

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาออลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬา

อาชีพ

ร่ำไพพฤทธิ นุ่มวงศ์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

พ.ศ. 2564

FACTORS RELATING TO THE MANAGEMENT OF BEACH VOLLEYBALL FOR
BEING A PROFESSIONAL SPORT

RUMPAIPRUET NUMWONG

A INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE
REQUIREMENTS

FOR THE DEGREE OF MASTER OF PUBLIC ADMINISTRATION
IN PUBLIC ADMINISTRATION

GRADUATE SCHOOL

VALAYA ALONGKORN RAJABHAT UNIVERSITY

UNDER THE ROYAL PATRONAGE PATHUM THANI

2021

ใบรับรองการค้นคว้าอิสระ

บัณฑิตวิทยาลัย

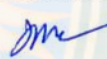
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องการค้นคว้าอิสระ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาออลเลย์บอลชายหาด
เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ
ชื่อนักศึกษา รุ่งไพพฤทธิ นุ่มวงศ์
รหัสประจำตัว 59B53330103
ปริญญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.นภาพร สิงห์นวล)

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร.พรนภา เตียสุธิกุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชัยภรณ์ อนุอมศรีเดชชัย)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ภิกษิตี กัลยาณมิตร)

..... กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์ ดร.นภาพร สิงห์นวล)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรพล สุขะพรหม)

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.กัณฑ์ทัตย์ คลังพหล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 16 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ราไพพฤทธิ นุ่มวงศ์. (2564). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาสีพ. รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. อาจารย์ที่ปรึกษา : อ.ดร.นภาพร สิงห์นวน

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ และ 3) เสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ การศึกษานี้ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 160 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของทาร์โร ยามาเน่ และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 5 คน สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ ประกอบด้วย (1) ปัจจัยเกื้อหนุน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านบุคลากร รองลงมา คือ ด้านการเงินและงบประมาณ ส่วนด้านการจัดการ อยู่ในระดับต่ำที่สุด และด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ สนามกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดมีไม่เพียงพอ (2) กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการจัดองค์การ รองลงมาคือ ด้านการประเมินผล ต่ำสุดในด้านการวางแผน และด้านการขึ้นนำ และ (3) ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา รองลงมา คือ ด้านการจัดการแข่งขัน และด้านองค์กรกีฬา ต่ำสุดในด้านค่าตอบแทน และด้านการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพเป็นความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำและค่อนข้างต่ำ เรียงลำดับตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากมากไปน้อย ดังนี้ (1) ปัจจัยเกื้อหนุน โดยปัจจัยด้านบุคลากร มีค่าความสัมพันธ์โดยรวมค่อนข้างต่ำ ปัจจัยด้านการเงินและงบประมาณ มีค่าความสัมพันธ์โดยรวมต่ำ ด้านการจัดการมีค่าความสัมพันธ์โดยรวมต่ำ และด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามโดยรวมต่ำ (2) กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ มีค่าความสัมพันธ์โดยรวมระดับต่ำ เรียงลำดับ ดังนี้ ด้านการจัดองค์การด้านการวางแผน ด้านการประเมินผล และด้านการขึ้นนำ และ 3) แนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ ประกอบด้วย (1) ควรส่งเสริมและสนับสนุนปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการ และด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศโดยเฉพาะจัดหาสนามกีฬาให้พร้อมสำหรับจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ (2) กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพต้องมุ่งเน้นด้านการวางแผน โดยเฉพาะการวางแผนกลยุทธ์ และด้านการขึ้นนำ โดยผู้นำองค์กร (3) ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพต้องเพิ่มแรงจูงใจด้านค่าตอบแทน และด้านการสื่อสารและการประชาสัมพันธ์ และ (4) สร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมให้เกิดความ เป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐภาคเอกชน และภาคประชาสังคม เพื่อพัฒนาธุรกิจการกีฬาสำหรับจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีพ และ (5) จัดการแข่งขันลีกอาชีพโดยทำเป็นโครงการนำร่องเพื่อขยายผลในอนาคต

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ คือ สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำไปปรับใช้เป็นแนวทางสำหรับการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดในประเทศไทย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการและเพื่อส่งเสริมกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดให้สู่การเป็นกีฬาสีพในอนาคตต่อไป

คำสำคัญ : ปัจจัยเกื้อหนุน การบริหารจัดการ การเป็นกีฬาสีพ

Rumpaipruet Numwong. (2021). Factors Relating to the Management of Beach Volleyball for Being a Professional Sport. Master of Public Administration (Public Administration). Advisors: Dr.Napaporn Singnual

ABSTRACT

The objectives of this mixed-method research were to: 1) study the conditions and problems of the management of beach volleyball for being a professional sport, 2) study the relationship between the supporting factors and the management process of the beach volleyball for being a professional league with the sport indicators of beach volleyball for being a professional league, and 3) propose the approaches to manage beach volleyball for being a professional league. The sample consisted of 160 respondents. The sample size was obtained using Taro Yamane' formula and the participants were selected by simple random sampling. The tools for data collection were a rating scale questionnaire and in-depth interviews with five key informants. The statistics applied in this study was percentage, mean, standard deviation. The hypothesis was tested by Pearson's product moment correlation coefficient.

The research findings were as follows: 1) the conditions and problems of the management of beach volleyball for being a professional sport comprised (1) supporting factors, which revealed that the highest mean was the aspect of personnel, followed by the aspect of money and budget, while the lowest mean was the aspect of management, and that in terms of equipment and information technology, there were insufficient beach volleyball courts, (2) the management process of the beach volleyball for being a professional sport, which revealed that the highest mean was the aspect of organizing, followed by the aspect of evaluating, while the lowest mean was the aspect of planning and the aspect of leading, (3) the sport indicators of beach volleyball for being a professional league, which revealed that the highest mean was the aspect of welfare followed by the aspect of competition and the aspect of sport organization, while the lowest mean was the aspect of compensation and the aspect of communication and public relations. 2) The relationship between the supporting factors and the management process of the beach volleyball for being a professional league with the sport indicators of beach volleyball for being a professional league revealed that there was a positive correlation at a low level and a slightly low level, ranging from the highest level to the lowest level according to correlation coefficient as follows: (1) the supporting factors, the aspect of personnel in particular, having a low correlation, the aspect of money and budget having a low correlation, the aspect of management having a low correlation, while the aspect of equipment and information technology having a low correlation in the opposite direction and (2) the management process of the beach volleyball for being a professional sport having a positive correlation at a low level including the aspect of organizing, the aspect of planning, the aspect of evaluation and the aspect of leading, respectively. And 3) the proposed approaches to manage beach volleyball for being a professional sport consisted of (1) facilitating the supporting factors in the aspect of management and the aspect of materials and information especially providing beach volleyball courts to be enough for a professional sport, (2) the management process of the beach volleyball for being a professional sport which must focus on planning especially the strategic planning and the aspect of leading by organization leaders, (3) the sport indicators of beach volleyball for being a professional league which must increase compensation and improve the aspect of communication and public relations, and (4) enhancing the cooperation of all sectors for the partnerships among public, private, and civil society sector in order to develop sport business of the beach volleyball for being a professional sport, and (5) providing beach volleyball tournaments as a pilot project and preparing for extension in the future.

The body of knowledge gained from this research is that the Volleyball Association of Thailand and its stakeholders can use the findings in this study as a guideline for the management of beach volley in Thailand to improve management efficiency and to promote beach volleyball to be a professional sport of the future.

Keywords: Supporting Factors, Management, Professional Sport

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยฉบับนี้ ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ผู้ศึกษาทำขึ้นด้วยความมานะพยายาม และสำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาเป็นอย่า ยิงจาก อาจารย์ ดร.นภาพร สิงห์นวล ประธานที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ และคณาจารย์ทุกท่านที่มีส่วน ช่วยสนับสนุนงานวิจัยนี้ ที่ได้ให้คำปรึกษาชี้แนะแนวทาง และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ของการวิจัย มาโดยตลอดจนงานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ความสำเร็จในการทำงานวิจัยฉบับนี้ผู้ศึกษาขอน้อมรำลึกถึง พระคุณบิดามารดาที่ได้ส่งเสริม สนับสนุน และได้รับกำลังใจเป็นอย่างดีจากครอบครัว และขอรำลึกถึงครูอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้ศึกษาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

ผู้ศึกษาขอขอบคุณ สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย คณะผู้บริหาร กรรมการผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน สื่อมวลชน นักกีฬา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิจัยครั้งนี้ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและให้ความ ร่วมมือเป็นอย่างดีในการรวบรวมข้อมูล

ท้ายที่สุดคุณประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่านและ ขอขอบพระคุณ ผู้ที่เป็นเจ้าของแนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ ของงานวิทยานิพนธ์ งานวิจัย วารสาร และ บทความ ที่ผู้ศึกษานำมาอ้างอิงในการทำวิจัยฉบับนี้ไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

จำไพพฤทธิ นุ่มวงศ์

GRAD VRU

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
1.4 สมมติฐานของการวิจัย.....	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	4
1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการ.....	8
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน.....	14
2.3 การบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ.....	19
2.4 ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ.....	26
2.5 สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย.....	37
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	45
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	45
3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	47
3.3 เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือ.....	47
3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	49
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	50
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	51
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	53
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิก ชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ.....	55
4.3 การทดสอบสมมติฐาน	70
4.4 แนวทางการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ.....	78
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	81
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	81
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	88
5.3 ข้อเสนอแนะ	91
บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก.....	98
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลและรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ ในการตรวจสอบ เครื่องมือ	99
ภาคผนวก ข เครื่องมือในการวิจัย	103
ภาคผนวก ค การตรวจสอบเครื่องมือ (IOC).....	116
ประวัติผู้วิจัย.....	124

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย.....	46
ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ อายุ หน้าที่ความรับผิดชอบ และระดับการศึกษา	53
ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยเกื้อหนุน ในภาพรวม.....	55
ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านบุคลากร	55
ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการเงินและงบประมาณ	56
ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ.....	57
ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการจัดการ.....	58
ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาสีในภาพรวม.....	59
ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาสีในภาพรวม ด้านการวางแผน	59
ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีในภาพรวม ด้านการจัดองค์การ	60
ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีในภาพรวม ด้านการชี้แนะ.....	61
ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีในภาพรวม ด้านการประเมินผล	62
ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพรวม	63
ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล	63
ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ด้านองค์กรกีฬา	65

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ ด้าน คำตอบแทน.....	66
ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ ด้านการ สื่อสารและประชาสัมพันธ์	67
ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ ด้าน สวัสดิการแก่นักกีฬา.....	68
ตารางที่ 19 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากร กับตัวบ่งชี้กีฬา โอลิมปิกชายหาดอาชีพ	71
ตารางที่ 20 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านการเงินและงบประมาณ กับตัว บ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ.....	72
ตารางที่ 21 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	73
ตารางที่ 22 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการ กับตัวบ่งชี้กีฬา โอลิมปิกชายหาดอาชีพ.....	74
ตารางที่ 23 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพด้านการวางแผนกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	75
ตารางที่ 24 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพด้านการจัดองค์การกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	76
ตารางที่ 25 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพด้านการชื้อนำกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ.....	77
ตารางที่ 26 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพด้านการประเมินผลกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ.....	78

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย 4

GRAD VRU

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การกีฬา นับได้ว่ามีส่วนสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาสังคม ดังคำกล่าวที่ว่า “กีฬาสร้างคน คนสร้างชาติ” การที่จะพัฒนาประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า หลักสำคัญประการหนึ่งคือ การพัฒนาประชากรให้มีคุณภาพ เป็นผู้มีสมรรถภาพดี มีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนในเรื่องของ กำลังสติปัญญา สามารถที่จะประกอบกิจการงานต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะบุคคลถือว่าเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุด เป็นทุนมนุษย์ ทุนทางปัญญา ทุนทางสังคม และทุนทางวัฒนธรรม และการที่ทรัพยากรบุคคลจะมีค่าได้นั้นสามารถทำให้เกิดขึ้นได้โดยอาศัยการจัดการศึกษา อย่างมีคุณภาพ การศึกษาที่ดีจะทำให้ประชาชนตระหนัก มีความรู้ ดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีเหตุมีผล ทางเลือกหนึ่งในการทำให้คนเรามีความสุขคือการดูแลสุขภาพกายใจให้สมบูรณ์แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยที่ปัจจุบันกีฬา มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ทั้งในด้านสุขภาพ และพลานามัย และด้านจิตใจเป็นปัจจัยที่สำคัญ ที่ทำให้ประชาชนสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเอง ครอบครัว ชุมชน และสังคม นำไปสู่การมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ กีฬาถูกนำไปใช้เป็น เครื่องมือ เพื่อสร้างความเข้มแข็งของครอบครัว และชุมชน ในประเทศที่พัฒนาแล้วทั่วโลก จะอาศัย กระบวนการของกีฬา เพื่อสร้างการมีส่วนร่วม เพื่อสร้างเครือข่ายชุมชน ตลอดจนการสร้างจิตสำนึก ในการดำรงชีวิตที่มีคุณธรรม มีวินัย และมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เคารพในสิทธิของตนเอง และผู้อื่นเป็นรากฐานที่ดีของสังคม องค์กรของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก รวมทั้งองค์กรระหว่างประเทศ จึงได้สนับสนุนให้มีการใช้กีฬา การออกกำลังกาย และนันทนาการ เป็นเครื่องมือในการส่งเสริม คุณภาพชีวิตของประชากรของประเทศตน (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2560)

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้จัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติมาอย่างต่อเนื่อง จนถึงปัจจุบันเป็นแผนฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) ให้ความสำคัญกับการพัฒนากีฬาโดยส่งต่อแผน กับการกีฬาแห่งประเทศไทยได้ดำเนินงานโดยในแผนยุทธศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560-2564 มีวิสัยทัศน์ว่า “พัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและการกีฬาเพื่อการอาชีพ ให้สามารถ สร้างความสุข และสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้สังคม ด้วยระบบบริหารจัดการที่ได้มาตรฐาน” มุ่งเน้น ด้านการสร้างและการพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบความสำเร็จในการแข่งขันในระดับต่าง ๆ เพื่อสร้าง ชื่อเสียง เกียรติยศ และเกียรติภูมิของประเทศชาติให้ทัดเทียมกับนานาชาติ สามารถสร้าง ความภาคภูมิใจและเป็นเครื่องมือในการรวมจิตใจซึ่งจะเป็นการสร้างความรัก ความสามัคคีของคนในชาติ อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาต่อยอดนักกีฬาที่มีความเป็นเลิศไปสู่การมีอาชีพทางการกีฬาอย่างเต็มตัว สามารถสร้างรายได้จากความรู้ ความสามารถ ทักษะและประสบการณ์โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่ พร้อมรองรับการพัฒนา ประกอบกับการจัดให้มีระบบสวัสดิการช่วยเหลือและส่งเสริมการสร้าง ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วมพัฒนาตลอดเส้นทางอาชีพนักกีฬา การพัฒนากีฬาของชาติ ถูกกำหนดไว้ในนโยบายและแผนพัฒนากีฬาของไทย แม้ว่าประเทศไทยจะให้ความสำคัญแต่การกีฬา ก็ยังไม่พัฒนาเท่าที่ควรดังจะเห็นได้จากการส่งนักกีฬาเข้าร่วมแข่งขันในระดับต่าง ๆ ระหว่างประเทศ

เช่น โอลิมปิกเกมส์ เอเชียนเกมส์ หรือซีเกมส์ผลงานในภาพรวมยังขาดความสม่ำเสมอ ปัจจุบันรัฐมุ่งส่งเสริมประชาชนให้มีความเป็นเลิศด้านกีฬาและประกอบอาชีพด้านกีฬามากขึ้น ซึ่งถ้าหากประเทศไทยสามารถพัฒนากีฬาไปสู่การประกอบอาชีพได้ จะก่อประโยชน์อย่างมาก เพราะการประกอบธุรกิจทางการกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาประเทศ ทำให้ประชาชนมีรายได้มากขึ้น สร้างการท่องเที่ยวเชิงกีฬา สร้างชื่อเสียงเกียรติภูมิให้แก่ตัวเองและประเทศชาติ รวมถึงเป็นตัวบ่งชี้ถึงความเจริญก้าวหน้าของประเทศด้วย

กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด (Beach Volleyball) ในปัจจุบันได้เข้าบรรจุเป็นกีฬาสากลของคณะกรรมการโอลิมปิกสากล แม้ว่าจะได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในประเทศ แต่ยังไม่สามารถพัฒนาไปสู่อาชีพได้ แต่กีฬานี้มีศักยภาพที่สูงมาก ด้วยเหตุผลที่ว่ากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดสามารถเล่นได้ง่ายและใช้พื้นที่ในการเล่นหรือแข่งขันน้อย รวมทั้งจำนวนนักกีฬาที่เข้าแข่งขันจำนวนสองคนเท่านั้น ในเวทีโลกกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในแถบทวีปอเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ และในทวีปยุโรป มีการจัดการแข่งขันกันอย่างแพร่หลาย ตั้งแต่ระดับมัธยมจนถึงระดับกีฬาอาชีพ ทำให้นักกีฬาสร้างรายได้หลักจากการเล่นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดได้เป็นอย่างมาก ในส่วนของนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดของไทยได้มีโอกาสเข้าร่วมแข่งขันในระดับชิงแชมป์โลกมาแล้ว 3 ครั้ง ในระดับภูมิภาคเอเชีย นักกีฬาไทยเคยได้แชมป์เอเชียมาอีก 3 ครั้ง รวมถึงระดับภูมิภาคอาเซียนได้รับรางวัลเหรียญทองมาแล้ว 6 สมัยติดต่อกันในการแข่งขันกีฬา SEA GAME ทางด้านผู้ฝึกสอนวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพเป็นที่ยอมรับของหลาย ๆ ประเทศจึงมีโอกาสได้รับเชิญไปเป็นทั้งวิทยากรและผู้ฝึกสอนของทีมชั้นนำในต่างประเทศ ในปัจจุบันสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยได้ร่วมกับภาครัฐและเอกชน ได้ร่วมผลักดันให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดระดับเยาวชนเยาวชน ในหลายระดับรุ่นอายุ ทำให้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดพัฒนาไปอย่างรวดเร็วและได้รับความสนใจจากประชาชน ชุมชนที่ได้ให้ความร่วมมือในการจัดการแข่งขัน รวมถึงภาครัฐและเอกชนที่สนับสนุน ในส่วนนักกีฬายังได้รับประสบการณ์จากการแข่งขัน รู้จักรับผิดชอบต่อหน้าที่ มีสุขภาพทั้งทางกายและจิตใจที่แข็งแรงสมบูรณ์ ทั้งนี้ในอนาคตสมาคมเตรียมพร้อมที่จะต่อยอดให้เป็นกีฬาเพื่อการอาชีพ เพื่อสร้างรายได้ให้แก่สมาคมฯ นักกีฬา บุคลากรทางการกีฬาและยังนำเงินตราจากต่างประเทศเข้ามามากขึ้น ซึ่งยังคงมีปัญหา อุปสรรค และความพร้อมในด้านต่าง ๆ หลายประการ เช่น ด้านบุคลากร ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องหรือนักกีฬาเองขาดความรู้ความเชี่ยวชาญในเรื่องที่เกี่ยวข้องอย่างแท้จริง ด้านงบประมาณไม่เพียงพอในการสนับสนุนสวัสดิการต่าง ๆ ของนักกีฬาในด้านการฝึกซ้อม การแข่งขัน และการดำเนินชีวิตระหว่างการแข่งขันยังไม่มีความปลอดภัย ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ที่มีอยู่อย่างจำกัด รวมถึงปัญหาการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพซึ่งสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อการพัฒนามาตรฐานทางการกีฬาอันจะนำไปสู่ความสำเร็จการพัฒนา กีฬาในระดับอาชีพอย่างได้แท้จริง

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดทีมชาติไทย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพและเพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดที่จะเป็นข้อมูลให้สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนากีฬาโอลิมปิกชายหาดให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและต่อยอดไปสู่โอลิมปิกชายหาดระดับอาชีพในอนาคตได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

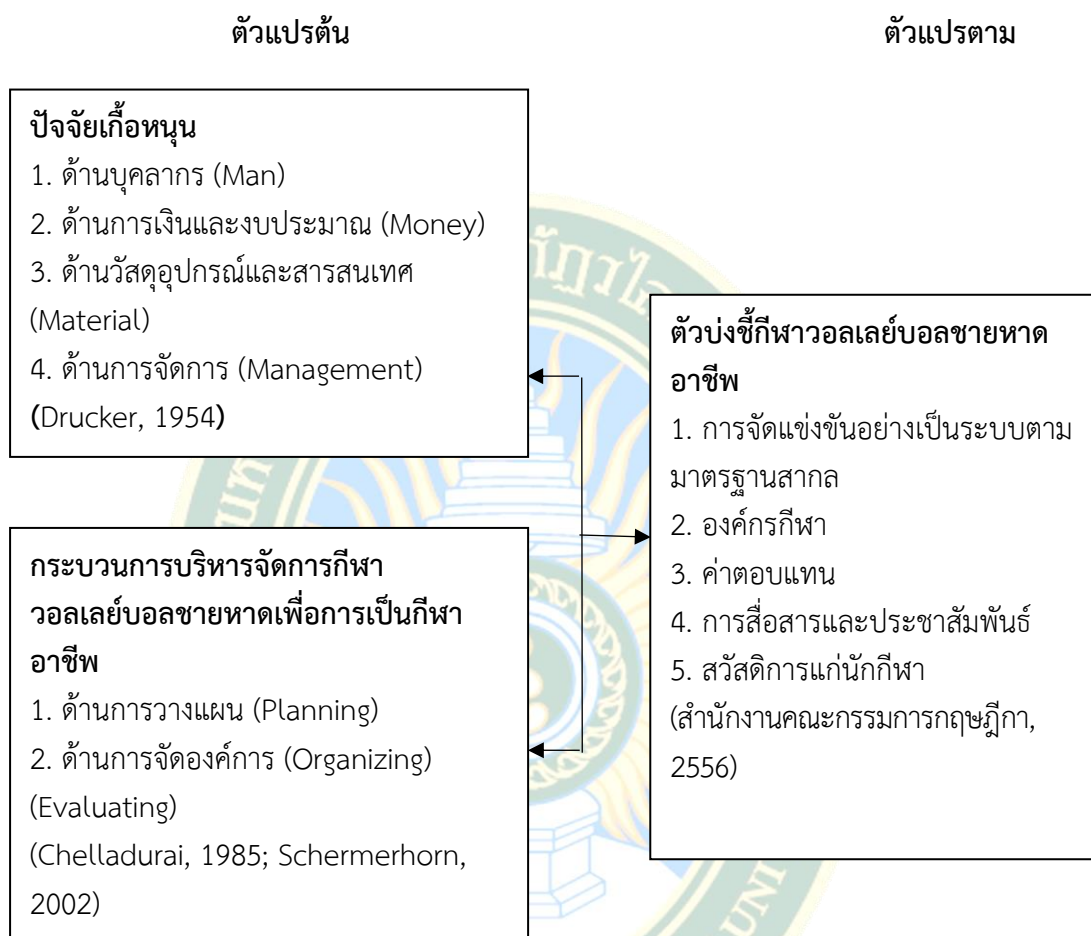
1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ

1.2.3 เพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตัวแปรต้นเป็นการใช้แนวคิดปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการหรือทฤษฎีปัจจัยนำเข้า (Inputs) คือ 4Ms ซึ่งเป็นทรัพยากรทางการบริหารตามทฤษฎีของดริคเกอร์ (Drucker, 1954) และแนวคิดทฤษฎีการบริหารจัดการกีฬาของเชลลาเดอรา (Chelladurai, 1985) และการบริหารจัดการสมัยใหม่ของเซอร์เมอร์ฮอร์น (Schermerhorn, 2002) ตัวแปรตามประกอบด้วยตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. 2556) ดังนี้

GRAD VRU

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

1.4.1 ปัจจัยเกื้อหนุนมีความสัมพันธ์กับการเป็นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

1.4.2 กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดมีความสัมพันธ์กับการเป็นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาตัวแปรต้นในด้านปัจจัยเกื้อหนุน ตามตัวแบบ 4 M (Drucker, 1954) ได้แก่ ด้านบุคลากร (Man) ด้านการเงินและงบประมาณ (Money) ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ (Material) และด้านการจัดการ (Management) และกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ (Chelladurai, 1985; Schermerhorn, 2002) ประกอบด้วย ด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์กร (Organizing) ด้านการชี้แนะ (Leading) และด้านการ

ประเมินผล (Evaluating) ส่วนตัวแปรตามประกอบด้วย ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2556) ประกอบด้วย การจัดแข่งขันอย่างเป็นทางการเป็นระบบตามมาตรฐานสากล องค์การกีฬา ค่าตอบแทน การสื่อสารและประชาสัมพันธ์ และสวัสดิการแก่นักกีฬา

1.5.2 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 268 คน ประกอบด้วย คณะผู้บริหารสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อการอาชีพ ผู้ตัดสินที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจากสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ผู้ฝึกสอนที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจากสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย นักกีฬาโอลิมปิกชายหาดที่ได้รับการขึ้นทะเบียนของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย และสื่อมวลชน คำนวณกลุ่มตัวอย่างได้ จำนวน 160 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และผู้วิจัยได้เลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จำนวน 5 คน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อสนับสนุนข้อค้นพบจากการวิจัยเชิงปริมาณ

1.5.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา ระหว่างตุลาคม 2563 ถึงกุมภาพันธ์ 2564

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กีฬาอาชีพ หมายถึง การจัดแข่งขันกีฬาอาชีพอย่างเป็นทางการเป็นระบบตามมาตรฐานสากล เป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมแพร่หลายทั้งผู้เล่นและผู้ชม มีองค์กรกีฬาอาชีพ มีนักกีฬาอาชีพเข้าร่วมการแข่งขันกัน มีพระราชบัญญัติกีฬาอาชีพและผู้เกี่ยวข้องได้รับเงินตอบแทนเป็นรายได้หลักในการประกอบอาชีพ

ปัจจัยเกื้อหนุน หมายถึง ปัจจัยทรัพยากรทางการบริหารหรือปัจจัยนำเข้า ประกอบด้วย ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสารสนเทศ และด้านการจัดการ เพื่อนำมาใช้โดยผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงและเกิดผลลัพธ์หรือผลกระทบ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

ด้านบุคลากร หมายถึง ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรง ประกอบด้วย สมาคมโอลิมปิกแห่งประเทศไทย สโมสรกีฬา คณะกรรมการจัดการแข่งขัน สปอนเซอร์ ผู้ฝึกสอน กรรมการผู้ตัดสิน สื่อมวลชนด้านกีฬา และนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทั้งชายและหญิง ซึ่งมีคุณสมบัติเกี่ยวกับความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดระดับอาชีพ

ด้านการเงินและงบประมาณ หมายถึง การสนับสนุนช่วยเหลือจากองค์การภาครัฐและภาคเอกชนในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ประกอบด้วยสปอนเซอร์ การเตรียมทีม เบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือน เงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์

ด้านวัสดุ อุปกรณ์ และสารสนเทศ หมายถึง เครื่องมือ ข้อมูลสารสนเทศ อาคารสถานที่ รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ประกอบด้วยความพร้อมในการฝึกซ้อม ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการในการแข่งขัน

และวิทยาศาสตร์การกีฬา เทคโนโลยีสารสนเทศหรือไอที รวมถึงระบบอินเทอร์เน็ต การโฆษณา ประชาสัมพันธ์สำหรับการถ่ายทอดสดหลากหลายช่องทาง

ด้านการจัดการ หมายถึง การดำเนินการให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยมีการวางแผนที่ดีสำหรับโปรแกรมการแข่งขัน การจัดแข่งขันให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล และการประสานงานที่ดีระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแข่งขัน รวมถึงการจัดการการตลาดกีฬา

กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ หมายถึง สภาพการณ์ หรือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ประกอบด้วย ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการชี้แนะ และด้านการประเมินผล

การวางแผน หมายถึง กระบวนการในการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำในอนาคตให้บรรลุผลสำเร็จเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยการวางแผนมุ่งเน้นการมีส่วนร่วม การสร้างเครือข่าย และความเป็นหุ้นส่วน

การจัดองค์การ หมายถึง กระบวนการในการจัดบุคคลและทรัพยากรที่จะปฏิบัติงานตาม เป้าประสงค์ร่วมกันของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ซึ่งครอบคลุมเรื่องการแบ่งงาน การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ปฏิบัติ การกำหนดความสัมพันธ์ตามสายการบังคับบัญชา การจัดช่วงการบังคับบัญชา การรวมอำนาจและกระจายอำนาจ การเป็นทางการของระเบียบกฎเกณฑ์ และการประสานงาน รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

การชี้แนะ หมายถึง กระบวนการของบุคคลที่ได้รับการปลูกเร้าให้เกิดความกระตือรือร้น การใช้ภาวะผู้นำ และสั่งการโดยตรงไปสู่ความมุ่งมั่นพยายามของทรัพยากรมนุษย์เพื่อให้มุ่งไปสู่เป้าหมายของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

การประเมินผล หมายถึง กระบวนการควบคุม ตรวจสอบ ติดตาม ประเมินผลระบบ กระบวนการ และกิจกรรมที่ปฏิบัติตามแผนกลยุทธ์ ซึ่งทำเป็นขั้นตอน คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ และมาตรฐานขององค์การ การวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ และการเข้าไปจัดการแก้ไข รวมถึงมีการประเมินผลระหว่างปฏิบัติงาน และสรุปรวม โดยบุคลากรและเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผล ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ หมายถึง ตัวแปรที่บ่งบอกถึงพฤติกรรมบ่งชี้สำหรับการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ประกอบด้วย การจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล องค์การกีฬา ค่าตอบแทน การสื่อสารและประชาสัมพันธ์ และสวัสดิการแก่นักกีฬา

การจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล หมายถึง ระบบ ขั้นตอนในการดำเนินการ การแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพรายการต่าง ๆ ประกอบด้วยนักกีฬา ผู้ที่ประสงค์จะขอจด

แจ้งการเป็นนักกีฬาอาชีพ ความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคาร สถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ มาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อยในสถานที่ที่ใช้ในการแข่งขันการตรวจสอบสุขภาพ นักกีฬาอาชีพโดยแพทย์ และการอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพเกี่ยวกับ ศูนย์ฝึกและสนามแข่งขัน และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพจัดการการตลาดธุรกิจกีฬา

องค์กรกีฬา หมายถึง ศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการกีฬา ช่วยเหลือ แนะนำ และร่วมมือในการจัดและดำเนินกิจกรรมกีฬา มีการรวมกลุ่มกันเป็นองค์การเพื่อผดุงศักดิ์ศรี และรักษาผลประโยชน์ของสมาชิกของนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพโดยให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล

ค่าตอบแทน หมายถึง ค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินและที่ไม่เป็นตัวเงิน ซึ่งช่วยส่งเสริมให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน เป็นค่าตอบแทนที่จ่ายให้นักกีฬาและบุคลากรกีฬาในการแข่งขัน กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

การสื่อสารและประชาสัมพันธ์ หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อต่าง ๆ ที่อาจเป็นการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไปยังผู้รับสาร ทั้งการประชาสัมพันธ์ ภายในและภายนอกหน่วยงาน สำหรับการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง

สวัสดิการแก่นักกีฬา หมายถึง ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางอ้อม หรือประโยชน์เกื้อกูล ที่องค์การจัดให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยพื้นฐานเป็นการให้ที่ไม่คำนึงถึงผลงาน เพื่อเป็นสิ่งจูงใจในการปฏิบัติงานและช่วยเหลือแบ่งเบาภาระในการดำรงชีพของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องส่งผลทำให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน

สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย (Thailand Volleyball Association) หมายถึง องค์การกีฬาระดับชาติของไทย สำหรับบริหารกีฬาวอลเลย์บอลในประเทศไทย และเป็นสมาชิกของ สมาพันธ์วอลเลย์บอลเอเชีย และสหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติโดยการบริหารกีฬาที่มวอลเลย์บอล ในร่มและชายหาดทั้งทีมหญิงและทีมชายทุกระดับ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ทราบถึงสภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพ รวมถึงปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็น กีฬาอาชีพ

1.7.2 เสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพให้ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

1.7.3 เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำผลการศึกษาวិจัยไปใช้ประโยชน์ต่อการบริหารจัดการ กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพในอนาคต

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาสีฟ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีจากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการ
- 2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ
- 2.3 การบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีฟ
- 2.4 ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ
- 2.5 สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการ

2.1.1 การบริหารจัดการ

การบริหารจัดการ หรือ Management หมายถึง กระบวนการทำงานหรือกิจกรรม ที่กลุ่มบุคคลในองค์กร ร่วมกันเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามแนวทางที่กำหนดไว้ 4 ขั้นตอน ประกอบด้วย การวางแผน การจัดองค์การ การชี้แนะ และการประเมินผล

ความสำคัญของการบริหารจัดการซึ่งเป็นกระบวนการทำงานหรือการจัดการมีความสำคัญต่อองค์กรธุรกิจสามารถดำเนินการต่อไปได้ นอกจากนี้กระบวนการจัดการยังเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ต้องรู้จักนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ เนื่องจากแต่ละองค์กรมีปัจจัยความสำเร็จที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังพบว่ายังมีผู้ให้คำจำกัดความของการบริหารจัดการไว้ ดังนี้

เสนาะ ติยาวี (2546) ได้ให้ความหมายว่า การบริหารคือ การทำงานให้สำเร็จโดยใช้บุคคลอื่น คือการสั่งการให้คนอื่นทำการใช้ทรัพยากรขององค์กรในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร โดยการวางแผน การจัดองค์การ การจูงใจ และการควบคุมทรัพยากรบุคคล และทรัพยากรวัตถุให้บรรลุเป้าหมาย

พะยอม วงศ์สารศรี (2542) กล่าวไว้คือ การจัดการเป็นสมองขององค์กร การที่องค์กรจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้นั้น ต้องมีกระบวนการจัดการที่ดี เช่น มีการวางแผน และตัดสินใจโดยผ่านการกลั่นกรองจากฝ่ายจัดการ ที่ได้พิจารณาข้อมูลต่าง ๆ อย่างใช้ดุลยพินิจใช้สติปัญญาพิจารณาผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต่อองค์กรนั้น การจัดการ เป็นเทคนิควิธีการที่ทำให้สมาชิกในองค์กรเกิดจิตสำนึกร่วมกันในการปฏิบัติงาน มีความตั้งใจ เต็มใจช่วยเหลือให้องค์กรประสบความสำเร็จเพราะมีกระบวนการสร้างขวัญและกำลังใจในการทำงาน นำทางให้องค์กรไปสู่ความสำเร็จ การจัดการเป็นการกำหนดขอบเขตในการทำงานของสมาชิกในองค์กรไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน ทำการปฏิบัติงานเป็นไปด้วยความราบรื่น รวดเร็วมีประสิทธิภาพ การจัดการเป็นการแสวงหาวิธีการที่ดีที่สุดในการปฏิบัติงานในองค์กรให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

ชวินทร์ ชุมหพันธ์รักษ์ (2550) ความหมายของการจัดการ (Management) การจัดการ เป็นกระบวนการดำเนินงานที่ต่อเนื่องและสัมพันธ์กัน ประกอบด้วย การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การนำ (Leading) และการควบคุม (Controlling) และเป็นกระบวนการทำงานโดยบุคคล และทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์การอย่างมีประสิทธิภาพ (Efficiency) และประสิทธิผล (Effectiveness)

ฟาโยล (Faylor, 1949) ได้สรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการไว้ดังนี้

1. เกี่ยวกับหน้าที่การจัดการ (Management Functions) กระบวนการจัดการงาน ประกอบด้วยหน้าที่ต่าง ๆ 5 ประการ

1.1 การวางแผน หมายถึง การคาดการณ์ล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะเกิดผลกระทบต่อธุรกิจโดยกำหนดขึ้นเป็นแผนปฏิบัติงาน หรือวิธีทางที่จะปฏิบัติเพื่อเป็นแนวทางการทำงานในอนาคต

1.2 การจัดองค์การ หมายถึง การจัดให้มีโครงสร้างของงานต่าง ๆ

1.3 การบังคับบัญชาสั่งการ หมายถึง การสั่งการต่าง ๆ แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งผู้บริหารจะต้องทำเป็นตัวอย่างที่ดี และต้องเข้าใจผู้ปฏิบัติงานด้วย ตลอดจนเข้าถึงข้อตกลงในการทำงานของคนงานและองค์การที่มีอยู่

1.4 การประสานงาน หมายถึง การเชื่อมโยงงานของทุกคนให้เข้ากันได้และไปสู่เป้าหมายเดียวกันในที่สุด

1.5 การควบคุม หมายถึง การที่จะต้องกำกับให้สามารถประกันได้ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำไปนั้นสามารถเข้ากันได้กับแผนที่องค์การวางไว้

เชอเรนดูราย (Chelladurai, 1985) และเชเมอฮอน (Schermerhorn, 2002) ได้กล่าวถึง การบริหารจัดการที่ดีต้องประกอบด้วยกระบวนการบริหารจัดการ คือ การวางแผน การจัดองค์การ การนำ การประเมินผล หรือ P-O-L-E โดยที่ E พัฒนามาจาก C = Controlling

2.1.2 กระบวนการการบริหารจัดการ

กระบวนการการบริหารจัดการมีความสำคัญต่อองค์กรเพราะทุกขั้นตอนมีผลต่อความสำเร็จที่จะทำให้เกิดผลกำไรและช่วยให้องค์กรสามารถดำเนินต่อไปได้ นอกจากนี้กระบวนการบริหารจัดการยังเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ต้องรู้จักนำมาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ จะเห็นได้ว่า นักวิชาการส่วนใหญ่จะจำแนกกระบวนการบริหารจัดการ ประกอบด้วยด้านย่อย ๆ ที่คล้ายคลึงกัน แต่มีการจัดกลุ่มกิจกรรมย่อยแตกต่างกันไปตามความเห็นของนักวิชาการแต่ละคน สำหรับการจัดการแข่งขันกีฬา (Sport Events Management) เป็นศาสตร์หนึ่งที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถหลายรูปแบบ อาทิเช่น กีฬาอาชีพ กีฬาสมัครเล่น กีฬานักเรียน กีฬาอุดมศึกษา กีฬาแห่งชาติ กีฬาเอเชียนเกมส์ และการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก การจัดการแข่งขันกีฬาได้มีการพัฒนาการก้าวหน้าทั้งด้านการจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติ และจัดในรูปแบบมหกรรมกีฬา การแข่งขันที่ดีต้องคำนึงถึงกำหนดขนาดของการแข่งขันที่เหมาะสม การเลือกกลุ่มเป้าหมายจัดการแข่งขันให้สอดคล้องกับภาระดำเนินงานของคณะโอลิมปิกสากล (มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี, 2554) โดยในการวิจัยครั้งนี้จึงจำแนกกระบวนการการบริหารจัดการครอบคลุมใน 4 ด้าน ได้แก่

1. การวางแผน
2. การจัดองค์การ
3. การชั้นนำ
4. การประเมินผล

การวางแผน (Planning)

การวางแผนเป็นหน้าที่ทางการบริหารจัดการที่สำคัญที่สุดอันดับแรกของผู้บริหาร เพราะจะมีผลต่อการดำเนินการบริหารในส่วนอื่น ๆ ดังนั้นจึงจำเป็นที่หน่วยงานต่าง ๆ จะต้องให้ความสำคัญต่อการวางแผน ซึ่งนักวิชาการได้ให้ความหมายของการวางแผน ดังนี้

พะยอม วงศ์สารศรี (2542) กล่าวว่า การวางแผนเป็นการคาดการณ์อนาคตเป็นการตัดสินใจเลือกแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุด

สุรัสวดี ราชกุลชัย (2546) สรุปไว้ว่า การวางแผนเป็นกิจกรรมหรือกระบวนการที่กำหนดวัตถุประสงค์ นโยบาย และวิธีปฏิบัติล่วงหน้า แล้วสร้างแผนหรือวิธีการเป็นสะพานเชื่อมปัจจุบันไปยังอนาคต เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานให้ขึ้นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และบรรลุความสำเร็จในที่สุด

ชำนาญ บูรณ์โอสถ (2547) กล่าวว่า การวางแผนเป็นงานหลักที่สำคัญและจำเป็นควบคู่กับงานบริหาร โดยเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญของกระบวนการหรือภารกิจของการบริหารงาน ซึ่งหากมีการวางแผนที่ดีแล้วก็จะส่งผลให้การดำเนินงานขององค์การบรรลุซึ่งวัตถุประสงค์ นโยบาย และเป้าหมายที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

พิชาย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต (2552) ได้กล่าวว่า การวางแผนกลยุทธ์ (Strategic Planning) เป็นกระบวนการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย จัดวางกลยุทธ์ และการประสานงานในกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องกระทำเพื่อให้บรรลุผลหรือเกิดผลสัมฤทธิ์ในสิ่งนั้น

ปกรณั ปรียากร (2552) สรุปไว้ว่า การวางแผนกลยุทธ์ เป็นกระบวนการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย จัดวางกลยุทธ์ และการประสานงานในกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องกระทำเพื่อให้บรรลุผลหรือเกิดผลสัมฤทธิ์ในสิ่งนั้น การวางแผนกลยุทธ์เป็นการวางแผนระยะปานกลางประมาณ 5 ปี

Faylor (1949) สรุปไว้ว่า การวางแผน หมายถึง การคาดการณ์ล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่อธุรกิจโดยกำหนดขึ้นเป็นแผนปฏิบัติงาน หรือวิธีทางที่จะปฏิบัติเพื่อเป็นแนวทางการทำงานในอนาคต

Vander (1998) กล่าวว่า การวางแผนเกี่ยวข้องกับเตรียมการสำหรับแนวทางการปฏิบัติขององค์การ

Willams (2005) ให้ความหมายการวางแผนว่า เป็นการเลือกเป้าหมายและพัฒนาวิธีการหรือกลยุทธ์เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมาย

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การวางแผนเป็นกระบวนการที่มีขั้นตอนที่กำหนดวัตถุประสงค์ นโยบาย เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

การจัดองค์การ (Organizing)

การจัดองค์การ เป็นกระบวนการที่ต้องกำหนดว่าอะไรต้องดำเนินการ จะทำอย่างไร และใครเป็นผู้กระทำ เป็นเรื่องของการมอบหมายงาน จัดสรรทรัพยากรและจัดแจงกิจกรรมต่าง ๆ ในการนำแผนงานไปปฏิบัติ และได้มีนักวิชาการให้ความหมายและแสดงทัศนะของการจัดองค์การไว้หลายท่าน อาทิเช่น

พิทยา บวรวัฒนา (2541) กล่าวว่า การจัดองค์การ หมายถึง การจัดตั้งโครงสร้างอำนาจอย่างเป็นทางการภายในองค์การเพื่อประสานงานหน่วยงานย่อย ๆ ให้บรรลุเป้าหมายขององค์การได้

พะยอม วงศ์สารศรี (2542) อธิบายว่า การจัดองค์การ หมายถึง ความพยายามของผู้บริหารกำหนดโครงสร้างขององค์การที่สามารถเอื้ออำนวยให้แผนที่จัดทำไปสู่สัมฤทธิ์ผลที่ปรารถนา

อนิวัช แก้วจันทร์ (2550) สรุปว่า การจัดองค์การ เป็นการจัดระบบความสัมพันธ์ของแผนการทำงานในองค์การ โดยกำหนดออกมาเป็นโครงสร้างที่แน่นอนและชัดเจนว่าหน่วยงานในองค์การมีความสัมพันธ์และทำงานร่วมกันอย่างไร

Faylor (1949) สรุปไว้ว่า การจัดองค์การ หมายถึง การจัดให้มีโครงสร้างของงานต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่อธุรกิจโดยกำหนดขึ้นเป็นแผนปฏิบัติงาน หรือวิถีทางที่จะปฏิบัติเพื่อเป็นแนวทางการทำงานในอนาคต

Koont & Wehrich (1998) การจัดองค์การ หมายถึง การจำแนกแยกแยะงานที่จำเป็น การจัดกลุ่มงานให้เหมาะสมกับทรัพยากรและสถานการณ์ การมอบหมายงาน การมอบหน้าที่ และการจัดความสัมพันธ์ของงานและอำนาจ

Bridges & Roquemore (2001) อธิบายว่า การจัดองค์การ หมายถึง ความพยายามในการแบ่งงานและการจัดสรรทรัพยากร เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามขั้นตอนตามที่ต้องการมีความต้องการให้ได้รับผลลัพธ์ที่มีประสิทธิผล

Robbins & Coulter (2007) กล่าวว่า การจัดองค์การคือกระบวนการในการจัดโครงสร้างขององค์การ ซึ่งครอบคลุมเรื่องการแบ่งงาน การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ผู้ปฏิบัติงาน การกำหนดกลุ่มงาน การกำหนดความสัมพันธ์ในสายการบังคับบัญชาและการประสานงานของหน่วยงานต่าง ๆ รวมทั้งการจัดสรรทรัพยากรให้กับหน่วยงานต่าง ๆ

จากทัศนะการให้ความหมายของการจัดองค์การ สรุปได้ว่า การจัดองค์การ หมายถึง การจัดระเบียบภายในองค์การโดยมีการแยกแยะงาน การมอบหมายงาน การมอบอำนาจหน้าที่ การประสานงานให้เป็นไปตามขั้นตอนให้เหมาะสมกับทรัพยากรและสถานการณ์ขององค์การนั้น และบรรลุผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดให้ได้ผลลัพธ์ที่มีประสิทธิผลสูงสุด

การชี้นำ (Leading)

การชี้นำเป็นกระบวนการปลุกเร้าความกระตือรือร้น กระตือรือร้น สร้างแรงจูงใจ และการกระทำอื่นใดที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับบุคคล โดยการสั่งการสั่งงานเพื่อให้เกิดความพยายามที่

จะนำไปสู่เป้าหมายองค์กร การชี้แจงเป็นการเกี่ยวข้องกับทุนมนุษย์ (Human Capital) ทั้งภายในหน่วยงานหรือนอกหน่วยงาน คน บุคคล มีความสำคัญที่สุดที่จะขับเคลื่อนองค์กรไปสู่ความสำเร็จ โดยมีนักวิชาการได้ให้ความหมายการชี้แจงไว้หลากหลาย อาทิเช่น

ธรร สุนทรายุทธ (2551) ได้ให้ความหมาย การจูงใจ ว่าเป็นกระบวนการกระตุ้นความต้องการ แรงขับ เจตคติ บุคลิกภาพของบุคคลให้มีการตอบสนองอย่างมีทิศทางและดำเนินไปสู่เป้าหมาย (Goal) ตามที่ต้องการ

พิทยา บวรวัฒนา (2541) กล่าวว่า การสั่งการหรือการชี้แจง หมายถึง การที่หัวหน้าฝ่ายบริหารมีหน้าที่ต้องตัดสินใจอยู่ตลอดเวลา โดยพยายามนำเอาการตัดสินใจดังกล่าวมาเปลี่ยนเป็นคำสั่งและคำแนะนำ นอกจากนี้ยังหมายถึง การที่หัวหน้าฝ่ายบริหารต้องทำหน้าที่ผู้นำองค์กร

เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ (2540) กล่าวว่า การนำ หมายถึง การดำเนินปฏิบัติงานโดยนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กรที่ระบุไว้

Faylor (1949) สรุปไว้ว่า การบังคับบัญชาสั่งการ หมายถึง การสั่งการต่าง ๆ แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งผู้บริหารจะต้องทำเป็นตัวอย่างที่ดี และต้องเข้าใจผู้ปฏิบัติงานด้วย ตลอดจนเข้าถึงข้อตกลงในการทำงานของคนงานและองค์กรที่มีอยู่

Richards & Engle (1986) สรุปว่า การนำ หมายถึง การใช้อิทธิพลเพื่อจูงใจพนักงานให้ปฏิบัติงานและนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ระบุไว้ หรือเป็นกระบวนการจัดการให้สมาชิกในองค์กรทำงานร่วมกันได้ด้วยวิธีการต่าง ๆ

Robbins (1990) อธิบายว่า การชี้แจงเป็นเรื่องของการจูงใจ (Motivation) เป็นกระบวนการที่ความพยายามของบุคคลได้รับการกระตุ้น (Energized) ชี้แจง (Directed) และรักษาให้คงอยู่ (Sustained) จนกระทั่งงานขององค์กรบรรลุเป้าหมาย

คาทซ์ และคาห์น (Katz & Kahn, 1978) กล่าวว่า การชี้แจงหรือการนำ หมายถึง อิทธิพลที่เสริมให้เกิดการยินยอมด้วยการสั่งการในงานประจำขององค์กร

เบิร์นส์ (Burns, 1978) กล่าวว่า การชี้แจง หมายถึง บททดสอบเมื่อบุคคลได้รับการปลุกเร้าไปตามสภาพขององค์กร การเมือง จิตวิทยา หรือทรัพยากรอื่น ๆ เพื่อกระตุ้นสร้างความผูกพัน และเกิดแรงจูงใจที่เป็นแรงขับเคลื่อนในหมู่ของผู้ตาม

ยูคัล (Yukl, 2002) อธิบายถึงความแตกต่างระหว่างการจัดการ (Management) กับภาวะผู้นำ (Leadership) ว่าในกระบวนการหลักและผลลัพธ์ที่มุ่งหวังนั้น การจัดการมุ่งแสวงหาสิ่งที่ดีคาดการณ์ได้และสั่งการโดยกำหนดเป้าหมายการปฏิบัติ กำหนดแผนปฏิบัติด้วยกรอบเวลา และจัดสรรทรัพยากร จัดองค์การและจัดทีมงาน และติดตามผลลัพธ์รวมถึงแก้ไขปัญหาลักษณะภาวะผู้นำมุ่งแสวงหาการเปลี่ยนแปลงองค์กรโดยการพัฒนาวิสัยทัศน์เพื่ออนาคตและกำหนดกลยุทธ์เพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นยิ่ง ต้องทำการสื่อสารและอธิบายวิสัยทัศน์ และกระตุ้นแรงจูงใจและสร้างแรงบันดาลใจของทีมงานให้บรรลุวิสัยทัศน์นั้น ๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การชี้แจง หมายถึง กระบวนการของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้น ชี้แจง จูงใจ และรักษาให้คงอยู่ มีการปลุกเร้าให้เกิดความกระตือรือร้น การใช้ภาวะผู้นำ และสั่งการโดยตรงไปสู่ความมุ่งมั่นพยายามของทรัพยากรมนุษย์เพื่อให้มุ่งไปสู่เป้าหมาย

การประเมินผล (Evaluating)

การประเมินผล เป็นกระบวนการวัดประเมินผลงาน กำกับติดตามกิจกรรมและเข้าไปปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เกิดความมั่นใจในผลลัพธ์ที่ต้องการและบรรลุตามแผนที่วางไว้ การบริหารจัดการถ้าขาดการควบคุมติดตามจะเกิดสภาพการเลื่อนไหลของวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย มีนักวิชาการได้ให้ความหมายและแสดงทัศนะของการประเมินผลไว้หลายท่าน อาทิเช่น

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2547) กล่าวว่า การประเมินผลโครงการเป็นวิธีหนึ่งในการเพิ่มความมีเหตุมีผลในการบริหารจัดการด้วยข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับผลลัพธ์ของโครงการ

พิสนุ พองศรี (2550) สรุปไว้ว่า กระบวนการควบคุมที่มีประสิทธิภาพประการหนึ่งคือ การประเมินผลงาน เพื่อนำผลการประเมินมาใช้พัฒนาให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเป็นกลไกเสนอสารสนเทศและตัดสินใจคุณค่า

Robbins (1990) อธิบายความหมายของ การควบคุมประเมินผล คือกระบวนการในการตรวจสอบกิจกรรมที่ปฏิบัติเพื่อให้แน่ใจว่าจะบรรลุผลสำเร็จตามแผน หากมีการเบี่ยงเบนไปจากแผนก็จะดำเนินการปรับปรุงแก้ไข ผู้บริหารทั้งหลายล้วนต้องเกี่ยวข้องกับบทบาทหน้าที่ในการควบคุม ติดตาม ประเมินผล ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารในหน่วยงานหรือกิจกรรมย่อยในแผนก็ตาม การควบคุมจึงมีความสำคัญมาก โดยกระบวนการจัดการตาม P-O-L-E เมื่อเริ่มต้นด้วยการวางแผน มีการจัดโครงสร้าง การแบ่งงาน การจัดคนเข้าทำงาน การขึ้นและการจูงใจโดยผู้นำองค์กรแล้ว ก็ยังไม่มีหลักประกันหรือความแน่นอนว่าการดำเนินงานขององค์กรจะประสบความสำเร็จตามแผนได้ ดังนั้น การควบคุม ติดตาม ประเมินผล จึงมีความสำคัญในฐานะที่เป็นตัวเชื่อมสุดท้ายในหน้าที่การจัดการและเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้บริหารทราบถึงการดำเนินงานขององค์กรว่าบรรลุเป้าหมายหรือไม่ เพราะเหตุใด หรือสมควรต้องปรับแก้การดำเนินงานหรือปรับแผนหรือไม่อย่างไร จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่องค์กรต้องมีการควบคุม ติดตาม ประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

กระบวนการประเมินผลหรือการควบคุม ได้แก่ การตรวจสอบ การติดตาม ประเมินผลระบบกระบวนการ และกิจกรรมที่ปฏิบัติตามแผนกลยุทธ์ของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะบรรลุผลสำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งกระบวนการประเมินผล ทำเป็นขั้นตอน คือการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์กร การวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ และการเข้าไปจัดการแก้ไข รวมถึงมีการประเมินผลระหว่างปฏิบัติงานและสรุปรวม โดยบุคลากรและเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผล

กล่าวโดยสรุป การบริหารจัดการตามแนวทาง P-O-L-E ในฐานะที่เป็นการพัฒนาการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล มีจุดเน้นที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่

1. เน้นโครงสร้างหน้าที่เป็นแนวการศึกษาแบบเก่า ซึ่งมุ่งศึกษาโครงสร้างหน้าที่ ระเบียบกฎเกณฑ์ ตลอดจนกระบวนการในการบริหารงานขององค์กรที่รับผิดชอบในการพัฒนาประเทศ เน้นระบบบริหารที่มีการกำหนดจุดมุ่งหมาย หรือเน้นความสำคัญของการปฏิบัติ (Action-oriented) และความสำคัญของการบรรลุเป้าหมาย (Goal-oriented) การศึกษาในแนวนี้ จึงเป็นการเน้นสมรรถนะในการบริหาร พยายามที่จะขจัดปัญหาและอุปสรรคในการบริหารเพื่อที่จะแก้ไขปรับปรุงกลไกในการบริหารให้มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล และตอบสนองการเปลี่ยนแปลง

2. เน้นระบบแนวทางการศึกษาระบบจะมองการพัฒนาในลักษณะที่เป็นระบบใหญ่ ซึ่งประกอบไปด้วยระบบย่อย ๆ อีกมากมาย เป้าหมายของการพัฒนาขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ที่เหมาะสมระหว่างระบบย่อยต่าง ๆ ซึ่งประกอบกันเป็นระบบใหญ่ ซึ่งก็มีข้อจำกัด ได้แก่ ข้อจำกัดทางด้านสังคม ซึ่งเป็นเรื่องของสภาพแวดล้อมทางสังคมและองค์การ เช่น ทักษะคน ค่านิยม แรงจูงใจในการทำงาน และข้อจำกัดทางด้านเทคนิค ได้แก่ จำนวนคนที่มีความชำนาญในโครงการพัฒนา การจัดสรรงบประมาณให้แก่โครงการพัฒนา เป็นต้น

3. เน้นสภาพแวดล้อมแนวทางการศึกษาสภาพแวดล้อม หรือนิเวศวิทยา เป็นการศึกษาถึงการบริหารงานที่เปลี่ยนแปลงไปได้ตามสภาพแวดล้อม โดยเน้นสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม เป็นประการสำคัญซึ่งสภาพแวดล้อมและระบบบริหารจะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน

2.2.1 ปัจจัยเกื้อหนุน

ปัจจัยเกื้อหนุนเป็นการบริหารที่ใช้ศาสตร์และศิลป์นำเอาทรัพยากรทางด้านการบริหารมาใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพโดยการบริหารมีลักษณะเด่นอยู่หลายประการ คือ อาศัยปัจจัยบุคคลเป็นองค์ประกอบสำคัญ และต้องใช้ทรัพยากรทางด้านการบริหารเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน ซึ่งปัจจัยพื้นฐานในการบริหาร 4 Ms ประกอบด้วย บุคลากร การเงินและงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ และการจัดการ โดยมีนักวิชาการได้ให้ความหมายและแสดงทัศนะไว้หลายท่าน อาทิเช่น

พงษ์ศักดิ์ สวัสดิเกียรติ (2550) กล่าวว่า ในการบริหารองค์การโดยทั่วไปได้มีการกำหนดให้มีทรัพยากรทางการบริหาร (Managerial Resources) ไว้ 4 ด้าน หรือที่เรียกว่า 4M คือ Man Money Materials Management และอาจมีนักบริหารบางคนได้กำหนดทรัพยากรทางการบริหารไว้ 6 ด้าน (6M) โดยเพิ่มจากหลักทั่วไปอีก 2 ด้าน คือ Machine และ Marketing แต่ไม่ว่าจะ 4M หรือ 6M ก็ตามเมื่อมาประมวลแล้วจะเห็นว่าทรัพยากรทางการบริหารมีอยู่ด้วยกัน 4 ด้าน คือ

1. ทรัพยากรมนุษย์ (Human) การบริหารกำลังคน จะใช้คนอย่างไรให้เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลกับงานให้มากที่สุด

2. การเงินและงบประมาณ (Financial) หมายถึง การบริหารเงิน จะจัดสรรเงินอย่างไรให้ใช้จ่ายต้นทุนน้อยที่สุดและให้เกิดในการทำกิจการงานขององค์การ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายและประสิทธิผลมากที่สุด

3. วัตถุทางกายภาพ (Physical) หมายถึง การบริหารวัสดุในการดำเนินงานว่าจะทำอย่างไรให้สิ้นเปลืองน้อยที่สุด หรือเกิดประโยชน์สูงสุดเช่น บรรดาเครื่องมือ อุปกรณ์ เครื่องใช้ อาคารที่ใช้ในการทำงานขององค์การ

4. ระบบสารสนเทศ (Information) หมายถึง การจัดการ คือ กระบวนการจัดการบริหารควบคุมเพื่อให้งานทั้งหมดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลอย่างเต็มที่สารสนเทศจึงเป็นความรู้ และข้อมูลที่ใช้ในการทำงาน

ทั้งนี้ ในบรรดาทรัพยากรทางการบริหารทั้ง 4 ด้าน ถือว่ามนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด เพราะมนุษย์เป็นผู้แสวงหาและใช้ทรัพยากรอื่น ๆ ให้เพียงพอและมีความเหมาะสม

สุรพันธ์ ฉันทแดนสุวรรณ (2550) ได้ให้ความหมาย ปัจจัยเกื้อหนุนหรือทรัพยากรการบริหาร 5M's ประกอบด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้ คือ

1. คน (Man) เป็นทรัพยากรบุคคลที่เป็นหัวใจขององค์กร ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการจัดการเพราะคนมีชีวิตจิตใจ มีอารมณ์ ความรู้สึก ดังนั้นการบริหารจึงให้ความสำคัญกับคนมากที่สุด
2. เงิน (Money) เป็นปัจจัยสำคัญ ที่จะช่วยสนับสนุนให้กิจกรรมขององค์กร ดำเนินการต่อไป
3. วัสดุ (Materials) วัสดุหรือวัตถุดิบซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญไม่แพ้ปัจจัยอื่น จำเป็นต้องมีคุณภาพและต้นทุนที่ต่ำ เพราะมีผลกระทบต่อต้นทุนการผลิต
4. เครื่องจักร (Machine) เครื่องจักรอุปกรณ์ ที่มีศักยภาพที่ี้อ่อนก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการผลิตเช่นกัน
5. วิธีการบริหาร หรือวิธีการปฏิบัติ (Management or Method) การจัดการหรือการบริหารในองค์กรธุรกิจ ประกอบด้วยระบบการผลิต หรือระบบการให้บริการต่าง ๆ หากมีระบบที่ชัดเจนตลอดจนมีระเบียบขั้นตอน วิธีการต่าง ๆ ในการทำงานย่อมส่งผลให้้องค์การประสบความสำเร็จได้ด้วยดี

วิลาวรรณ รพีพิศาล (2550) ได้กล่าวไว้ เกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุนหรือทรัพยากรการบริหาร 7 M's ดังนี้

1. คน (Man) ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถและปฏิบัติการกิจให้กับองค์กร ได้มากที่สุด
2. เงิน (Money) เงินทุนที่ใช้ในการจัดหาทรัพยากร หรือสนับสนุนการใช้ทรัพยากร ต้องมีอย่างเพียงพอและก่อให้เกิดสภาพคล่องในการบริหารตลอดเวลา
3. วัสดุ-อุปกรณ์ (Material) หมายถึง อุปกรณ์เครื่องใช้ในการปฏิบัติงานทั่ว ๆ ไป
4. การจัดการ (Management) ต้องมีหลักและวิธีการปฏิบัติงานที่ดีทันสมัย สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เป็นอยู่
5. เครื่องจักร (Machine) ต้องมีความทันสมัยและมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานสูง
6. วิธีปฏิบัติ (Method) เป็นเทคนิควิธีการปฏิบัติงานในรูปแบบต่าง ๆ ที่ทำให้งาน ประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น
7. ขวัญและกำลังใจ (Moral) คือ หาวิธีการสร้างขวัญกำลังใจให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ร่วมมือปฏิบัติงานเกิดความอบอุ่นในการปฏิบัติงานและอยู่ในองค์กรตลอดไป

Drucker (1954) เห็นว่า ปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการหมายถึงปัจจัยนำเข้า (Inputs) ตามแนวคิด ทฤษฎีระบบและในทางการบริหารจัดการนั้นปัจจัยนำเข้าถือเป็นทรัพยากรทางการบริหารจัดการ โดยทรัพยากรทางการบริหารจัดการสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท หรือเรียกย่อ ๆ ว่า 4 Ms ประกอบด้วย บุคลากร การเงินและงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ การจัดการ

จะเห็นได้ว่า นักวิชาการส่วนใหญ่จะจำแนกปัจจัยเกื้อหนุน โดยประกอบด้วย ด้านย่อย ๆ ที่คล้ายคลึงกัน แต่มีการจัดกลุ่มกิจกรรมย่อยแตกต่างกันไปตามความเห็นของนักวิชาการแต่ละคน โดยในการวิจัยครั้งนี้จึงจำแนกปัจจัยเกื้อหนุนครอบคลุมใน 4 ด้าน ได้แก่

1. บุคลากร
2. การเงินและงบประมาณ
3. วัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ
4. การจัดการ

บุคลากร (Man)

การจัดการทรัพยากรบุคคล (Man) เป็นปัจจัยที่สำคัญต่อการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ การมีกำลังคนในจำนวนที่เพียงพอ สอดคล้องกับปริมาณงาน และมีคุณภาพ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการคัดสรรบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ มีความกระตือรือร้นทุ่มเทที่จะปฏิบัติงานให้สำเร็จ และมีความจงรักภักดีต่อองค์กร ซึ่งการจัดการทรัพยากรบุคคลที่เหมาะสมนั้น มีนักวิชาการได้ให้ทัศนะและความหมายไว้หลากหลายท่าน เช่น

Weber (1864-1920) กล่าวว่า ทฤษฎีการจัดการตามระบบราชการ (Bureaucratic Management) ที่องค์การควรจะถูกบริหารบนพื้นฐานของเหตุผล และไม่เป็นส่วนตัวโดยการแบ่งงานกันทำเฉพาะด้าน มีการส่งเสริมพัฒนาความรู้ความสามารถของพนักงานให้เกิดความเชี่ยวชาญอยู่ตลอดเวลา สร้างคนให้มีประสิทธิภาพมีความพร้อมในการทำงานและการเรียนรู้งานใหม่ ๆ เพื่อให้ชิ้นงานหรือบริการที่ผลิตออกมามีคุณภาพ จึงเป็นการบริหารคนให้มีประสิทธิภาพ

Samual and Trevis (2006) กล่าวว่า บุคคลในองค์การจะต้องให้ความร่วมมืออย่างมีคุณค่าต่อระบบการจัดการเพื่อบรรลุเป้าหมายองค์การความร่วมมือนี้เป็นผลจากการปฏิบัติงานในตำแหน่งหน้าที่เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ยังมีข้อสังเกตว่า “ระบบบริหารทรัพยากรบุคคลในองค์การจะก่อให้เกิดแหล่งสั่งสมความสามารถ ความเชี่ยวชาญต่าง ๆ ที่องค์การจะได้เรียนรู้และใช้สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับโอกาสใหม่ ๆ ที่จะเกิดขึ้น”

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548) กล่าวว่า การบริหารคนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการบริหาร และเรียกได้ว่าเป็นองค์ประกอบของการบริหาร ที่ผู้บริหารแต่ละคนนำไปในกระบวนการทำงานเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

ปัจจัยเกื้อหนุนในการบริหารกีฬาบอลเลย์บอลชายหาดระดับอาชีพด้านบุคลากร ประกอบไปด้วย สมาคมบอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย สโมสรกีฬา คณะกรรมการจัดการแข่งขัน ผู้สนับสนุน ผู้ฝึกสอน กรรมการผู้ตัดสิน สื่อมวลชนด้านกีฬา และนักกีฬาบอลเลย์บอลชายหาดทั้งชายและหญิง ซึ่งมีคุณสมบัติเกี่ยวกับความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานจัดการแข่งขันกีฬาบอลเลย์บอลชายหาดระดับอาชีพ

การเงินและงบประมาณ (Money)

การบริหารการเงินและงบประมาณเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการบริหารจัดการต้องมีการกำหนดแนวทางการบริหารการใช้จ่ายเงินหรือต้นทุนการผลิตอย่างประหยัดและคุ้มค่าให้ได้ผลลัพธ์มากกว่าต้นทุนที่กำหนดไว้ ต้องมีการควบคุมการผลิตงานให้มีคุณภาพมากที่สุด ซึ่งมาจากเทคนิคเครื่องมือเครื่องใช้และฝ่ายผลิตที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรง เป็นหลักของการบริหารในด้านการควบคุมตรวจสอบและกำกับติดตามงาน ซึ่ง เฮนรี ฟาโยล (Henry Fayol) นักวิชาการด้านการบริหารเห็นว่ามี ความสำคัญมาก การใช้เครื่องมืออย่างระมัดระวังและช่วยกันดูแลรักษาเพื่อให้ต้นทุนการผลิตที่มีใน กระบวนการต่าง ๆ เป็นไปอย่างประหยัดคุ้มค่า ทำให้องค์การมีเงินไปพัฒนาด้านอื่น ๆ หรือการจัด

สวัสดิการอื่นเพิ่มเติมให้บุคลากรได้ต่อไป กล่าวคือการบริหารการเงินเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเชิงกลยุทธ์ โดยคำนึงถึง 1) ลักษณะการดำเนินงานขององค์กร 2) ลักษณะธุรกิจในอนาคต 3) สภาพแวดล้อม 4) การจัดสรรทรัพยากร 5) การปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ นอกจากนี้การบริหารการเงินอย่างประหยัดและคุ้มค่านั้นมีความสอดคล้องกับการกำหนดกลยุทธ์ระดับธุรกิจที่ต้องการเป็นผู้นำด้านต้นทุนต่ำ (Cost Leadership) ในเชิงการแข่งขันเป็นการกำหนดกลยุทธ์ที่ครอบคลุมวิธีการในการแข่งขันแก่ผู้เกี่ยวข้องในหน่วยงานตามหน้าที่ (Function) มุ่งเน้นให้แผนงานตามหน้าที่พัฒนากลยุทธ์ขึ้นมาโดยอยู่ภายใต้กรอบของกลยุทธ์ เช่น แผนการผลิต แผนการตลาดแผนการดำเนินงานทั่วไป แผนด้านทรัพยากรบุคคล แผนการเงินเป็นต้น และมีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้หลากหลายท่าน เช่น

อาพัทธ์ เตียวตระกูล (2548) สรุปไว้ว่า งบประมาณและการเงินเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งสำหรับการบริหารงาน ฝ่ายบริหารมีหน้าที่จัดทำงบประมาณ และขอเงินทุนให้กับหน่วยต่าง ๆ และบุคลากรควบคุมดูแลว่าเงินที่ขอมานั้นใช้อย่างถูกต้องหรือไม่ งานดังกล่าวนี้ต้องอาศัยความซื่อสัตย์ ความเฉลียวฉลาดรอบรู้และความหนักแน่น การจัดงบประมาณ ผู้บริหารต้องคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ของการจัดการในเรื่องการเงิน ผู้บริหารจะต้องทราบเพื่อป้องกันการใช้จ่ายในทางที่ผิด และสูญเสียเงินไปโดยเปล่าประโยชน์

2. ผู้บริหารมีหน้าที่รับผิดชอบ การเตรียมงบประมาณเป็นงานที่ต้องประสานกันหลาย ๆ อย่างต้องมีแผนงาน โครงการ ตลอดจนค่าใช้จ่าย และเงินทุนที่ได้รับมาจากสายงานต่าง ๆ ผู้บริหารจะต้องทราบหรือพิจารณาเตรียมจัดงบประมาณ การจัดทำงบประมาณต้องจัดแผนงานทางการเงินอันเกี่ยวกับงานเพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมายผู้บริหารมีหน้าที่จะต้องทำงบประมาณเตรียมไว้สำหรับแผนระยะเวลา 1 ปี 3 ปี 5 ปี หรือ 7 ปี โครงการสำคัญแต่ละโครงการจะต้องกำหนดไว้ล่วงหน้าหลาย ๆ ปี ฉะนั้นการจัดทำงบประมาณการเงินต้องจัดไว้สำหรับโครงการระยะยาว

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548) กล่าวว่า เป็นการกำหนดแนวทางการบริหารการใช้จ่ายเงินหรือต้นทุนการผลิตอย่างประหยัดและคุ้มค่า ให้ได้ผลลัพธ์มากกว่าต้นทุนที่กำหนดไว้

ปัจจัยด้านการเงินและงบประมาณ จะประกอบด้วย ความต้องการเงินทุนในการจัดตั้งธุรกิจ ความต้องการเงินทุนในการเริ่มต้นการดำเนินงานจัดทำงบประมาณค่าใช้จ่ายกิจกรรมกีฬาไว้ล่วงหน้า งบประมาณสนับสนุนจากทางภาครัฐ ภาคเอกชน และรัฐวิสาหกิจ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ประกอบด้วยผู้สนับสนุน การเตรียมทีม เบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือน เงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์ มีการหารายได้จากการจัดกิจกรรม ควบคุมการใช้จ่ายงบประมาณอย่างรัดกุม เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้

วัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ (Material)

วัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ เป็นปัจจัยนำเข้าเพื่อนำมาบริหารจัดการโดยการกำหนดแนวทางการใช้งานเครื่องมือเครื่องใช้ที่เป็นส่วนสำคัญของการผลิตออกมาให้มีคุณภาพ และผลิตได้ในระยะเวลาที่กำหนด ดังนั้นจึงกำหนดให้บุคลากรขององค์กร ต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้งานเครื่องมือต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี โดยมีการฝึกฝนและทำความเข้าใจรวมถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่จะเป็นการ

ดูแลรักษาและป้องกันอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นระหว่างปฏิบัติงานได้ ตลอดจนระบบสารสนเทศที่ช่วยสนับสนุนส่งเสริมการบริหารจัดการ ในทักษะและความหมายที่นักวิชาการได้ให้ไว้หลากหลาย อาทิเช่น

อาพัทธ์ เตียวตระกูล (2548) กล่าวว่า วัสดุ อุปกรณ์ซึ่งนับรวมถึงอาคารสถานที่เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะทำให้การบริหารประสบผลสำเร็จได้สมบูรณ์ เป็นการบริหารอย่างแท้จริงและให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ควรยึดหลักการต่อไปนี้

1. ใช้วัสดุตามความเหมาะสม
2. ใช้ให้คุ้มค่า
3. ใช้อย่างประหยัดทั้งแรงงาน เงินและเวลา
4. ก่อนใช้อุปกรณ์ทุกครั้งต้องทดลองก่อนว่าใช้ได้ดี สะดวกและพอเหมาะกับเวลา

ระวังอย่าให้การใช้อุปกรณ์ต้องติดขัดระหว่างใช้

ส่วนปัจจัยนำเข้าที่เกี่ยวข้องกับข้อมูล สารสนเทศ เพื่อการบริหารจัดการถือเป็นทรัพยากรที่มีความสำคัญยิ่งในยุคปัจจุบัน โดยที่เทคโนโลยีสารสนเทศถือเป็นปัจจัยหนึ่ง องค์การที่ตื่นนอกจากการบริหารจัดการวัสดุอุปกรณ์ เครื่องจักร เครื่องมือให้เป็นประโยชน์แล้วยังต้องอาศัยข้อมูล สารสนเทศ ในฐานะปัจจัยนำเข้าด้วย ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร (Management Information Systems or MIS) เป็นระบบที่กำลังแพร่หลายมาก ในปัจจุบันเรากำลังอยู่ท่ามกลางความเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วของกระแสเทคโนโลยีและนวัตกรรมบุคคลและองค์การต่าง ๆ มีช่องทางการติดต่อสื่อสารเชื่อมโยงผ่านระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงสำหรับอีเมล การใช้งานคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายไร้สาย การใช้โทรศัพท์มือถือเชื่อมต่อเข้ากับระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อทำธุรกรรมต่าง ๆ แนวนโน้มไอทีหรือ Information Technology มีความสำคัญมากขึ้น องค์การที่แสวงหาความได้เปรียบในโอกาสใหม่ในตลาดการค้า การผลิต และการสร้างบริการแบบใหม่ จำเป็นต้องลงทุนด้านไอทีซึ่งจะก่อให้เกิดความได้เปรียบเชิงกลยุทธ์ต่อคู่แข่ง ยุคปัจจุบันโลกมีลักษณะโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นเรื่องของเทคโนโลยีดิจิทัล

วัสดุอุปกรณ์ และสารสนเทศ มีความสำคัญไม่น้อยกว่าปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารด้านอื่น ๆ นั่นคือ จะต้องมียุทธศาสตร์การดำเนินงาน อุปกรณ์ดังกล่าวต้องทันสมัยอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน และบุคลากรขององค์กรจะต้องมีความรู้และความเข้าใจในการใช้วัสดุอุปกรณ์นั้นด้วย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ประกอบด้วยความพร้อมในการฝึกซ้อม ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารในการแข่งขัน และวิทยาศาสตร์การกีฬา เทคโนโลยีสารสนเทศหรือไอที รวมถึงระบบอินเทอร์เน็ต การโฆษณาประชาสัมพันธ์สำหรับการถ่ายทอดสดหลากหลายช่องทาง

การจัดการ (Management)

ปัจจัยด้านการจัดการมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นกิจกรรมที่เป็นของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีการร่วมมือ ร่วมใจร่วมแรงกันในการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้หลากหลายท่าน อาทิเช่น

Haimann and Scott (1970) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การจัดการ คือ กระบวนการทางสังคม เทคนิคในการใช้ทรัพยากรการบริหารเพื่อดำเนินงานขององค์กรและทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ประสบผลสำเร็จหรือบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

Dubrin and Ireland (1993) กล่าวว่า การบริหารจัดการ คือ กระบวนการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยอาศัยทรัพยากรภายในและภายนอกองค์กรที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของธุรกิจรวมทั้งความสามารถทางการบริหาร ได้แก่บุคคล วัสดุอุปกรณ์ เงินทุน ตลอดจนสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง กับองค์การอย่างเหมาะสมมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล

Longenecker and Pringle (1981) สรุปว่า การจัดการ คือ กระบวนการรวบรวมและประสานการใช้ทรัพยากรการบริหารเพื่อดำเนินงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรที่ตั้งไว้ การจัดการ (Management) เป็นการติดตามการดำเนินการตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผลโดยองค์การหรือบุคลากรที่ร่วมงานกัน เพื่อบรรลุเป้าหมายขององค์กร

ส่วนในการจัดการที่ดี ต้องมีการกำหนดกลยุทธ์การบริหารงานที่คำนึงถึงปัจจัยแวดล้อมภายในและภายนอกองค์การโดยทำการวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาสและอุปสรรคที่มีผลกระทบต่อการบริหารงานอยู่ตลอดเวลา เพื่อหากกลยุทธ์ในการหลีกเลี่ยงและปรับเปลี่ยนแนวทางการบริหารให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นกลยุทธ์การบริหารที่มีความครอบคลุมการจัดการ 4M โดยใช้หลักการควบคุมเป็นส่วนสำคัญของการบริหารจึงจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการโดยที่ต้องควบคุมปริมาณงาน ควบคุมคุณภาพของงาน ควบคุมเวลาการทำงานของบุคลากร และควบคุมค่าใช้จ่ายในการปฏิบัติงานต่าง ๆ เหล่านี้จะส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กร และต้องสร้างจิตสำนึกรักองค์กรให้เกิดขึ้นกับบุคลากรทุกคนรวมทั้งผู้บริหารด้วยกันด้วย

ปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการ เป็นกระบวนการจัดการบริหารควบคุมทรัพยากรการบริหารด้านบุคลากร ด้านการเงินและงบประมาณ และด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ เพื่อให้งานทั้งหมดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลอย่างเต็มที่ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขัน วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยมีการวางแผนที่ดีสำหรับโปรแกรมการแข่งขัน และมีการจัดโปรแกรมสนับสนุนการรวมถึงสวัสดิการให้นักกีฬาและผู้ฝึกสอน การประสานงานที่ดีระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแข่งขัน รวมถึงการจัดการการตลาดกีฬา

ปัจจัยทั้งหมดนี้สรุปได้ว่า ปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการ 4 M เป็นกระบวนการด้านบุคลากร ด้านการเงินและงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ และด้านการจัดการ เพื่อหากกลยุทธ์ในการจัดการและปรับเปลี่ยนแนวทางการบริหารให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับการทำงานซึ่งจะส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กร

2.3 การบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

2.3.1 ประวัติวอลเลย์บอลชายหาด

ในปี ค.ศ. 1920 มีการกล่าวขานถึงการเล่นวอลเลย์บอล 6 คน บนชายหาดในฮาวาย (Hawaii) แต่ไม่มีการยืนยันที่แน่นอน ซึ่งในเวลานั้นกีฬาประเภทนี้มีจุดกำเนิดหรือเป็นสิ่งที่น่าสนใจของคนส่วนใหญ่อยู่ที่ซานตา มอนาก้า (Santa Monaca) รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) สหรัฐอเมริกา มีลักษณะเหมือนวอลเลย์บอลในร่ม คือ เล่นกันฝ่ายละ 6 คน ในปี ค.ศ. 1927 ฝรั่งเศสเป็นประเทศแรกในยุโรปที่เริ่มเล่นวอลเลย์บอลชายหาด และในปี ค.ศ. 1930 กีฬาประเภทนี้ก็แพร่หลายไปใน

หลาย ๆ ประเทศในยุโรป ปีเดียวกันนี้เองทางสหรัฐอเมริกาได้เริ่มเล่นระบบฝ่ายละ 4 คน (4 ต่อ 4) และระบบฝ่ายละ 3 คน (3 ต่อ 3) การเล่นวอลเลย์บอลชายหาดในครั้งนั้น ยังได้มีการกำหนดกติกาสำหรับการตบ การสกัดกั้นและการรับลูกที่แน่นอน ในปี ค.ศ. 1947 ได้มีการจัดการแข่งขันแบบทีมละ 2 คน ขึ้นอย่างเป็นทางการ (เป็นจุดเริ่มต้นของระบบที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน) ณ ชายหาดสเตท (State) รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) ในทศวรรษที่ 50 ได้จัดระบบการแข่งขันแบบเซอร์กิต (Circuit) ครั้งแรกในสหรัฐฯ และประเทศบราซิลได้จัดการแข่งขันทัวร์นาเมนต์แรกขึ้น และในทศวรรษที่ 60 ได้มีการกำหนดกติกาเกี่ยวกับเรื่องการตบ และการสกัดกั้นและยังได้มีการเสนอกติกาเกี่ยวกับการรับลูกบอลในกรณีต่าง ๆ แต่ยังไม่มีการประกาศใช้ ในปี ค.ศ. 1976 การแข่งขันชิงแชมป์โลก (อย่างไม่เป็นทางการ) ได้เกิดขึ้นที่ชายหาดสเตท (State) และแปซิฟิก พาริชาเดส (Pacific Palisades) ซึ่งเป็นการแข่งขันระดับมืออาชีพ (มีเงินรางวัล 5,000 เหรียญสหรัฐฯ) ในปี ค.ศ. 1982 วอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาที่นิยมกันมากที่สุดในกีฬาที่เล่นกันบริเวณชายหาด โดยเฉพาะที่โคปาคาบานา (Copacabana) และอิปานิมา (Ipanema) ในเมืองริโอเดอจาเนโร (Rio De Janeiro) ประเทศบราซิล

ในปี ค.ศ. 1986 ได้มีการสาธิตการเล่นในระดับนานาชาติครั้งแรกขึ้นที่เมืองริโอ เดอ จาเนโร (Rio De Janeiro) ประเทศบราซิล มีผู้ชมการแข่งขันประมาณ 5,000 คน ในปี ค.ศ. 1987 สหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติ ได้จัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดชิงแชมป์โลกประเภททีมชาติขึ้นที่เมืองอิปานิมา (Ipanema) เป็นการแข่งขันครั้งแรกที่สหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศเข้ามาจัดแข่งขัน

ในปี ค.ศ. 1996 สหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศ ได้จัดการประชุมแบ่งการแข่งขัน “World Championship-Series” เป็น 3 ระดับ คือ 1. Grand Slam, 2. World Series และ 3. Challenger ทุกประเทศสามารถจัดการแข่งขันและเปิดรับสมัครทั่วไป ปีนี้เองที่วอลเลย์บอลชายหาดได้เป็นกีฬาอีกประเภทหนึ่งในการแข่งขันโอลิมปิก ที่แอตแลนต้า (Atlanta) สหรัฐอเมริกา

ปีค.ศ. 1997 สหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศเปลี่ยนชื่อการแข่งขันจาก “World Championship-Series” เป็น “Beach Volleyball World Tour”

วอลเลย์บอลชายหาดเริ่มเข้ามาในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2532 โดยบริษัท Le Cog Sportif ได้จัดให้มีการแข่งขัน และเชิญผู้ตัดสินของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ไปปฏิบัติหน้าที่ในครั้งนี สี่ปีต่อมาในปี พ.ศ. 2536 มีการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดระดับโลกในประเทศไทย คือ รายการเอเชียเนชันส์วอลเลย์บอล เซอร์กิต ที่พัทยา และในปี พ.ศ. 2538 ได้จัดการแข่งขันรายการเอเชียเนชันส์ทัวร์ขึ้นเป็นครั้งแรก ณ บริเวณด้านหน้าของโรงแรม โนวเทล ริมเพ จัหวัดระยอง ครั้งที่สอง ณ สนามแห่งนี้ในอีกปีต่อมา ปี พ.ศ. 2539 มีการจัดการแข่งขันกีฬาแบบทัวร์นาเมนต์ในประเทศไทยขึ้นเป็นครั้งแรกที่ชายหาดปึกเตียน จังหวัดเพชรบุรี โดยมีบริษัท ไทยรวมสินพัฒนาอุตสาหกรรม จำกัด เป็นผู้ให้การสนับสนุน ปีต่อมา พ.ศ. 2540 จัดการแข่งขันเอเชียเนชันส์ทัวร์ขึ้นที่จังหวัดตรัง และเตรียมทีมเพื่อไปแข่งขันกีฬาซีเกมส์ครั้งที่ 19 ณ กรุงจาการ์ต้า ประเทศอินโดนีเซีย และทีมวอลเลย์บอลชายหาดหญิงของไทย ขณะที่ 3 ได้เหรียญทองแดงมาฝากชาวไทยปี พ.ศ. 2541 จัดการแข่งขันรายการนานาชาติแบบทัวร์นาเมนต์ขึ้นที่จังหวัดยโสธร จังหวัดอุบลราชธานี และรอบชิงชนะเลิศที่จังหวัดน่าน และเตรียมทีมเข้าร่วมแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ครั้งที่ 13 และทีมวอลเลย์บอลชายหาดของไทย คือทีมชาย ได้อันดับที่ 4 ทีมหญิงได้ตำแหน่งชนะเลิศในยุคปัจจุบันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดของไทยมีการพัฒนาก้าวหน้ามากขึ้นตามลำดับและมีผลงาน ดังนี้

1. ทีมหญิง ได้ที่ 5 กีฬามหาวิทยาลัยโลกที่รัสเซีย ในปี 2556 ขณะที่ทีมชาย ได้ที่ 5 เช่นกัน
2. ผ่านเข้าถึงรอบรองชนะเลิศ รายการ SMM AVC Beach Tour Escola ที่จังหวัดสตูล ในปี 2557
3. ทีมหญิง วรภัสสร รดารรงค์ และธนรัศม์ธำ อุดมฉวี ติดอันดับที่ 22 โลก ในปี 2556
4. ทีมหญิง วรภัสสร รดารรงค์ และธนรัศม์ธำ อุดมฉวี ได้เหรียญทอง รายการ Asian Beach Games ที่เวียดนาม ในปี 2556
5. ทีมหญิงไทยเป็นตัวแทนเอเชียจะได้เข้าร่วมการแข่งขัน Youth Olympic ที่ประเทศอาร์เจนตินา ในปี 2018
6. ทีมหญิงไทยเข้าร่วม 8 ทีมสุดท้ายในการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ที่อินโดนีเซีย ในปี 2561
7. FIVB World Ranging ปี 2561 (ค.ศ. 2018) อันดับโลกของกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดของไทย มีดังนี้

วรภัสสร รดารรงค์ และธนรัศม์ธำ อุดมฉวี อันดับ 34 มี 1,600 คะแนน
 ขนิษฐา หงษ์พักตร์ และรำไพพฤทธิ นุ่มวงศ์ อันดับ 47 มี 1,228 คะแนน
 ญัฐนนท์ อินเขียว และเศรษฐวรราช เพชรสวัสดิ์ อันดับ 75 มี 1,036 คะแนน
 สุรินทร์ จงกลาง และอดิสร เขวลำธาร อันดับ 87 มี 836 คะแนน

8. ทีมหญิงไทย จำนวน 4 ทีมเข้าร่วมแข่งขันชิงแชมป์เอเซียที่อุดรธานี ปี 2563 ผลการแข่งขัน วรภัสสร รดารรงค์ และขนิษฐา หงษ์พักตร์ ทีมไทย 1 ได้อันดับที่ 5 ส่วนทีมชายไทย จำนวน 4 ทีม คู่ที่มีผลงานดีที่สุดคือ สุรินทร์ จงกลาง กับ บันลือ นาคประคอง ได้อันดับที่ 9

2.3.2 วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพของต่างประเทศ

กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด กำเนิดขึ้นภายหลังวอลเลย์บอลในร่ม และมีพัฒนาการมาอย่างต่อเนื่องจนในปัจจุบันเกิดเป็นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ โดยในสหรัฐอเมริกา มี Association of Volleyball Professionals (AVP) ก่อตั้งในปี 1983 โดยสหภาพของผู้เล่นกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่เมือง Newport รัฐแคลิฟอร์เนีย มีการแบ่งระบบการพัฒนาการแข่งขันเป็น 3 ระดับ (tiers) คือ AVP First, AVP Next, and AVP Pro Beach Volleyball Tour ในปี 1993 รายการแข่งขันของ AVP มีเงินรางวัลทั้งสิ้น 3.7 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยมี 10 รายการแข่งขันที่ถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์สถานี NBC Sports และมีผู้เข้าชมในสนามมากกว่า 6 แสนคน ช่วงปี 1998- 2010 เกิดกรณีธนาคารผู้ให้การสนับสนุนล้มละลาย ก่อให้เกิดการถอนตัวของสปอนเซอร์จึงต้องมีการปรับโครงสร้างองค์การใหม่ โดยมี National Volleyball League (NVL) ร่วมเป็นหุ้นส่วน และมี United States Pro Volleyball League (USPVL) รับผิดชอบบริหารจัดการลีกอาชีพผู้หญิงเฉพาะกีฬาวอลเลย์บอลในร่ม

กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่ผู้หญิงนิยมมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้รวมทั้งระดับมัธยมปลายและสโมสรกีฬา โดยในปี 2017 มีการสำรวจ พบว่า กีฬาวอลเลย์บอลเป็นอันดับ 2 รองจากกรีฑาประเภทลู่อูและลานที่ผู้หญิงเข้าร่วมมากที่สุดในระดับมัธยมปลาย ส่วนระดับมัธยมต้น มีการเล่นและสนับสนุนโดยหลายองค์การ เช่น สหภาพกีฬาสมัครเล่น (Amateur Athletic Union; AAU) โดยมีองค์การสนับสนุนรายใหญ่ที่สุดคือ USA Volleyball หรือรู้จักในชื่อ Club Volleyball ต่อมาในปัจจุบัน AVP ได้รวมกับ Volley America เกิดเป็นองค์การใหม่คือ Association of Volleyball Professionals America (AVPA) กลายเป็นองค์การวอลเลย์บอลกลางแจ้งระดับฐานรากที่ใหญ่ที่สุด

และยาวนานที่สุดในสหรัฐอเมริกา เป้าหมายคือเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างกีฬาวอลเลย์บอลในร่มและชายหาดกรณศึกษาในยุโรปซึ่งกีฬาวอลเลย์บอลในร่มและชายหาดได้รับความนิยมอย่างมากหลายประเทศมีลีกอาชีพแล้ว กรณีของอิตาลี เป็นประเทศที่มีลีกอาชีพที่เข้มแข็งและมีชื่อเสียงระดับโลก ถือเป็นลีกอาชีพอย่างแท้จริงภายใต้การบริหารจัดการที่แยกเป็นอิสระจากรัฐคือสหพันธ์วอลเลย์บอลแห่งชาติอิตาลี (INVF) ดำเนินงานภายใต้การบริหารงานของบอร์ด ประกอบด้วยสมาชิกจาก 30 สโมสรอาชีพผ่านการเลือกตั้งโดยตรง มีการว่าจ้างประธานเจ้าหน้าที่บริหาร (CEO) โดยมีพันธกิจหลักคือการจัดการการตลาด การบริหารและการจัดการแข่งขันส่วนประเทศในเอเชียที่อยู่แถวหน้าในความสำเร็จของกีฬาวอลเลย์บอลในร่มและชายหาด ได้แก่ ญี่ปุ่น สาธารณรัฐประชาชนจีน เกาหลีใต้ และประเทศไทย โดยประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศแรกในเอเชียที่มีกีฬาวอลเลย์บอลในร่มและชายหาดเป็นลีกอาชีพ เฉพาะกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เรียกว่า Japan Beach Volleyball Tour เป็นลีกสูงสุดทั้งชายและหญิง มีการแข่งขันในทุก ๆ เดือนโดยผลัดเปลี่ยนเมืองที่ทำการจัดการแข่งขันให้ทั่วประเทศ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดให้ประชาชนในทุกกระดับทำให้นักกีฬาได้พัฒนาทักษะประสบการณ์การแข่งขันเพื่อต่อยอดไปสู่ระดับโลกได้

2.3.3 กฎของสหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศ

สหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศ (FIVB) ได้ประกาศใช้กฎ (rules) สำหรับวอลเลย์บอลชายหาดอย่างเป็นทางการปี 2017-2020 ซึ่งอนุมัติโดยสภา FIVB เมื่อปี 2016 โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

ส่วนที่ 1 ปรัชญาของกฎและการตัดสิน โดยที่กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดได้รับความนิยมทั่วโลก เป็นกีฬาที่ต้องใช้ความเร็ว มีความตื่นตัวเร็วใจ ดังนั้นจึงต้องมีกฎเพื่อความเข้าใจร่วมกันที่ดี เล่นกันได้ดี โดยช่วยสร้างเทคนิค กลวิธีในการเล่นและผู้เล่นเล่นได้อย่างเต็มศักยภาพช่วยก่อให้เกิดการตัดสินใจที่ดีของกรรมการในการแข่งขัน องค์ประกอบของกฎประกอบด้วยการเล่น (Service) การหมุนเวียนเล่น (Rotation) การตบ (Attack) และการป้องกัน (Defense)

ส่วนที่ 2 เกม ประกอบด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกและเครื่องมือ ดังนี้

1. พื้นในการเล่น ต้องมีสนามและพื้นที่อิสระในการรับนอกสนาม มีสนามขนาดกว้าง 8 เมตร ยาว 16 เมตร มีเขตรับอิสระนอกสนามปกติ 3 เมตร ส่วนระดับโลกเป็น 5-6 เมตร พื้นผิวสนามเป็นทรายสะอาดได้มาตรฐานหนา 40 ซม. ต้องมีแสงสว่างขณะแข่งขันตอนกลางคืน

2. ตาข่าย กรณีผู้ชายใช้ตาข่ายสูง 2.43 เมตร หญิง 2.24 เมตร และกรณีแบ่งตามอายุความสูงของตาข่ายจะลดหลั่นกัน ต้องมีเสาอากาศ ยาว 1.8 เมตร ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 10 มม.

3. บอล ต้องได้มาตรฐานสากล

ส่วนที่ 3 การแข่งขัน มีรายละเอียด ดังนี้

1. ทีมผู้เล่นมี 2 คน ไม่มีตัวสำรอง ให้คนหนึ่งเป็นหัวหน้าทีมหรือกัปตันมีการให้คะแนนเป็นแต้ม หรือพอยท์ นับคะแนนต่อเนื่องในแต่ละเซต แต่ละเซตมี 21

2. แต้ม ถ้าเซต 1 และเซต 2 ยังเสมอกัน ให้มีเซตที่ 3 ซึ่งจะมี 15 แต้ม การตัดสินแพ้ชนะของแต่ละเซตต้องชนะกันเกิน 2 แต้ม

3. ไม่มีการฟอลต์ส (Faults) กรณียื่นผิดตำแหน่ง การเล่นต้องวนกันเล่น ถ้าได้แต้มให้เล่นต่อไป ถ้าไม่ได้แต้มให้เปลี่ยนฝั่งผู้เล่น ห้ามโดนบอลลูกเสิร์ฟ ห้ามผู้เล่นโดนตาข่าย

ฝ่ายใดทำ บอลโดนเสาอากาศถือว่าเสียแต้ม การรับลูกบอลให้รับได้ 3 ครั้ง โดยสลับกับรับหรือตีของการเสิร์ฟ แต่ละครั้ง กรณีแต้มรวมกันแล้วหารด้วย 7 ลงตัว ให้เปลี่ยนแดนกัน

4. กรรมการในการแข่งขัน ให้มีกรรมการคนที่ 1 ทำหน้าที่ตัดสินหลัก กรรมการคนที่ 2 เป็น ผู้ช่วย คนลงคะแนน 1 คน ผู้กำกับเส้น 2-4 คน

2.3.4 ข้อบังคับของสหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศ

สหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศ (FIVB) ได้กำหนดระเบียบข้อบังคับ (Regulations) สำหรับวอลเลย์บอลชายหาด โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1. สหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศ (FIVB) เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในการพิจารณาข้อคำถาม ปัญหา ข้อพิพาท ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับการได้สิทธิความชอบธรรมตามกฎหมาย (Eligibility) ของผู้เล่นในแต่ละสัญชาติ

2. ในการแข่งขันระหว่างประเทศ ผู้เล่นต้องส่งหนังสือเดินทางให้สหพันธ์วอลเลย์บอลระหว่างประเทศ (FIVB) ตรวจสอบก่อนการแข่งขัน

3. ทีม หมายถึง ทีมชาติ (National Team) เพื่อแข่งขันในนามประเทศในระดับต่าง ๆ และทีมปกติ ที่อาจจัดโดยองค์การทางกีฬาภายในประเทศซึ่งมิใช่ในนามทีมชาติ โดยกำหนดอายุผู้เล่นทั้งชายและหญิงคือ 19 ปี และ 21 ปี

4. การแข่งขันและระเบียบทางเทคนิค ประกอบด้วย ขั้นตอน ให้ผู้สมัครหรือผู้เข้าร่วมแข่งขัน ต้องลงทะเบียนในระบบ (Entries) โดยนักกีฬาต้องถือสัญชาติของประเทศนั้น ๆ โดยการรับรองของประเทศสมาชิกคือสมาคมวอลเลย์บอลของชาติ หลังจากนั้นต้องเข้าไปในระบบ Tentative Entry List ผ่านทาง Beach Volleyball Information System (VIS) ล่วงหน้าเพื่อยืนยันตัวตน และต้องกระทำก่อนหมดเขตระยะเวลาที่กำหนดในแต่ละรายการแข่งขัน

5. การกำหนดจำนวนทีมหรือโควตาของแต่ละชาติ FIVB เป็นผู้กำหนด

6. การจัดอันดับทีม (Rankings) ของ FIVB จะใช้คะแนนหรือแต้มเพื่อจัดอันดับทั้งระดับโลก ทวีปและนานาชาติ กรณีหญิงคลอดบุตรหรือบาดเจ็บรุนแรงจะมีข้อยกเว้นให้ในการนับแต้มระบบการแข่งขัน ประกอบด้วย การแบ่งกลุ่ม แบ่งสาย เช่น ขั้นตอน แบ่งเป็นสาย (Seed) กิ่ง (Draw) เมื่อชนะเข้ามาจะเข้าสู่รอบ Main Draw รอบก่อนรองชนะเลิศ รอบรองชนะเลิศ รอบชิงชนะเลิศ

2.3.5 พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 มีสาระสำคัญ ดังนี้

1. ให้มีคณะกรรมการกีฬาอาชีพ โดยมีตัวแทนนักกีฬาอาชีพ 4 คน ผู้แทนสมาคมกีฬา 4 คน ผู้ทรงคุณวุฒิ 6 คน โดยกรรมการมีอำนาจหน้าที่ในการเสนอแนะ ยุทธศาสตร์ แผนแม่บท ออกกฎระเบียบต่าง ๆ โดยมีการกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) ทำหน้าที่สำนักงานเลขานุการ

2. สโมสรกีฬาอาชีพ/ สมาคม ต้องจัดแจ้งต่อนายทะเบียน มีสิทธิรับการสนับสนุนจากกองทุน นักกีฬาอาชีพ บุคลากรทางการกีฬาต้องทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันกับสมาคม

3. นักกีฬาอาชีพ บุคลากรทางการกีฬา ยื่นขอจัดแจ้งต่อนายทะเบียน นายทะเบียน ออกบัตรประจำตัว นักกีฬามีสิทธิในการร้องทุกข์ต่อนายทะเบียนได้กรณีสมาคมผิดสัญญา นักกีฬารวมกลุ่มกันเป็นนิติบุคคลได้ นักกีฬาต่างดาวเข้ามาประเทศไทยได้โดยการทำสัญญาจ้างกับสมาคมกีฬา

4. มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ โดยประกอบด้วยความปลอดภัย และมาตรฐานของอาคารสถานที่ มาตรการควบคุมดูแลรักษาความสงบเรียบร้อย ต้องมีบริการทาง

การแพทย์ ผู้จัดการแข่งขันมีสิทธิ์ได้รับการช่วยเหลือจากกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ใช้เพื่อสวัสดิการ พัฒนานักกีฬา เชิดชูเกียรติ การเตรียมนักกีฬาและการจัดการแข่งขัน รวมทั้งนักกีฬาอาชีพ บุคลากรทางการกีฬา อาจได้รับการยกย่องเป็นนักกีฬาอาชีพ บุคลากรทางการกีฬาแห่งชาติ

ปัจจุบันประเทศไทยมี 13 ชนิดกีฬาอาชีพ ประกอบด้วย กอล์ฟ จักรยาน แข่งรถยนต์ สนุกเกอร์ โบว์ลิ่ง เจ็ตสกี จักรยานยนต์ แบดมินตัน เทนนิส ฟุตบอล ตะกร้อ วอลเลย์บอล บาสเก็ตบอล โดยที่กีฬาฟุตบอลเป็นประเภทเดียวที่ไม่ต้องพึ่งการเงินจากการกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.)

2.3.6 การจัดการการกีฬา

โดยที่ ปีเตอร์ เอฟ ดรักเกอร์ (Peter F. Drucker) ได้เขียนไว้ในหนังสือ “The Practice of Management” ปี 1954 ว่า “วัตถุประสงค์ในการดำเนินธุรกิจที่พึงดูแล้ว สมเหตุสมผลนั้นมีเพียงประการเดียว คือ การสร้างลูกค้า” เป็นการมุ่งเน้นการจัดการโดยมุ่งวัตถุประสงค์ (Management by Objective or MBO) ในทางการจัดการการกีฬา ลูกค้า คือ ผู้ชม (Sport Specter) และผู้เข้าร่วมกิจกรรมทางการกีฬา (Sport Participant) งานหลักที่จะทำให้การจัดการกิจกรรมหรือการจัดการแข่งขันกีฬามีผู้ชมและเข้าร่วมกิจกรรมนั้นมีเอกลักษณ์ความโดดเด่น คือ การตลาดและการสร้างนวัตกรรม สองสิ่งนี้นอกจากจะสร้างการดึงดูดผู้ชมแล้ว ยังรักษาผู้ชมให้อยู่กับองค์กร และองค์กรมีรายได้เพื่อความอยู่รอดและสามารถจัดกิจกรรมครั้งต่อ ๆ ไปในอนาคตด้วย

การจัดการการกีฬา เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติมากกว่าแนวคิด เป้าหมายของผู้บริหารกีฬาทุกคน คือ ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการบริหารและจัดการทุกระดับ เริ่มตั้งแต่ การจัดทำนโยบาย การวางแผนยุทธศาสตร์ การนำนโยบายไปปฏิบัติการจัดการการกีฬา ไม่ได้มีหน้าที่เพียงการจัดการเพื่อให้นักกีฬาได้ชัยชนะในการแข่งขันเท่านั้น จำนวนของเหรียญทองในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก การเป็นเจ้าของตำแหน่งแชมป์โลก จำนวนผู้ชมและมูลค่าของอุตสาหกรรมธุรกิจกีฬาล้วนเป็นผลจากการบริหารและการจัดการการกีฬาที่ประสบความสำเร็จการจัดการการกีฬาต้องอาศัยความร่วมมือกัน ตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงจนถึงผู้ปฏิบัติงานในระดับล่าง ตลอดจนอาสาสมัคร ต้องมีการสื่อสารและประสานงานที่ดี ดังนั้น โครงสร้างองค์การในการจัดการการกีฬาจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง การแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบควรมีความสอดคล้องและเหมาะสม การบริหารและการจัดการการกีฬาเป็นความรับผิดชอบทั่วไปของฝ่ายบริหารที่มีใช่เป็นการทำงานเพียงแค่มอบหมายให้แก่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเท่านั้น

ความหมายของการจัดการการกีฬา (Sport Management) ความหมายดั้งเดิมการจัดการการกีฬา คือ การรวบรวมบุคลากร วัสดุเทคโนโลยี และแหล่งการเงินที่ต้องใช้เพื่อให้องค์กรกีฬาบรรลุเป้าหมายได้ผู้บริหารอาจเป็นในรูปของบุคคล หรือ คณะกรรมการ มีหน้าที่รวบรวมทรัพยากร บุคลากร เงิน และเครื่องมือที่จะใช้ในการทำงานและทำงานให้บรรลุเป้าหมาย “ผู้บริหารเป็นผู้กำหนดงานและสั่งงาน” ขณะที่ความหมายของการจัดการการกีฬาในยุคปัจจุบันนั้นเป็นการนำแนวคิดทางบริหารทางธุรกิจมาผสมกับคุณสมบัติเฉพาะของกีฬาและประสบการณ์ในทุกบริบทของผู้บริหารเพื่อให้ได้วิธีการที่ดีที่สุด สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จตามความคาดหวังในระดับสูงคำว่าผู้บริหารในที่นี้ มิได้หมายถึงรัฐมนตรีหรือนายกสมาคมกีฬาหรือผู้จัดการทีมกีฬาเท่านั้น ครูพลศึกษาและครูผู้ทำทีมกีฬาก็จัดเป็นผู้บริหารทีมกีฬาในโรงเรียน กล่าวคือ เป็นทั้งผู้จัดการทีมผู้ฝึกสอน จัดหาผู้สนับสนุน และที่สำคัญเป็นผู้สรรหา (แมวมอง)เยาวชนที่มีความสามารถเชิงกีฬาเพื่อ

นำมาเจียระไนให้ได้นักกีฬาที่มีพรสวรรค์และสามารถขึ้นไปสู่ดวงดาวได้ งานการบริหารและการจัดการการกีฬาจึงเป็นงานที่ทำทลายความสามารถของบุคลากรทุกคนในวงการกีฬาการจัดการเป็นหน้าที่ได้การดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง โดยต้องคำนึงถึงความเหมาะสม ความคุ้มค่าในการทุ่มเทเวลาและทรัพยากรทั้งหมดที่มีให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ และผลที่ได้ควรอธิบายให้เห็นได้อย่างเป็นรูปธรรม

การจัดการการกีฬาและหน้าที่ของผู้แทนการค้า (Sport Management / Marketing) ในมิติทางการตลาดในระดับโลกหรือนานาชาติ ประกอบด้วยข้อพิจารณารายละเอียด ดังนี้

Client Representation	ตัวแทนลูกค้า
Client Marketing	จัดตลาดให้ลูกค้า
Event Development	การพัฒนาการแข่งขัน
Event Management	การจัดการแข่งขัน
Television Production	การผลิตรายการโทรทัศน์
Sponsorship Solicitation	การขอสปอนเซอร์
Hospitality Services	การบริการด้านการรับรองและต้อนรับ
Grassroots Programs	โปรแกรมการพัฒนาเยาวชน
Market Research	การวิจัยตลาด
Financial Planning	การวางแผนด้านการเงิน

ผู้บริหาร ผู้จัดการการกีฬาในปัจจุบันมีความจำเป็นต้องมีความรู้ศึกษาพื้นฐานขององค์การกีฬาอย่างละเอียด ได้แก่ ความรู้ในสาขาการจัดการการกีฬา (Sport Management) การตลาดกีฬา (Sport Marketing) และการพัฒนานวัตกรรม (Innovation Development) ทั้งแนวคิดและทฤษฎีเพื่อให้มีความแม่นยำในความคิด (Ideas) ซึ่งจะทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ (Creative) เพื่อที่จะนำไปสู่แนวทาง (Approaches) ที่เป็นระบบ (System) ประกอบกับความมุ่งมั่นที่จำเป็นของปรัชญาการกีฬา เป็นพื้นฐานและคุณลักษณะของการกีฬา จะทำให้เกิดแนวปฏิบัติสู่เป้าหมายของการจัดการกีฬาที่ถูกต้อง หากไม่แม่นยำในองค์ความรู้หรือใช้ความรู้สีกส่วนบุคคลในการบริหารอาจเป็นเสมือนดาบสองคม ซึ่งมีได้สร้างสรรค์แต่กลับทำลายความเติบโตของวงการกีฬาได้โดยที่การบริหาร (Administration) และการจัดการ (Management) มีความหมายใกล้เคียงกัน เพื่อที่จะให้เข้าใจในความคิดของการจัดการ ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจแนวคิดขององค์การ องค์การ คือ กลุ่มคนที่ทำงานด้วยกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน องค์การอยู่เพื่อบรรลุเป้าหมายที่บุคคลธรรมดาไม่สามารถทำได้ด้วยตัวเองโดยที่การบริหาร (Administration) จะใช้ในการบริหารงานระดับสูงโดยเน้นที่การกำหนดนโยบายที่สำคัญและการวางแผนของผู้บริหารระดับสูงส่วนการจัดการ (Management) หมายถึง ชุดหน้าที่ต่าง ๆ (a Set of Function) ที่กำหนดทิศทางในการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ (Efficient) และคุ้มค่า (Cost-effective) เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายขององค์การ ดังนั้นการบริหาร คือ การชี้แนะ การเป็นผู้บังคับบัญชา ส่วนคำว่า Management แปลว่า การจัดการ การมีส่วนร่วม การทำงานร่วมกัน การจัดการการกีฬา (Sport Management) จึงเป็นการนำทฤษฎีทางการจัดการมาปรับประยุกต์ในการบริหารและจัดการองค์การกีฬา รวมถึงการจัดการการแข่งขัน ผลิตภัณท์ และการบริการที่เกี่ยวข้องกับกีฬา

แนวคิดหลักการบริหารธุรกิจ ได้แก่ ทัศนคติการจัดการ การตลาด การเงินและการบัญชี ได้นำมาประยุกต์ปรับใช้เพื่อการพัฒนาวงการกีฬาให้เกิดประสิทธิภาพการประยุกต์และผสมผสาน แนวคิดทางธุรกิจกับแนวคิดพื้นฐานการกีฬา ต้องใช้ผู้มีความรู้และมีประสบการณ์ทางด้านกีฬา เป็นอย่างดีร่วมกับแนวคิดด้านการบริหารจัดการมาช่วยกันวางกรอบ เนื่องจากการกีฬามีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้มีผู้เข้าร่วมกิจกรรมทั้งเล่นและชมมากขึ้น ทำให้เกิดการรวมตัวขึ้นเป็นกลุ่ม ชมรม สโมสร สมาคม และองค์การกีฬา การพัฒนาความสามารถของนักกีฬามีมากขึ้น วิทยาการต่าง ๆ ด้านกีฬามีความก้าวหน้ามากขึ้น ดังนั้นความต้องการด้านการจัดการการกีฬาจึงมีความตื่นตัวทั้งกีฬาสมัครเล่นและกีฬาอาชีพ รวมถึงการจัดการด้านการตลาด การบริการแก่ผู้ชมและสมาชิก ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกด้านมีการพัฒนาให้ดีขึ้น ผู้ที่ทำงานในองค์การกีฬาต่าง ๆ ซึ่งแต่เดิมเป็นงานที่ทำโดยอาสาสมัครได้มีการปรับเปลี่ยนเป็นการปฏิบัติงานในลักษณะการเป็นผู้ที่ทำงานมืออาชีพหรือผู้ชำนาญการเฉพาะและมีอาชีพที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น

การแข่งขันวอลเลย์บอลไทยแลนด์ลีกทั้งประเภททีมหญิงและทีมชาย เป็นลีกอาชีพสูงสุดของ ประเทศไทยในประเภทวอลเลย์บอลในร่ม (Indoor) ก่อตั้งมาตั้งแต่ปี 2549 โดยมีสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย (TVA) เป็นผู้วางโครงสร้างและจัดการแข่งขันร่วมกับบริษัทไทยวอลเลย์บอล จำกัด (TVB) ภายใต้กฎเกณฑ์และการควบคุมมาตรฐานการแข่งขันของสหพันธ์วอลเลย์บอลแห่งเอเชีย (AVC) มีสมาชิกสโมสรจดทะเบียนรวม 69 สโมสร ส่วนปัจจุบันในฤดูกาล 2020 มีจำนวนทีม 8 ทีม แข่งขันแบบพบกันหมดในระบบเหย้าและเยือน เมื่อจบฤดูกาลจะมี 2 ทีมสุดท้ายของตารางตกชั้นไปเล่นในระดับดิวิชั่น 2 หรือโปรชาลเลนจ์ (Pro Challenge) และกลับกัน มี 2 ทีมที่มีคะแนนสูงสุดในระดับดิวิชั่น 2 หรือโปรชาลเลนจ์ จะเลื่อนชั้นมาเล่นในระดับลีกสูงสุดแชมป์ของไทยแลนด์ลีกจะได้สิทธิ์ไปเล่นในวอลเลย์บอลชิงแชมป์สโมสรเอเชีย ภายใต้กฎกติกาใหม่ในปัจจุบัน กำหนดให้มีการคัดค้านคำตัดสิน (Challenge) ได้ รวมทั้งผู้เล่นสามารถเป็นผู้เล่นทรงคุณค่า (MVP) เมื่อจบการแข่งขัน

2.4 ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

2.4.1 เกณฑ์มาตรฐานวอลเลย์บอลอาชีพ โดยสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย สภาพการเตรียมความพร้อมสำหรับการแข่งขันอาชีพ ประกอบด้วยเกณฑ์มาตรฐานสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย รวม 9 ด้าน ต่อไปนี้

1. ด้านการจัดการแข่งขัน
2. ด้านนักกีฬาและบุคลากร
3. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก
4. ด้านการประชาสัมพันธ์
5. ด้านสิทธิประโยชน์
6. ด้านการควบคุมการแข่งขันและผู้ตัดสิน
7. ด้านความคุ้มครองและการแพทย์
8. ด้านการรักษาความปลอดภัย
9. ด้านผู้ชมและแฟนคลับ

เกณฑ์มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกบอลอาชีพ มีรายละเอียด ดังนี้
ด้านการจัดการแข่งขันต้องดำเนินการ ดังนี้

1. จัดทำแผนงานของฝ่ายต่าง ๆ และรวบรวมจัดทำแผนหลัก (Master Plan)
2. จัดทำงานด้านธุรการเป็นลายลักษณ์อักษร และสามารถตรวจสอบได้อย่างโปร่งใส
3. จัดทำข้อสรุปการดำเนินการจัดการแข่งขันทั้งหมด

ด้านนักกีฬาและบุคลากร

1. นักกีฬาต้องแต่งกายตามแบบของสหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติ มีชุดแข่งขันอย่างน้อยที่สุด 2 ชุด (2 สี) และต้องใส่ชุดแข่งขันตามที่คณะกรรมการจัดการแข่งขันเป็นผู้กำหนด

- เครื่องหมายการค้า ค่าโฆษณาหรือสัญลักษณ์ใด ๆ ที่มีชื่อจังหวัด จะมีขนาดไม่เกินกว่า 4*6 เซนติเมตร บริเวณอกเสื้อด้านขวา

- ต้องนำชุดแข่งขันมาในวันสัมมนาทีมก่อนการแข่งขัน 1 วัน

- วอลเลย์บอลในร่ม : นำชุดหัวหน้าที่มีมาแสดง

- เครื่องแต่งกายของผู้เล่น ประกอบด้วย เสื้อยืด กางเกงขาสั้น ถุงเท้า (ชุดแข่งขัน) และรองเท้า

- สีและแบบของเสื้อยืด กางเกงขาสั้น และถุงเท้า ต้องเหมือนกันทั้งทีม ยกเว้น ผู้เล่นตัวรับอิสระ (Liberо player)

- รองเท้าต้องเบาและอ่อนนุ่ม พื้นเป็นยางหรือหนัง ไม่มีส้น สำหรับการแข่งในร่มที่ไม่จำกัดอายุ สีรองเท้า ต้องเป็นสีเดียวกันทั้งทีม แต่เครื่องหมายการค้า อาจมีสีแตกต่างกันได้ เสื้อและกางเกงต้องเป็นไปตามมาตรฐานของสหพันธ์วอลเลย์บอลนานาชาติ

- เสื้อผู้เล่นต้องมีเครื่องหมาย 1 – 19

- ต้องติดหมายเลขที่กลางอกและกลางหลัง สีของหมายเลขต้องตัดกับสีเสื้อ

- หมายเลขด้านหลัง ต้องสูงอย่างน้อยที่สุด 15 เซนติเมตร ด้านหลังอย่างน้อยที่สุด 20 เซนติเมตร และความกว้างของแถบที่ทำหมายเลขต้องกว้างอย่างน้อยที่สุด 1 เซนติเมตร

- หัวหน้าที่มีต้องมีแถบสีขาว 8 เซนติเมตร กว้าง 2 เซนติเมตร ติดอยู่ใต้หมายเลขตรงอกเสื้อ

- ห้ามใส่ชุดแข่งขันที่มีหมายเลขไม่ถูกต้อง หรือชุดที่มีสีแตกต่างจากผู้เล่นอื่น

2. นักกีฬาต้องมีคุณสมบัติเป็นไปตามระเบียบการแข่งขันทะเบียนของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอล

3. ผู้ฝึกสอน (Coach) ต้องเข้าร่วมประชุมใหญ่ทางเทคนิคตามวัน เวลา และสถานที่ทางเจ้าภาพกำหนด (โดยปกติจะประชุมก่อนการแข่งขัน 1 วัน) หากไม่เข้าร่วมประชุม จะไม่อนุญาตให้ทำหน้าที่ในการแข่งขัน และรายงานให้การกีฬาแห่งประเทศไทยทราบ

ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก

1. สนามแข่งขัน ต้องได้มาตรฐานตามกำหนดของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย

2. อุปกรณ์ที่ใช้ต้องผ่านการรับรองของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย

ด้านการประชาสัมพันธ์

1. ทำการสรุปลือประชาสัมพันธ์การแข่งขัน ก่อน ระหว่าง และหลังการแข่งขัน
2. จัดทำการประเมินผลงานด้านการประชาสัมพันธ์ทั้งหมด

ด้านสิทธิประโยชน์

1. จัดตั้ง คณะกรรมการฝ่ายด้านสิทธิประโยชน์และแต่งตั้งอนุกรรมการฝ่ายต่าง ๆ
2. จัดหาผู้ให้การสนับสนุน ที่สอดคล้องกับการแข่งขันวอลเลย์บอลอาชีพ
3. ในการแข่งขันวอลเลย์บอลอาชีพ บนตัวผู้เล่นจะต้องไม่มีการโฆษณาผลิตภัณฑ์ บุหรี่ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์หรือยาที่เป็นอันตราย

ด้านผู้ควบคุมการแข่งขันและผู้ตัดสิน

1. กรรมการผู้ชี้ขาดจะต้องมีคุณสมบัติและจำนวนตามที่สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลกำหนด

กำหนด

2. โดยปกติ ผู้ตัดสินจะไม่ปฏิบัติหน้าที่เกิน 8 ชั่วโมงต่อวัน และต้องมีเวลาพักอย่างน้อย 20 นาทีทุก 3 ชั่วโมง

ด้านความคุ้มครองและการแพทย์

ด้านความคุ้มครองและการแพทย์

1. กำหนดขั้นตอนการให้บริการทางการแพทย์
2. มีหน่วยปฐมพยาบาลและศูนย์ปฏิบัติการทางการแพทย์
3. จัดทำรายงานและสรุปผล

ด้านการรักษาความปลอดภัย

1. กำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัย
2. กำหนดตำแหน่งในการดูแลความปลอดภัย และความเรียบร้อย
3. จัดตั้งกองอำนวยการรักษาความปลอดภัย
4. ตรวจสอบระบบรักษาความปลอดภัยตลอดจนอุปกรณ์
5. สรุปและประเมินผล

ด้านผู้ชมและแฟนคลับ

1. จัดหาเจ้าหน้าที่ดูแลควบคุมความเป็นระเบียบของผู้ชมและแฟนคลับ
2. ประกาศขอบคุณผู้ชมทุกครั้งหลังเสร็จสิ้นการแข่งขัน

จากมาตรฐานการจัดการแข่งขันข้างต้น จะจำแนกเกณฑ์ด้านย่อย ๆ ไว้เป็นอย่างดี การวิจัยในครั้งนี้ จึงสรุปตัวบ่งชี้ของกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพที่มีความสำคัญครอบคลุม แบ่งเป็น 5 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

1. การจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล
2. องค์กรกีฬา
3. ค่าตอบแทน
4. การสื่อสารและการประชาสัมพันธ์
5. สวัสดิการนักกีฬา

โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.4.2 การจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ประกอบด้วย ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านนักกีฬาและบุคลากร ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสิทธิประโยชน์ ด้านการ

ควบคุมการแข่งขันและผู้ตัดสิน ด้านความคุ้มครองและการแพทย์ ด้านการรักษาความปลอดภัย ด้านผู้ชมและแฟนคลับ ดังนั้นการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลสำหรับ วอลเลย์บอลชายหาด ในปัจจุบันกีฬาอาชีพที่การกีฬาแห่งประเทศไทย ดูแลรับผิดชอบอยู่ตาม ประกาศคณะกรรมการกีฬาอาชีพ เรื่องกำหนดชนิดหรือประเภทกีฬาที่เป็นกีฬาอาชีพ ซึ่งอยู่ภายใต้ พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ.2556 มีทั้งหมด 13 ชนิดกีฬาด้วยกัน ได้แก่

1. กีฬาฟุตบอล
2. กีฬากอล์ฟ
3. กีฬาเจ็ตสกี
4. กีฬาวอลเลย์บอล
5. กีฬาตะกร้อ
6. กีฬาโบว์ลิ่ง
7. กีฬาแข่งรถจักรยานยนต์
8. กีฬาจักรยาน
9. กีฬาแข่งรถยนต์
10. กีฬาสνούกเกอร์
11. แบดมินตัน
12. เทนนิส
13. บาสเกตบอล

โดยตามกฎหมายลำดับรอง หรือกฎหมายลูกในเวลานี้ ได้เปิดให้บุคลากรด้านกีฬา อาชีพได้ทำการจดทะเบียนหรือลงทะเบียนกับการกีฬาแห่งประเทศไทยแล้ว เริ่มจากในส่วนของนักกีฬา ผู้มีสัญชาติไทยที่ประสงค์จะขอจดทะเบียนการเป็นนักกีฬาอาชีพ ต้องเป็นบุคคลที่มีสัญญาจ้าง หรือทำความตกลงร่วมกันกับสโมสรกีฬาอาชีพ หรือสมาคมกีฬาอาชีพ เพื่อเล่นกีฬาอาชีพ

ในกรณีที่บุคคลไม่มีสัญญาจ้าง หรือความตกลงร่วมกันกับสโมสรกีฬาอาชีพ หรือสมาคมกีฬาอาชีพ เพื่อเล่นกีฬาอาชีพ บุคคลนั้นต้องมีชื่ออยู่ในอันดับของการแข่งขันกีฬาอาชีพที่ สมาคมกีฬาอาชีพ หรือองค์กรกีฬาอาชีพประกาศกำหนด ในกรณีผู้ที่ประสงค์จะขอจดทะเบียนเป็น นักกีฬาอาชีพ เป็นคนต่างด้าว บุคคลนั้นต้องมีสัญญาจ้างหรือมีความตกลงร่วมกันกับสโมสรกีฬาอาชีพ หรือสมาคมกีฬาอาชีพ และต้องสามารถทำงานในราชอาณาจักรไทยได้ตามกฎหมายว่าด้วยการ ทำงานของคนต่างด้าว

ส่วนสมาคมกีฬาอาชีพที่ประสงค์จะจดทะเบียนดำเนินการเกี่ยวกับกีฬาอาชีพ ให้อยู่ใน แบบการจดทะเบียนนายทะเบียน พร้อมเอกสารและหลักฐานหนังสือรับรองการจัดตั้งสมาคมกีฬา อาชีพ วัตถุประสงค์ของสมาคมกีฬาอาชีพ และรายชื่อกรรมการและผู้มีอำนาจลงนาม ผูกพันสมาคม กีฬาอาชีพ ซึ่งออกโดยผู้มีอำนาจให้คำรับรองตามกฎหมายไม่เกินหกเดือน นับแต่วันออกหนังสือ รับรองนั้น รวมถึงสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน หรือเอกสารประจำตัวอย่างอื่นที่ทางราชการออกให้ และสำเนาทะเบียนบ้านของผู้มีอำนาจลงนามผูกพันสมาคมกีฬาอาชีพ รูปถ่ายของผู้มีอำนาจลงนาม ผูกพันสมาคมกีฬาอาชีพ ขนาด 4x6 เซนติเมตรครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก จำนวนสองรูป รายชื่อ

และจำนวนนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรือในความดูแล พร้อมสำเนาสัญญาจ้างและแผนที่แสดงที่ตั้งของสมาคมกีฬาอาชีพ

ขณะที่สโมสรกีฬาอาชีพก็เช่นกัน ถ้าประสงค์จะจัดแจ้งการดำเนินการเกี่ยวกับกีฬาอาชีพ ให้ยื่นแบบการจดทะเบียนพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐาน โดยคณะบุคคลสำเนาสัญญาหรือบันทึกข้อตกลงการจัดตั้งสโมสรกีฬาอาชีพ และวัตถุประสงค์ของสโมสรกีฬาอาชีพ รายชื่อคณะบุคคล และรายชื่อประธานสโมสรกีฬาอาชีพ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน หรือเอกสารประจำตัวอย่างอื่นที่ทางราชการออกให้ และสำเนาทะเบียนบ้านของประธานสโมสรกีฬาอาชีพ รูปถ่ายของประธานสโมสรกีฬาอาชีพ ขนาด 4x6 เซนติเมตร ครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก จำนวนสองรูป รายชื่อและจำนวนนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรือในความดูแล พร้อมสำเนาสัญญาจ้าง แผนที่แสดงที่ตั้งของสโมสรกีฬาอาชีพ ระเบียบหรือข้อบังคับสโมสรกีฬาอาชีพ ส่วนกรณีเป็นนิติบุคคล มีหนังสือรับรองการจัดตั้งนิติบุคคล วัตถุประสงค์ของนิติบุคคล และรายชื่อกรรมการ และผู้มีอำนาจลงนามผูกพัน นิติบุคคล ซึ่งออกโดยผู้มีอำนาจให้คำรับรองตามกฎหมายไม่เกินหกเดือน นับแต่วันที่ออกหนังสือรับรองนั้น นอกนั้น เอกสารที่เหลือเหมือนของคณะบุคคล

โดยผู้ที่ต้องการลงทะเบียนจัดแจ้งดังกล่าว สามารถทำได้ที่การกีฬาแห่งประเทศไทย หัวหมาก หรือสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด โดยพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ.2556 เน้นที่จะให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริม ค้ำครอง กับบุคลากรกีฬาในทุก ๆ กลุ่ม ซึ่งมีกลุ่มหลักอยู่ 5 กลุ่ม ได้แก่ นักกีฬา บุคลากรกีฬา สมาคมกีฬาอาชีพ สโมสรกีฬาอาชีพ และผู้จัดการแข่งขัน ซึ่งกรณีหากเกิดปัญหาในข้อสัญญา ไม่ได้รับความเป็นธรรม ถ้านักกีฬา บุคลากรกีฬา หรือกลุ่มบุคคลที่อยู่ในขอบข่าย ถ้าไม่ได้ลงทะเบียนเอาไว้ก็จะไม่ได้รับคุ้มครองใด ๆ จะไม่มีการรับเรื่องร้องเรียนข้อร้องเรียนต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก็จะตกไปทันที

สำหรับนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดและบุคลากรทางการกีฬา ในฐานะนักกีฬาอาชีพ ยื่นขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียน นายทะเบียนออกบัตรประจำตัว นักกีฬามีสิทธิในการร้องทุกข์ต่อนายทะเบียนได้กรณีสมาคมผิดสัญญา นักกีฬารวมกลุ่มกันเป็นนิติบุคคลได้ นักกีฬาต่างด้าวเข้ามาประเทศไทยได้โดยการทำสัญญาจ้างกับสมาคมกีฬา

มาตรฐานการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพและมาตรฐานความปลอดภัยตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยอย่างน้อยต้อง กำหนดเรื่องผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพต้องดำเนิน ดังต่อไปนี้

1. ความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคาร สถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ทางเข้าออก อาคารและสถานที่นั้น สิ่งอำนวยความสะดวก สถานที่และระบบที่จำเป็นต่อการควบคุมหรือดำเนินการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพนั้น

2. มาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อยในสถานที่ที่ใช้ในการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ

3. การสอดส่องดูแลการปฏิบัติงานของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ หรือการ ประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพมิให้มีพฤติกรรมที่สร้างความเสียหายแก่นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ

4. การจัดให้มีการตรวจสุขภาพนักกีฬาอาชีพโดยแพทย์แผนปัจจุบัน และรับรองด้วยว่านักกีฬาอาชีพนั้นมีสุขภาพแข็งแรงเพียงพอที่จะเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพได้อย่างปลอดภัย

5. การจัดให้มีบุคลากรทางการแพทย์อุปกรณ์ทางการแพทย์ที่จำเป็นและเหมาะสมต่อการรักษาสุขภาพร่างกายของนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพอยู่ประจำสนามแข่งขันหรือสถานที่จัดกิจกรรมกีฬาอาชีพ ตลอดเวลาที่มีการแข่งขันกีฬาอาชีพหรือประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ

6. การอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแข่งขันกีฬาอาชีพ

2.4.3 องค์การกีฬา ประกอบด้วย สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย การกีฬาแห่งประเทศไทย และสโมสรกีฬาวอลเลย์บอล

การกีฬาแห่งประเทศไทย เรียกโดยย่อว่า “กกท.” มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “Sports Authority of Thailand” เรียกโดยย่อว่า “SAT” จัดตั้งโดยพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 102 ตอนที่ 149 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2528 เพื่อจัดตั้ง “การกีฬาแห่งประเทศไทย (กกท.) แทนองค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย องค์การส่งเสริมกีฬาแห่งประเทศไทย จัดตั้งเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2507 เป็นรัฐวิสาหกิจสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อเป็นการยกระดับให้มีการบริหารงานอย่างเพียงพอต่อการขยายตัวของกีฬาในชาติ และเมื่อมีพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ได้มีการจัดตั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาขึ้นเมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2545 และให้การกีฬาแห่งประเทศไทยโอนไปสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาแทนสำนักนายกรัฐมนตรี ตั้งแต่วันที่ 9 ตุลาคม 2545 เป็นต้นไป ต่อมาได้มีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการกีฬาแห่งประเทศไทย เนื่องจากมี บทบัญญัติบางประการไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน โดยยกเลิกพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2528 และมีการตราพระราชบัญญัติการกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2558 ขึ้นซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 132 ตอนที่ 21ก ลงวันที่ 26 มีนาคม 2558 โดยนายแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดให้มีการจัดตั้งกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติขึ้นในการกีฬาแห่งประเทศไทยกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจดทะเบียนจัดตั้งสมาคมกีฬา และมาตรการในการกำกับดูแลการดำเนินการของสมาคมคณะกรรมการสมาคมกีฬาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และให้การกีฬาแห่งประเทศไทยมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง ดังนี้

1. ส่งเสริมกีฬา
2. ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการกีฬา
3. ศึกษา วิเคราะห์ วิจัย และจัดทำโครงการ แผนงาน และสถิติเกี่ยวกับการส่งเสริมการกีฬารวมทั้งประเมินผล

4. จัด ช่วยเหลือ แนะนำ และร่วมมือในการจัดและดำเนินกิจกรรมกีฬา
5. สำรอง จัดสร้าง และบูรณะสถานที่สำหรับการกีฬา
6. ติดต่อร่วมมือกับองค์การหรือสมาคมกีฬาทั้งในและนอกราชอาณาจักร
7. สอดส่องและกำกับดูแลการดำเนินกิจกรรมกีฬา

8. ริเริ่ม พัฒนา ส่งเสริม และสนับสนุนการกีฬาคนพิการ

9. ประกอบกิจการอื่น ๆ อันเกี่ยวแก่หรือเพื่อประโยชน์ของการกีฬา

ส่วนสโมสรกีฬาโอลิมปิก บัญชีรายชื่อและจำนวนสมาชิกสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ประเภทสามัญ ข้อมูล ณ วันที่ 29 มกราคม 2563 มีจำนวน 69 สโมสร สำหรับพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 กำหนดว่า คณะกรรมการกีฬาอาชีพ ให้มีผู้แทนผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกีฬาอาชีพจำนวนสี่คน ได้แก่ ผู้แทนบุคลากรกีฬา ผู้แทนผู้จัดการแข่งขันกีฬาอาชีพ ผู้แทนสโมสรกีฬาอาชีพ และผู้แทนสมาคมกีฬาอาชีพ ซึ่งมาจากการเลือกกันเองในแต่ละฝ่ายให้เหลือฝ่ายละหนึ่งคน โดยต้องเป็นกีฬาอาชีพต่างชนิดกัน

สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพใดที่ได้รับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพเข้าอยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแล มีหน้าที่ต้องจัดทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันแล้วแต่กรณี เป็นหนังสือข้อกำหนดในสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันตามวรรคหนึ่ง ต้องเป็นไปตามมาตรฐานการจ้างหรือมาตรการในการคุ้มครองที่คณะกรรมการประกาศกำหนด โดยอย่างน้อยต้องกำหนดเรื่องชั่วโมงทำงานตามปกติ วันหยุด วันลา การเลิกจ้าง มาตรการด้านความปลอดภัย และการคุ้มครองนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพ การทำประกันเพื่อคุ้มครองชีวิต สุขภาพ และอุบัติเหตุสำหรับนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ การเยียวยารักษากรณีมีความเสียหายหรืออันตรายอันเกิดจากการบาดเจ็บในการฝึกซ้อมหรือแข่งขันกีฬาอาชีพ รายได้ การแบ่งปันผลประโยชน์ระหว่างสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพกับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพ ให้สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพออกระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยาสำหรับนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแลซึ่งต้องไม่ขัดหรือแย้งกับประมวลจริยธรรมและจรรยาบรรณ เพื่อใช้บังคับเป็นการภายในให้ชัดเจน ให้สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพกำหนดบทลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่อยู่ในสังกัดหรืออยู่ในความดูแลที่ฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยจรรยา หรือไม่ปฏิบัติตามประมวลจริยธรรมและจรรยาบรรณ ระเบียบ หรือประกาศ ในกรณีที่สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพไม่ลงโทษนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพตามบทลงโทษตามวรรคสอง สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพนั้นอาจถูกตัดสิทธิได้ทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน

ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาชีพ ให้สโมสรกีฬาอาชีพและสมาคมกีฬาอาชีพมีหน้าที่ดูแลนักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และบรรดากองเชียร์หรือผู้เข้าชมการแข่งขันซึ่งนิยมชมชอบนักกีฬาอาชีพหรือทีมของตนที่อยู่ภายในบริเวณสถานที่จัดการแข่งขันให้อยู่ในความเรียบร้อยตลอดระยะเวลาที่จัดการแข่งขันนัดที่ตนเข้าร่วมการแข่งขันนั้น

นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพย่อมมีเสรีภาพในการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรเพื่อผดุงศักดิ์ศรีและรักษาผลประโยชน์ของสมาชิก รวมทั้งการเจรจาความตกลงร่วมกันกับสโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพองค์กรตามวรรคหนึ่งเมื่อจดทะเบียนแล้ว ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล

2.4.4 คำตอบแทน

คนทั่วไปรู้จักคำว่า ค่าจ้าง (Wage) และเงินเดือน (salary) ซึ่งหมายถึง เงินที่จ่ายให้กับลูกจ้างเป็นการตอบแทนการทำงาน แต่คำว่า “ค่าจ้างและเงินเดือน” เป็นคำที่มีความหมายแคบกว่าจึงใช้คำว่า คำตอบแทน แทนคำว่าค่าจ้างและเงินเดือน คำตอบแทนหมายถึง เงินที่จ่ายให้สำหรับ

การทำงาน และประโยชน์หรือบริการที่องค์กรจัดให้แก่บุคลากร ค่าตอบแทนเป็นการจ่ายให้ทั้งในรูปแบบโดยตรงกับในรูปแบบโดยอ้อม รูปแบบโดยตรงคือ เงินเดือนและค่าจ้าง รูปแบบโดยอ้อมคือ ประโยชน์ที่ให้กับบุคลากร เช่น การประกันชีวิต การประกันอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาล เงินบำเหน็จเมื่อออกจากงาน บริการความสะดวก การพักผ่อน และการประกันสังคม ค่าจ้าง เป็นเงินที่จ่ายให้ลูกจ้างโดยคิดตามผลงานที่ทำได้ หรือตามจำนวนชั่วโมง หรือจำนวนวันที่ทำงาน เช่น การจ่ายรายสัปดาห์หรือรายปักษ์ ลูกจ้างจะได้รับเงินค่าจ้างมากหรือน้อย ตามจำนวนงานที่ทำ ส่วนเงินเดือน เป็นเงินที่จ่ายให้เป็นรายเดือน หรืออาจจ่ายให้เป็นรายปักษ์ก็ได้ โดยไม่สัมพันธ์กับผลงาน หรือจำนวนชั่วโมงที่ทำงาน การจ่ายเงินเดือนจึงแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสถานภาพของผู้ปฏิบัติงาน ผู้ได้รับค่าตอบแทนเป็นเดือนมักได้แก่ ผู้ทำงานสำนัก ฝ่ายบริหาร นักวิชาชีพ ผู้ที่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินเดือน หากเกิดการเจ็บป่วย หรือมีกิจธุระ แต่ถ้าผู้ทำงานโดยรับค่าจ้าง หยุดงาน เพราะมีกิจธุระส่วนตัวจะไม่ได้รับค่าจ้างในวันที่หยุด แต่สิ่งๆ เหมือนกันอย่างหนึ่งคือ ทั้งผู้ที่ได้รับเงินเดือนและค่าจ้างจะได้รับค่าทำงานล่วงเวลา (Overtime Pay) หากเขาทำงานเกินกว่าเวลาปกติในแต่ละวันหรือรายสัปดาห์

ความหมายของค่าตอบแทนค่าตอบแทน (Compensation) คือ รูปแบบของการจ่ายของนายจ้างที่ให้แก่ลูกจ้างเพื่อแลกเปลี่ยนกับการทำงานของลูกจ้างตามขอบเขตงานที่รับผิดชอบ ในตำแหน่งงานของลูกจ้างนายจ้างสามารถให้ทั้งในรูปแบบของเงินโดยตรงและรูปแบบของบริการ และผลประโยชน์ที่สามารถตีมูลค่าเป็นเงินได้ เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง ตลอดจนการธำรงรักษาให้พนักงานมีความผูกพันต่อองค์กร และพึงพอใจต่อการปฏิบัติงานเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

องค์ประกอบของค่าตอบแทนสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน หมายถึง ค่าตอบแทนในรูปแบบที่ใช้เงินเป็นค่าตอบแทนให้แก่พนักงานซึ่งประกอบด้วยค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางตรง ค่าตอบแทนที่จ่ายเป็นตัวเงินทางตรงให้กับพนักงานสามารถแบ่งได้อีกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- ค่าจ้าง ค่าตอบแทนพื้นฐานที่ให้จากการทำงาน เป็นพื้นฐานสำคัญของการบริหารค่าตอบแทน เพราะเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องและมีอิทธิพลกับการดำเนินชีวิตประจำวันเช่นเงินเดือน ค่าจ้างไม่ว่าจะรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์

- ค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่ให้เพิ่มเป็นค่าจ้างที่ให้เพิ่มนอกเหนือจากค่าจ้างที่ให้ในการทำงานปกติ เช่น ค่าทำงานล่วงเวลาค่าเปลี่ยนกะ ค่าทักษะวิชาชีพ ค่าวุฒิการศึกษา

- ค่าตอบแทนจูงใจจากการปฏิบัติงาน เพื่อผลักดันให้เกิดผลโดยเฉพาะเช่น ค่านายหน้า โบนัส

2. ค่าตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินหมายถึงลักษณะงานที่ดี มีความก้าวหน้า มีความท้าทายการพัฒนาทางสายอาชีพระดับตำแหน่งงานและสภาพแวดล้อมในการทำงานซึ่งช่วยส่งเสริมให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงาน ได้แก่นโยบายการจ่ายค่าตอบแทนที่ส่งเสริมการปฏิบัติงาน การบังคับบัญชาที่ดีเพื่อนร่วมงาน การมีส่วนร่วมในการบริหารแสดงความคิดเห็นและสภาพเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน

2.4.5 การสื่อสารและการประชาสัมพันธ์

การสื่อสารเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตมนุษย์จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา การสื่อสารจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งนอกเหนือจากปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์การสื่อสารมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์มาก

การสื่อสาร (communication) หมายถึง กระบวนการถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารโดยผ่านสื่อต่าง ๆ ที่อาจเป็นการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ไปยังผู้รับสาร ซึ่งอาจจะใช้กระบวนการสื่อสารที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม หรือความจำเป็นของตนเอง และคู่สื่อสาร โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดการรับรู้ร่วมกันและมีปฏิริยาตอบสนองต่อกัน

วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

1. เพื่อแจ้งให้ทราบ (inform) ในการทำการสื่อสาร ผู้ทำการสื่อสารมีความต้องการที่จะบอกกล่าวหรือชี้แจงข่าวสาร เรื่องราว เหตุการณ์ หรือสิ่งอื่นใดให้ผู้รับสารได้รับทราบ
2. เพื่อสอนหรือให้การศึกษา (teach or education) ผู้ทำการสื่อสารอาจมีวัตถุประสงค์ เพื่อจะถ่ายทอดวิชาความรู้ หรือเรื่องราวเชิงวิชาการ เพื่อให้ผู้รับสารได้มีโอกาสพัฒนาความรู้ให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น
3. เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง (please of entertain) ผู้ทำการสื่อสารอาจใช้วัตถุประสงค์ในการสื่อสารเพื่อสร้างความพอใจ หรือให้ความบันเทิงแก่ผู้รับสาร โดยอาศัยสารที่ตนเองส่งออกไป ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของการพูด การเขียน หรือการแสดงกิริยาต่าง ๆ
4. เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ (Propose or persuade) ผู้ทำการสื่อสารอาจใช้วัตถุประสงค์ในการสื่อสารเพื่อให้ข้อเสนอแนะ หรือชักจูงใจในสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อผู้รับสาร และอาจชักจูงใจให้ผู้รับสารมีความคิดคล้อยตามหรือยอมปฏิบัติตามการเสนอแนะของตน
5. เพื่อเรียนรู้ (learn) วัตถุประสงค์นี้มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้รับสาร การแสวงหาความรู้ของผู้รับสาร โดยอาศัยลักษณะของสารในกรณีนี้มักจะเป็นสารที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาความรู้ เป็นการหาความรู้เพิ่มเติมและเป็นการทำความเข้าใจกับเนื้อหาของสารที่ผู้ทำการสื่อสารถ่ายทอดมาถึงตน

6. เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ (dispose or decide) ในการดำเนินชีวิตของคนเรามีสิ่งหนึ่งที่ต้องกระทำอยู่เสมอก็คือการตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งการตัดสินใจนั้นอาจได้รับการเสนอแนะ หรือชักจูงใจให้กระทำอย่างนั้นอย่างนั้นจากบุคคลอื่นอยู่เสมอ

องค์ประกอบของการสื่อสาร ประกอบด้วยผู้ส่งสาร (sender) หรือแหล่งสาร (source) สาร (message) รหัสสาร (message code) เนื้อหาของสารสาร (message content) การจัดสาร (message treatment) สื่อ หรือช่องทาง (media or channel) ผู้รับสาร (receiver) ส่วนการประชาสัมพันธ์ (Public Relations) นั้น หมายถึง การสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างกลุ่มบุคคล ทุกคนทุกองค์การ สามารถใช้การประชาสัมพันธ์ เพื่อให้ภารกิจหลักเป็นไปอย่างราบรื่น ลดทอนปัญหาอุปสรรคลงให้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้

ประเภทของการประชาสัมพันธ์แบ่งตามลักษณะงานกว้าง ๆ ได้ 2 ประเภท คือ

1. การประชาสัมพันธ์ภายใน (Internal Public Relations) คือ การสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มบุคคลภายในสถาบันเอง อันได้แก่กลุ่มเจ้าหน้าที่ เสมียน พนักงาน ลูกจ้างรวมถึงจนถึงนักการภารโรง คนขับรถภายในองค์การสถาบันให้เกิดมีความรักใคร่กลมเกลียว สามัคคีกันในกลุ่มเพื่อนร่วมงาน รวมทั้งด้านการเสริมสร้างขวัญ และความรักใคร่ผูกพัน จงรักภักดี (Loyalty) ต่อหน่วยงานการประชาสัมพันธ์ภายใน จึงมีความสำคัญมาก โดยที่การประชาสัมพันธ์ภายนอกองค์การ สถาบัน จะตีไปไม่ได้เลยหากการประชาสัมพันธ์ภายใน องค์การสถาบันยังไร้ประสิทธิภาพ เพราะความสัมพันธ์อันดีภายในหน่วยงานจะมีผลสะท้อนไปกับการ สร้างความสัมพันธ์ภายนอกด้วย และการสร้างความสัมพันธ์อันดีภายในหน่วยงานยังเอื้ออำนวยให้ การบริการ และการดำเนินงานขององค์การ สถาบันเป็นไปด้วยความราบรื่น คล่องตัว และมีประสิทธิภาพ รวมทั้งการที่พนักงาน ลูกจ้างภายในสถาบันมีความเข้าใจในนโยบาย และการดำเนินงานของสถาบันเป็นอย่างดีจะเป็นกำลังสำคัญในการสร้าง ประสิทธิภาพแก่การ ประชาสัมพันธ์ภายนอกด้วยสำหรับสื่อและเครื่องมือที่ใช้ในการประชาสัมพันธ์ภายในนั้น อาจใช้การติดต่อสื่อสารด้วยวาจาแบบซึ่งหน้า (Face of Face) หรืออาจใช้สิ่งพิมพ์ภายในองค์การ (House Journal) ช่วย เช่นหนังสือเวียน จดหมายของภายใน วารสารภายใน เป็นต้น

2. การประชาสัมพันธ์ภายนอก (External Public Relations) คือ การสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์อันดีกับประชาชนภายนอก กลุ่มต่าง ๆ อันได้แก่ประชาชนทั่วไป และประชาชนที่องค์การสถาบันเกี่ยวข้อง เช่น ผู้นำความคิดเห็น ผู้นำในท้องถิ่น ลูกค้า ผู้บริโภค รวมทั้งชุมชนละแวกใกล้เคียง ฯลฯ เพื่อให้กลุ่มประชาชนเหล่านี้เกิดความรู้ความเข้าใจในตัวสถาบัน และให้ความร่วมมือแก่สถาบันด้วยดีการทำการประชาสัมพันธ์ภายนอกต้องเกี่ยวข้องกับประชาชนที่มี กลุ่มขนาดใหญ่ หรือจำนวนมาก จึงอาจใช้เครื่องมือ สื่อสารต่าง ๆ เข้ามาช่วยเผยแพร่กระจายข่าวสารสู่ สาธารณชนด้วย อันได้แก่สื่อมวลชน (Mass Media) เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ เป็นต้น ซึ่งปัจจุบัน องค์การ สถาบันต่าง ๆ ก็นิยมใช้เครื่องมือสื่อสารมวลชน เหล่านี้เข้าช่วยในการประชาสัมพันธ์

งานประชาสัมพันธ์มีคุณค่าต่อสถาบันต่าง ๆ เป็นอย่างยิ่งซึ่งพอจะสรุปความสำคัญ ของการประชาสัมพันธ์ได้เป็นข้อ ๆ ดังนี้

1. การประชาสัมพันธ์ช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์และสร้างค่านิยมของหน่วยงานได้ดีขึ้น
2. การประชาสัมพันธ์ช่วยป้องกันรักษาชื่อเสียงของหน่วยงาน
3. การประชาสัมพันธ์ช่วยสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องร่วมกันทำให้เกิดความร่วมมือ

กับหน่วยงานและฝ่ายบริหาร

2.4.6 สวัสดิการแก่นักกีฬา

สวัสดิการ คือ ผลประโยชน์ที่นายจ้างให้แก่ลูกจ้างในรูปแบบบริการ สิ่งของ เงินหรือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่องค์การจัดให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกโดยพื้นฐานเป็นการให้ที่ไม่คำนึงถึงผลงาน เพื่อเป็นสิ่งจูงใจในการปฏิบัติงานและช่วยเหลือแบ่งเบาภาระในการดำรงชีพของพนักงานส่งผลทำให้เกิดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานอันจะสร้างสัมพันธ์ ความผูกพันระหว่างพนักงานและองค์การให้

เกิดขึ้น ในบางครั้งสวัสดิการอาจเรียกกันในชื่ออื่น ๆ เช่น ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางอ้อม (Indirect Compensation) หรือประโยชน์เกื้อกูล (Fringe benefit)

แนวโน้มการจัดสวัสดิการในอนาคตนั้น ส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับสวัสดิการด้านความมั่นคงและด้านสุขภาพอนามัย โดยเฉพาะกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ การประกันอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาลซึ่งสวัสดิการที่องค์กรให้ด้วยความสมัครใจ สามารถแบ่งกลุ่มได้เป็น 6 ประเภทดังนี้

- การประกันสุขภาพคือการให้ความคุ้มครองพนักงานและครอบครัวในกรณีที่เกิดการเจ็บป่วย เพื่อช่วยเหลือทางการเงินให้แก่พนักงาน

- ผลประโยชน์แก่พนักงานภายหลังออกจากงาน โดยปกติแล้วหากพนักงานพ้นสภาพจากการเป็นพนักงาน จะได้เงินค่าชดเชยตามอายุงานของพนักงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และเงินจากประกันสังคมซึ่งบริษัทอาจสามารถให้เงินค่าชดเชยที่สูงกว่าที่กฎหมายกำหนดก็ได้

- แผนการประกันภัย คือ การให้ความคุ้มครองทางการเงินแก่พนักงานและครอบครัว แบ่งเป็น 2 แบบ คือการประกันชีวิต การประกันความทุพพลภาพ

- วันหยุดที่มีค่าตอบแทนวันหยุดที่องค์กรอาจจะให้สำหรับพนักงานนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนด เช่น ชั่วโมงการทำงานที่ยืดหยุ่นการกำหนดวันในการลากริจ

- วันหยุดพักผ่อนประจำปีการให้วันหยุดแก่พนักงานเพื่อการพักผ่อน คลายเครียดจากการทำงานที่ให้มากกว่าที่กฎหมายกำหนด เช่น การให้วันหยุดที่นานขึ้นจากอายุงานของพนักงาน

- การให้บริการอื่น ๆ เป็นการให้สวัสดิการที่ช่วยเพิ่มคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น เช่น การดูแลบุตรพนักงาน การจัดสถานออกกำลังกาย

ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ” ในภารกิจแห่งประเทศไทย เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเพื่อการดำเนินงานเกี่ยวกับการช่วยเหลือ การสงเคราะห์ สวัสดิการ การส่งเสริม การสนับสนุน การพัฒนา และการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาอาชีพ นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการ ดังต่อไปนี้

1. ช่วยเหลือด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งประสบอุบัติเหตุหรือได้รับความเสียหายหรืออันตรายจากการแข่งขันกีฬาอาชีพ และกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์

2. สนับสนุนการพัฒนานักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ

3. เชิดชูเกียรติแก่นักกีฬาอาชีพแห่งชาติและบุคลากรกีฬาอาชีพแห่งชาติ

4. ส่งเสริมและสนับสนุนการเตรียมนักกีฬาเพื่อให้เป็นนักกีฬาอาชีพทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ

5. ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการแข่งขันกีฬาอาชีพเพื่อหารายได้เข้ากองทุนนักกีฬาอาชีพหรือบุคลากรกีฬาอาชีพที่ได้จัดแจ้ง แล้วอาจได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นนักกีฬาอาชีพแห่งชาติหรือบุคลากรกีฬาอาชีพแห่งชาติ

2.5 สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย

2.5.1 ประวัติสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย

การดำเนินงานของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยนั้น มีประวัติการดำเนินงาน ดังนี้ (สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย, 2560) จากการศึกษาที่ประเทศไทยได้ริเริ่มและรับเป็นเจ้าภาพการแข่งขันกีฬาแหลมทอง (Southeast Asian Peninsular Games – SEAP Games) หรือ เซียพเกมส์ ครั้งที่ 1 คณะกรรมการจัดการแข่งขันได้เลือกกีฬาโอลิมปิก (ประเภททีมชาย) เป็นหนึ่งในชนิดกีฬาที่มีการแข่งขันแต่ประเทศไทยยังไม่มีสมาคมกีฬาโอลิมปิกมารับผิดชอบ นายแมน พลพยุหศิริ ซึ่งเป็นบุคคลที่รู้จักกับบุคลากรของกรมพลศึกษาในขณะนั้นเป็นอย่างดี จึงได้เป็นตัวหลักในการชักชวนคณะบุคคล คือ พลเอกสุรจิต จารุเศรณี นายกอง วิสุทธามณ์ นายสวัสดิ์ เลขยานนท์ นายเสรี ไตรรัตน์ นายนิคม พลสุวรรณ นายแมน พลพยุหศิริ และนายเฉลิม บุญยะสุนทร โดยในวันที่ 1 พฤศจิกายน 2500 ได้ร่วมประชุมหารือพิจารณาร่างกฎข้อบังคับ และวิธีการดำเนินการสมาคมฯ โดยที่ประชุมมอบหมายให้ นายกอง วิสุทธามณ์ เป็นผู้ดำเนินการจดทะเบียน โดยได้รับอนุญาตให้เป็นสมาคมกีฬาโอลิมปิกสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ตามคำสั่งของสภาวัฒนธรรมแห่งชาติที่ ต.11/2502 ลงวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2502 โดย นายนาค เทพหัสดิน ณ อยุธยา ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ในขณะนั้นเป็นผู้ลงนามในใบอนุญาตจัดตั้งสมาคมฯ ในวันที่ 1 มิถุนายน 2502 ได้มีประกาศใช้ข้อบังคับของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยฉบับแรก โดยมีคณะกรรมการบริหาร 7 ตำแหน่ง อยู่ในตำแหน่งสมัยละ 4 ปี คณะกรรมการชุดที่แรกของสมาคมฯ ประกอบด้วย

- 1) พลเอกสุรจิต จารุเศรณี เป็นนายกสมาคมฯ
- 2) นายกอง วิสุทธามณ์ เป็นอุปนายก
- 3) นายสวัสดิ์ เลขยานนท์ เป็นกรรมการ
- 4) นายแมน พลพยุหศิริ เป็นเหรัญญิก
- 5) นายนิคม พลสุวรรณ เป็นกรรมการ
- 6) นายเสรี ไตรรัตน์ เป็นกรรมการ
- 7) นายเฉลิม บุญยะสุนทร เป็นเลขานุการ

จากนั้นสมาคมฯ ได้จดทะเบียนสมาคมฯ ที่กรมตำรวจ กระทรวงมหาดไทย เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2502 ได้สมัครเป็นสมาชิกของสหพันธ์โอลิมปิกแห่งเอเชียในปีเดียวกัน ในการจัดการแข่งขันโอลิมปิกในกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 1 สมาคมฯ ได้รับบทบาทหน้าที่สำคัญ 2 หน้าที่ คือ ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันและเป็นฝ่ายจัดการแข่งขันและหลังจากการแข่งขันกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 1 ได้เสร็จสิ้นเรียบร้อย ได้มีการเปลี่ยนแปลงนายกสมาคมฯ มาเป็น คุณบุญชิต เกตุรายนาคนายก สมาคมฯ คนที่ 2 จนถึงกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 6 จากนั้นเป็น ยุคพันเอกอนุ รมยานนท์ เป็นนายกฯ คนที่ 3 จนถึงซีเกมส์ ครั้งที่ 12 โดยมีอาจารย์บุญเจือ สุวรรณพุกษ์ เป็นเลขาธิการก่อนเปลี่ยนมา เป็น อาจารย์สาโรช คุณิพงษ์ และเรืออากาศโทชาญฤทธิ์ วงษ์ประเสริฐ ตามลำดับ

ต่อมา ปี พ.ศ. 2528 กรรมการบริหารกลุ่มของ อาจารย์เกรียงไกร นพสงค์ มีความเห็นว่าการบริหารงานสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ควรมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำไปสู่การพัฒนาที่ดีขึ้น จึงได้เรียนเชิญ นายพิศาล มุลศาสตราสาร ปลัดกระทรวงมหาดไทยขึ้นเป็นนายกสมาคมฯ แทน

พันเอกอนุ รมยานนท์ เนื่องจากเห็นว่า นายพิศาล มูลศาสตรสาทร เป็นผู้มีความสามารถมีคุณธรรมทำให้ทุกคนยอมรับและเมื่อรับตำแหน่งนายกสมาคมฯ ยังได้แนะนำให้เชิญผู้ที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาร่วมบริหารในสมาคมฯ อีกมากมาย การที่สมาคมฯ มีฐานการทำงานที่แข็งแกร่งจากกระทรวงมหาดไทย ทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศให้ความร่วมมือสนับสนุนวงการวอลเลย์บอลเป็นการกระจายฐานของกีฬาออกไปในวงกว้างทั่วประเทศในยุคต่อ ๆ มาภายใต้การนำของนายอารีย์ วงศ์อารยะ นายชนะศักดิ์ ยุวบูรณ์ นายเสริมศักดิ์ พงษ์พาณิชย์ นายพงษ์ไพยม วาสุฤติ และนายสมพร ใช้บางยาง นายกสมาคมฯ คนปัจจุบัน ได้ทำหน้าที่ติดต่อกันมาตามลำดับและในแต่ละยุคก็สามารถสร้างผลงานให้เป็นที่ประจักษ์ทั้งภายในประเทศ ระดับทวีปและระดับโลกอย่างต่อเนื่อง

2.5.2 ยุทธศาสตร์สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2556-2560)

ปัจจุบันสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ได้ยึดถือยุทธศาสตร์ในการบริหารจัดการสมาคม ดังนี้
วิสัยทัศน์ (Vision)

“สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย เป็นองค์กรกีฬาเป็นเลิศระดับชั้นนำของประเทศ ที่พัฒนากีฬาวอลเลย์บอลให้เป็นที่นิยม ประสบความสำเร็จในทุกระดับ มุ่งสู่การเป็นภารกิจอาชีพ และนำประเทศไทยเป็นศูนย์กลางพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลระดับนานาชาติ”

นิยามของวิสัยทัศน์

สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย เป็นองค์กรกีฬาที่กำกับดูแลกีฬาวอลเลย์บอล และ วอลเลย์บอลชายหาด มีความสามารถในการบริหารจัดการ พัฒนาและส่งเสริมศักยภาพของบุคลากร ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน ผู้จัดการแข่งขัน นักกีฬา และอื่น ๆ ให้มีความสามารถในการดำเนินการทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ เพื่อเป้าหมายสูงสุดสู่ความเป็นเลิศในระดับนานาชาติ ทั้งในเรื่องการแข่งขัน การจัดการแข่งขัน การอบรม การประชุมสัมมนา ฯลฯ รวมทั้งเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วม ทำให้เป็นกีฬายอดนิยมของประเทศและพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพได้

พันธกิจ (Mission)

1. พัฒนาระบบการบริหารจัดการสมาคมวอลเลย์บอลให้ได้มาตรฐานสากล เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วน เช่น ภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลให้เป็นที่นิยมเป็นองค์กรกีฬาเป็นเลิศที่ได้รับการยอมรับและเกิดความภาคภูมิใจร่วมกัน

2. พัฒนาศักยภาพนักกีฬาเพื่อความเป็นเลิศของประเทศให้มีศักยภาพที่แข่งขันได้ในระดับนานาชาติ และก้าวไปสู่กีฬาอาชีพ

3. พัฒนาบุคลากรการกีฬาวอลเลย์บอลให้ได้มาตรฐานสากล

4. ส่งเสริมสนับสนุนประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการแข่งขันและการประชุมสัมมนาวิชาการของกีฬาวอลเลย์บอลในระดับนานาชาติ

วัตถุประสงค์ (Objective)

1. พัฒนาการบริหารจัดการที่เป็นธรรมาภิบาล และการมีส่วนร่วมเพื่อยกระดับเป็นองค์กรกีฬาชั้นนำของประเทศและสากล เพื่อให้กีฬาโอลิมปิกบอลให้เป็นที่รู้จักและนิยมอย่างกว้างขวาง

2. มีผลการแข่งขันในระดับนานาชาติอยู่ในระดับที่ดี และสามารถพัฒนาสู่กีฬาอาชีพได้อย่างยั่งยืน

3. พัฒนาศักยภาพของบุคลากรกีฬาให้มีความสามารถในระดับนานาชาติ

4. ทำให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการพัฒนากีฬาโอลิมปิกบอลในระดับนานาชาติ ประเด็นยุทธศาสตร์ (Strategic Issue)

1. สมาคมฯ มีการบริหารจัดการองค์กรที่ได้มาตรฐานสากลและมีธรรมาภิบาล โดยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป ทำให้สังคมกีฬาโอลิมปิกบอลในชาติเข้มแข็ง

2. ประสบผลสำเร็จในการแข่งขันในระดับนานาชาติ

3. บุคลากรกีฬาโอลิมปิกบอลมีความสามารถในระดับมาตรฐานสากล

4. ยกระดับประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางพัฒนากีฬาโอลิมปิกบอลในระดับนานาชาติ เป้าประสงค์ (Goal)

1. การบริหารและจัดการสมาคมให้ได้มาตรฐานโดยภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป มีส่วนร่วมในการพัฒนากีฬาโอลิมปิกบอลเพื่อให้เป็นกีฬายอดนิยมของประเทศ

2. มีนักกีฬาที่มีความสามารถเป็นจำนวนมากทำให้มีผลการแข่งขันในการแข่งขันในระดับนานาชาติอยู่ในระดับดี และสามารถก้าวไปสู่กีฬาโอลิมปิกบอลอาชีพได้

3. มีบุคลากรการกีฬาที่มีคุณภาพและปริมาณเพิ่มขึ้นจนต่อยอดสู่การเป็นกีฬาอาชีพ

4. ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการจัดการจัดการแข่งขันและอบรมสัมมนาในระดับนานาชาติ

หากสมาคมฯ มีการบริหารจัดการและมีแผนพัฒนาสมาคมฯ เพื่อการเตรียมทีมพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาดตามแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 ปี พ.ศ. 2560-2564 ซึ่งมีการพัฒนากีฬาโอลิมปิกบอลในประเทศไทยโดยรวมไปสู่ความเป็นเลิศยิ่งขึ้นไปแล้ว จะสามารถพัฒนากีฬาโอลิมปิกบอลไปสู่ขั้นกีฬาเพื่ออาชีพต่อไป และเพื่อให้เกิดการพัฒนากีฬาโอลิมปิกบอลในประเทศไทยให้มีศักยภาพสูงขึ้นเป็นผู้นำในภูมิภาคอาเซียนและอยู่ในอันดับต้นของเอเชียและก้าวเข้าสู่ระดับโลกอย่างมีระบบมาตรฐานสากล

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.6.1 งานวิจัยในประเทศ

วิสุทธิ ทิพย์พงษ์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาการพัฒนาทีมมวยไทยเพื่อการอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัจจุบันของการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ มีนักมวยไทยเป็นแชมป์โลกหลายคนนักมวยที่เป็นผู้เยาว์ได้รับความนิยมนอกจากคนดูมากกว่านักมวยผู้ใหญ่มีจำนวนองค์กรกีฬาที่จะพัฒนาและสนับสนุนมวยไทยน้อย ค่ายมวยส่วนใหญ่ยังไม่ขึ้นทะเบียน นักมวยรายได้

ไม่เพียงพอ ยังมีสนามมวยไม่ครบทุกจังหวัด ปัจจุบันมีพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 บุคคลในวงการมวยขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติกีฬามวย พ.ศ.2542 ในกรุงเทพมหานครมีการจัดการแข่งขันกีฬามวยทุกวัน การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์กีฬามวยไทยยังมีน้อย และสวัสดิการส่วนใหญ่ของนักมวยได้มาจากหน่วยงานเอกชน

2. ปัญหาการพัฒนากีฬามวยไทยเพื่อการอาชีพ พบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับมากทุกด้าน และเมื่อพิจารณาปัญหาของทุกด้านเป็นรายข้อ สามารถเรียงลำดับปัญหาข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดและรองลงมา ตามลำดับรวม 4 ลำดับ ได้แก่ นักมวยที่ไม่อยู่ในเครือข่ายจัดการรายการแข่งขันมวย แม้จะมีอันดับความสามารถสูง ก็ไม่มีโอกาสได้ชิงแชมป์เงิน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75) ไม่มีการให้แชมป์เงินของสองสนามมวยมาตรฐานพิสูจน์ความสามารถ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.60) นักมวยที่ทุพพลภาพยังขาดการให้การสงเคราะห์ (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.53) และยังไม่มีการให้ความรู้ความเข้าใจที่ดีแก่บุคคลในวงการมวยเกี่ยวกับกองทุนกีฬามวย (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 3.52)

นิมากรณ์, ซามาฮีโต และกุตินธารา (Nimakorn, Samahito & Kutintara, 2013) ได้ศึกษาตัวแบบทางธุรกิจของลีกวอลเลย์บอลอาชีพในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ผู้เล่นหญิงทีมชาติมีผลงานที่ดี ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ SWOT ของการบริหารลีก และปัจจัยความสำเร็จ แต่ก็สะท้อนการขาดแผนปฏิบัติการทางธุรกิจสำหรับลีกอาชีพ ข้อเสนอแนะคือควรทำตัวแบบทางธุรกิจและนำไปใช้ให้เหมาะสมซึ่งจะช่วยให้สามารถพัฒนาทั้งระดับอาชีพและทีมชาติไทยในอนาคต โดยที่ทั่วโลกยอมรับกีฬาอาชีพ สำหรับไทย ทีมวอลเลย์บอลหญิงทีมชาติไทยประสบความสำเร็จขั้นดีเยี่ยมโดยเป็นแชมป์เอเชียในปี 2009 และปี 2012 สามารถชนะเลิศในรายการ Asian Volleyball Confederation Championship แต่แม้ว่าลีกอาชีพจะดีมีคุณภาพแต่มีปัญหาการจัดการและการปฏิบัติยังไม่บรรลุมาตรฐานอาชีพ สโมสรกีฬายังไม่ลงทุนในตัวผู้เล่นอย่างแท้จริง มักปิดตัวเองและไม่ยั่งยืน

กฤตภาค พูลเพิ่ม (2556) ศึกษาการพัฒนาการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลอาชีพไทยแลนด์ลีก ผลการวิจัยพบว่า ด้านบุคลากร เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ ผู้ชม การประชาสัมพันธ์ การสร้างเครือข่าย วิทยาศาสตร์การกีฬาและภาษาอังกฤษ ด้านงบประมาณ ต้องมีความโปร่งใสเปิดเผย มีสภาพคล่อง มีการวางแผนการเงิน 5-10 ปี ด้านวัสดุอุปกรณ์และสถานที่ ต้องได้มาตรฐาน FIVB มีแพทย์และระบบรักษาความปลอดภัย มีระบบจำหน่ายตั๋วแบบครบวงจร และด้านการจัดการ ต้องมีแผนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติการและการกำกับติดตามประเมินผล

ศรีปริยญา ฐประจ่าง (2560) ศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนที่มีอิทธิพลต่อการบริหารการพัฒนาฟุตบอลเยาวชนเพื่อการอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพการณ์ภาคีเครือข่าย คือโรงเรียน ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทุกโรงเรียนเป็นภาคีหลัก มีทีมสโมสรระดับโรงเรียน มีการบูรณาการสนับสนุนทีมฟุตบอลเยาวชนระดับปานกลาง 2) ปัจจัยเกื้อหนุน ประกอบด้วย การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ภาคีเครือข่าย และการดำรงตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของเยาวชน และ 3) แนวทางการบริหารการพัฒนาฟุตบอลเยาวชนเพื่อการอาชีพคือเยาวชนต้องหมั่นฝึกซ้อม สร้างความรอบรู้ในกฎกติกา สร้างความร่วมมือทั้งภาครัฐ เอกชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ธนรัศมีฐา อุดมฉวี (2561) ศึกษาการบริหารจัดการสมาคมกีฬา วอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยกับการมีส่วนร่วมของนักกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดทีมชาติไทย ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการมี

ส่วนร่วมของนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทีมชาติไทย โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการตัดสินใจ ด้านการดำเนินการ ด้านการรับผลประโยชน์ และด้านการติดตามประเมินผล 2) ปัจจัยการบริหารจัดการสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การได้รับการยอมรับนับถือ การประสบความสำเร็จ ความก้าวหน้า และการสร้างแรงจูงใจ และ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย กับการมีส่วนร่วมของนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทีมชาติไทยเป็นความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำ

วรภัตสร รดรงค์ (2561) ศึกษาการบริหารจัดการสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย กับการความผูกพันของนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทีมชาติไทย ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับความผูกพันของนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทีมชาติไทย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ความเต็มใจทุ่มเท การยอมรับเป้าหมายและค่านิยม ความตั้งใจเป็นสมาชิกองค์การ ปัจจัยส่วนบุคคล เพศ อายุ รายได้ ระดับการศึกษา ไม่มีผลต่อความผูกพัน 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยกับความผูกพันของนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทีมชาติไทย เป็นบวกระดับปานกลางและต่ำ และ 3) ควรเพิ่มมาตรการจูงใจต่าง ๆ สมาคมมีการวางแผนกลยุทธ์ระยะยาว มีการสร้างเครือข่ายระดับชาติและนานาชาติ รวมทั้งจัดตั้งศูนย์ วิทยาศาสตร์การกีฬาทุกจังหวัด

ณัทภักดิ์ พุฒซ้อน (2561) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการสู่องค์กรสมรรถนะสูงของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า 1) การบริหารจัดการสู่องค์กร สมรรถนะสูงของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านประสิทธิผล ด้านความสำเร็จ และด้านความพึงพอใจ โดยปัจจัยส่วนบุคคล คือ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ ตำแหน่งงาน และระยะเวลาทำงาน ไม่มีผลต่อระดับการบริหารจัดการ 2) ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการสู่องค์กรสมรรถนะสูงของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย มี 3 ปัจจัย เรียงจากมากไปหาน้อย ดังนี้ การจัดการความรู้ ปัจจัยทรัพยากรบุคคล และปัจจัยการนำองค์กร ทั้ง 3 ปัจจัยอธิบายตัวแปรตามได้ร้อยละ 72.00 และ 3) ข้อเสนอแนวทางการบริหารจัดการสู่องค์กรสมรรถนะสูง คือ สมาคมต้องมุ่งสู่ความเป็นเลิศระดับสากล โดยใช้การจัดการความรู้เป็นพื้นฐาน กำหนดนโยบายเป็นแผนยุทธศาสตร์ระยะยาว ส่งเสริมให้มีชมรมโอลิมปิกทุกจังหวัดและให้มีโอลิมปิกอาชีพมาตรฐาน

2.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ซีตัว และคณะ (Zetou et al., 2013a) ได้ทำการวิจัยเรื่องบทบาทการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของแฟนกีฬาโอลิมปิกลีกอาชีพในด้านพฤติกรรมและความจงรักภักดี (Royalty) ที่มีต่อทีมของพวกเขา ผลการวิจัยพบว่า แฟนกีฬาโอลิมปิกมีส่วนเกี่ยวข้องระดับสูงใน 3 ปัจจัย ดังนี้ 1) การดึงดูดใจ (Attraction) 2) การแสดงออกในตน (Centrality and Self Expression) และ 3) ความจงรักภักดี (Royalty) ซึ่งแสดงออกโดยพฤติกรรม เช่น ความถี่ในการชมหรือดูเกมที่สนาม ทีวี หรือวิทยุ รวมถึงการสนทนากับเพื่อนเกี่ยวกับกีฬา จากการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พบว่า ระหว่างปัจจัยการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับมิติความจงรักภักดี มีความสัมพันธ์ทางบวก นอกจากนี้ การวิเคราะห์ถดถอยเชิงเส้นพบว่า มี 3 ปัจจัยของการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง สามารถทำนายตัวบ่งชี้เฉพาะที่แสดงถึงความจงรักภักดีของ

แฟนต่อทีมตัวเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการตระหนักถึงความสำคัญของแฟนกีฬา วอลเลย์บอล และการพัฒนากลยุทธ์ในความผูกพันระหว่างทีมและแฟน ๆ ของตัวเองสามารถเป็น พื้นฐานสำหรับหลักสูตรที่ประสบความสำเร็จในระยะยาวสำหรับทีมงานมืออาชีพ อาจสันนิษฐานได้ว่า สำหรับแฟน ๆ ที่ดูเกมในบ้านของทีมโปรดของพวกเขาคือการเชียร์นักกีฬาของทีมพวกเขาในบ้าน ตัวเองทำให้นักกีฬาได้รับกำลังใจที่ดีในการแข่งขัน มีอีกจุดสำคัญอีกข้อหนึ่งคือแฟน ๆ ที่ไปเชียร์ทีม ตัวเองในการแข่งขันนอกบ้านตัวเอง มีสิ่งที่เกิดขึ้นคือ ไม่ได้รับการอำนวยความสะดวก หรือขัดขวาง ในกระบวนการทางจิตวิทยาทำให้ส่งผลในการเชียร์ทีมของตัวเอง การวิจัยด้านการจัดการกีฬาได้ แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมแฟนเฉพาะที่มีต่อความภักดีต่อทีมได้รับผลกระทบจากปัจจัยต่าง ๆ เช่นการ ระบุตัวตนของทีมและการมีส่วนร่วมกับกิจกรรมนี้ ข้อเสนอแนะจากการศึกษาปัจจัยเหล่านี้สามารถ ชี้แนะผู้บริหารในการทำความเข้าใจความต้องการและความสนใจของแฟน ๆ เพื่อเข้าถึงแฟน ๆ และ ให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยการสร้างรูปแบบที่แตกต่างในเรื่องการสื่อสารกับแฟนคลับ

คิม (Kim, 1990) ได้ทำการศึกษาเรื่อง นโยบายรัฐบาลสำหรับการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนใน ประเทศเกาหลีใต้ การศึกษาครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์นโยบายที่เสนอโดย Les Fal (1987) เพื่อศึกษา ทบทวนนโยบายของรัฐบาลสำหรับการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนในประเทศเกาหลีใต้มีการศึกษาสิ่งที่เป็น ตัวกำหนดแนวปฏิบัติของรัฐบาลสำหรับกีฬาเพื่อมวลชน จากมุมมองด้านสังคมและประวัติศาสตร์ การวิเคราะห์นโยบายด้วยการกีฬาเพื่อมวลชนของรัฐบาลปัจจุบัน รวมทั้งผลที่ได้รับทำให้สามารถ ระบุถึงจุดแข็งและจุดอ่อนของโปรแกรมที่มีอยู่ขณะนี้

ลิน-ฮวน ฮู, ชิน-ฟูเซง, และเจ-ซิงหวู (Lin-Huan Hu, Chin-Fu Cheng, Jei-Zheng Wu, 2018) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนา กีฬา วอลเลย์บอลระดับมืออาชีพในอุตสาหกรรมกีฬาของไต้หวัน ผลการวิจัยพบว่า วอลเลย์บอลอาชีพในไต้หวัน ตั้งอยู่บนพื้นฐาน 6 มิติ จำนวน 30 เกณฑ์ ซึ่งพัฒนา เป็นตัวแบบ DEMATEL โดยการพัฒนาเชิงกลยุทธ์ของไต้หวันที่มีต่อความเป็นมืออาชีพของกีฬา วอลเลย์บอลสามารถแบ่งได้ดังนี้ คุณภาพของการบริหารทีม ความยิ่งใหญ่ของเกมการแข่งขัน และเป็นปัจจัยขับเคลื่อนที่สำคัญ รวมถึงการพัฒนา กีฬา วอลเลย์บอลในระดับพื้นฐาน การกระตุ้น อุตสาหกรรมกีฬาของไต้หวัน กลยุทธ์การตลาด และระบบจัดการแข่งขันของวอลเลย์บอลลีกอาชีพ

แมคโกเวน (McGovern, 1999) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบที่ดีที่สุดในการประเมินผลการ ให้บริการอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักกีฬาชั้นนำเพื่อตรวจสอบคุณค่าและผลกระทบ การให้บริการของศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติแห่งชาติแคนาดา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดบริการที่ ได้ผลและเป็นสิ่งที่นักกีฬาชั้นนำต้องการมากเป็นพิเศษ คือ งานอาชีพซึ่งเป็นสิ่งที่แต่ละคนคำนึงในการ พัฒนาตนเอง นักกีฬาที่ได้รับมอบอำนาจในการวางแผน การจัดช่วงการฝึก และการพัฒนาการฝึกของ โปรแกรมมีความรู้สึกในการรับผิดชอบและอุทิศตัวการฝึกเป็นอย่างมาก ซึ่งพบว่า จุดเน้นหนักความ ต้องการของนักกีฬาแต่ละคนอยู่ที่ต้องการให้ศูนย์ฝึกกีฬามีการพัฒนาโปรแกรมการฝึก และต้องการ ให้ทีมบริการกีฬาพัฒนาความสามัคคีซึ่งเกี่ยวข้องกับผลที่ตามมา

โก (Ko, 2001) ได้ศึกษารูปแบบของสหมิตและการจัดเรียงลำดับคุณภาพการบริการของผู้มี ส่วนร่วมในอุตสาหกรรมกีฬา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบทั้ง 3 รูปแบบมีความเหมาะสม สรุปลงได้ว่า รูปแบบโดยรวมสามารถนำไปใช้ได้ นอกจากนั้นผลการวิจัยยังบ่งชี้ว่าคุณภาพของการ บริการและความพึงพอใจมีความสำคัญเท่าเทียมกันในการทำให้ลูกค้าสนใจสั่งซื้อในอนาคต

การวัดผลตามรูปแบบต่าง ๆ บ่งชี้คุณภาพของการบริการของผู้มีส่วนร่วมทางการกีฬาที่พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัยมีค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงสูง

นีลสัน (Neilson, 1979) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการวิเคราะห์ของการจัดการแข่งขันกีฬาภายในทางด้านการสนับสนุนของมหาวิทยาลัยระดับสูงของรัฐ ในรัฐเทนเนสซี ผลการวิจัยพบว่า

1. โดยทั่วไปการดำเนินงานในแต่ละด้านของทุกมหาวิทยาลัย กระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพยกเว้น ระบบการให้คะแนน การให้รางวัล และการประชาสัมพันธ์

2. การจัดการแข่งขันกีฬาภายในของทุกมหาวิทยาลัยในรัฐเทนเนสซี เป็นไปตามจุดมุ่งหมายในการจัดทั้งสิ้น

3. ความคล้ายคลึงในการจัดการแข่งขันกีฬาของแต่ละมหาวิทยาลัย คือการใช้ผู้บริหารที่มีความเชี่ยวชาญในการดำเนินการ

4. การบริหารด้านการจัดการแข่งขันกีฬาภายในกำลังมีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมที่ดำเนินการโดยนักศึกษา มาเป็นการใช้ผู้เชี่ยวชาญในการดำเนินการ

5. การจัดการด้านปฐมพยาบาลและเหตุฉุกเฉินยังมีน้อย

6. การสนับสนุนทางการเงินในการจัดการแข่งขันกีฬาภายในของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เพียงพอและเหมาะสมกับความต้องการ

7. กฎ ระเบียบการแข่งขันอยู่ในเกณฑ์เหมาะสมดี

8. การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยไม่ได้เน้นถึงความแตกต่างของผู้เข้าร่วมการแข่งขัน

9. ระบบการให้คะแนนยังไม่รัดกุมเพียงพอ

10. การจัดการเลี้ยงฉลองรางวัลจากการแข่งขันไม่นิยมกระทำกันมากนัก

ผลสรุปจากการสำรวจดังกล่าวประกอบกับคำแนะนำต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินการแข่งขันกีฬาภายในมหาวิทยาลัย ทำให้มีข้อสรุปที่ควรแก้ไข ดังนี้

1. ควรมีการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ให้มากกว่านี้

2. กีฬาประเภทใดที่จะจัดการแข่งขันซึ่งไม่มีในโปรแกรมการเรียนการสอน ควรมีการฝึกฝนให้ก่อนเป็นพิเศษ

3. ควรเพิ่มและเน้นหนักให้มากขึ้นเกี่ยวกับการปฐมพยาบาลและการพยาบาลฉุกเฉินในการจัดการแข่งขันแต่ละครั้ง

4. ในกรณีที่จะต้องเดินทาง หรือการขนส่งเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการแข่งขัน ควรใช้ยานพาหนะที่เป็นของสถานศึกษาของสาธารณะหรือของส่วนตัว

5. สนามแข่งขันควรติดตั้งไฟให้เพียงพอ ในโอกาสที่มีการจัดการแข่งขันกลางคืน โดยเฉพาะที่ป้ายคะแนน

6. ควรจัดอุปกรณ์และเครื่องมือสำหรับป้องกันอันตรายจากการแข่งขันสำหรับนักกีฬาให้พร้อมเสมอ

สรุปได้ว่า จากงานข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า การมีส่วนร่วมในการร่วมกิจกรรมนิสิตนักศึกษานั้น มีปัจจัยหลายด้านที่เข้ามามีบทบาทที่จะทำให้นิสิตนักศึกษามีความสนใจในการเข้าร่วม

กิจกรรมจึงปัจจัยหนึ่งของกระบวนการดำเนินกิจกรรม การจัดกิจกรรมจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของนิสิตนักศึกษา

พิตเตอร์ (Pitter, 1993) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รัฐกับการพัฒนากีฬาในอัลเบอร์ต้า ความขัดแย้งร่วมกัน การรวมกัน และการเปลี่ยนแปลง ผลการศึกษาครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าบุคคลที่เป็นตัวหลัก ปัจจัยต่าง ๆ ด้านองค์กร และลักษณะทางสังคมและการเมืองของอัลเบอร์ต้า มีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่นำไปสู่การจัดตั้งสภากีฬาแห่งอัลเบอร์ต้า บุคคลต่าง ๆ ที่สนใจในการส่งเสริมการกีฬาในอัลเบอร์ต้าได้หาทางที่จะจัดตั้งสถาบันที่จะดูแลการพัฒนาการกีฬาในอัลเบอร์ต้า โดยการช่วยเหลือจากรัฐบาลมณฑล ในปี ค.ศ. 1967 รัฐบาลอัลเบอร์ต้า ซึ่งมีพรรคสังคมนิยม เป็นเสียงข้างมากได้ให้การอุดหนุนการอภิปรายหลายต่อหลายครั้งจนนำไปสู่การตั้งองค์กรกีฬาแห่งอัลเบอร์ต้าในปี ค.ศ. 1970 โดยเป็นองค์การแห่งแรกที่ดำเนินงานให้การสนับสนุนกีฬาต่าง ๆ ทั่วมณฑลระหว่างทศวรรษ 1970 พรรคอนุรักษนิยม ได้รับเลือกเป็นรัฐบาลพรรคนี้ได้ใช้วิธีการซึ่งเปลี่ยนแปลงวิธีการแสดงออกเกี่ยวกับความสนใจในด้านกีฬาในอัลเบอร์ต้า ความขัดแย้งระหว่างบุคคลภายในองค์กรคตินิยมเกี่ยวกับการรวมกันของพรรคอนุรักษนิยมและความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ลดลงอย่างรวดเร็วของอัลเบอร์ต้า เป็นผลร่วมกันทำให้มีการจัดตั้งสภากีฬาแห่งอัลเบอร์ต้าการศึกษาเพิ่มเติมในการวิจัยครั้งนี้ได้ชี้ให้เห็นว่า วิธีการของสภากีฬาแห่งอัลเบอร์ต้าสำหรับการพัฒนากีฬาก็เป็นรูปแบบเดียวกันกับวิธีการของรัฐบาลชุดอื่น ๆ ที่มีการดำเนินงานโดยตรงเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาซึ่งได้เกิดขึ้นใน 3 ลักษณะด้วยกัน คือ ประเภทแรก มีการเติบโตอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับการทำให้การจัดส่งเสริมกีฬาเป็นเรื่องของนักวิชาการและเรื่องของวิชาชีพ ประเภทที่สอง มีการเน้นเรื่องกีฬาเพื่อความเป็นเลิศเพิ่มมากขึ้น และประเภทที่สาม มีการเคลื่อนไหวในการที่จะทำให้การส่งเสริมกีฬาเป็นไปอย่างกว้างขวางมากขึ้น

GRAD VRU

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาทั่วไปของปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ และเพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

ซึ่งผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินงานดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือ
- 3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 วิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรในการวิจัยครั้งนี้

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารสมาคม สโมสรกีฬาโอลิมปิกชายหาด ผู้ตัดสิน ผู้ฝึกสอน คณะกรรมการจัดการแข่งขัน สื่อมวลชน และนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดได้รับการขึ้นทะเบียนทุกระดับซึ่งเป็นผู้เกี่ยวข้องและเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพในอนาคต รวมจำนวน 268 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) ตามขั้นตอนต่อไปนี้ โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973) ดังนี้

$$\text{จากสูตร} \quad n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการใช้
	N	แทน	ขนาดของประชากรทั้งหมด
	e	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ในที่นี้

กำหนดให้ไม่เกิน 0.05

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า} \quad n &= \frac{268}{1 + 268(0.05)^2} \\ n &= 160 \end{aligned}$$

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ทั้งหมด 160 คน และสามารถกำหนดกลุ่มตัวอย่างได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากรของการวิจัย	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
1. คณะผู้บริหารสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย	19	11
2. สโมสรกีฬาโอลิมปิก	69	41
3. ผู้ตัดสินที่ได้รับการขึ้นทะเบียนของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย ระดับนานาชาติ และระดับชาติ	93	55
4. ผู้ฝึกสอนวอลเลย์บอลชายหาดที่ได้รับการขึ้นทะเบียนของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย	16	9
5. คณะกรรมการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลไทยแลนด์ลีก	15	9
6. สื่อมวลชนด้านกีฬา	8	5
7. นักกีฬาโอลิมปิกชายหาดที่ได้รับการขึ้นทะเบียนของสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยทุกระดับ	48	30
รวมทั้งสิ้น	268	160

3.1.3 สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านวอลเลย์บอลชายหาด จำนวน 5 คน ได้แก่

1. ร.ท.จักรสุวรรณ โตเจริญ เลขาธิการสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย
2. นาวาอากาศตรีสมชาย พิณีจวงค์ คณะกรรมการและผู้บริหารสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย
3. พ.อ.อ เพชรราช พุ่มซ้อน ผู้ฝึกสอนกีฬาโอลิมปิกชายหาดหญิงทีมชาติไทย
4. น.ส.พรรษา อมรมงคล ผู้ช่วยฝึกสอนกีฬาโอลิมปิกชายหาดหญิงทีมชาติไทย
5. น.ส.วรภััสสร รดารรงค์ นักกีฬาโอลิมปิกชายหาดหญิงทีมชาติไทย

โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกให้ได้ข้อมูลสำคัญ และใช้สนับสนุนข้อค้นพบจากการวิจัยเชิงปริมาณ

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยเกื้อหนุนตามตัวแบบ 4 M (Drucker, 1954) ประกอบด้วย ด้านบุคลากร (Man) ด้านการเงินและงบประมาณ (Money) ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ (Material) และด้านการจัดการ (Management) และกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสี (Chelladurai, 1985; Schermerhorn, 2002) ประกอบด้วย ด้านการวางแผน (Planning) ด้านการจัดองค์การ (Organizing) ด้านการชี้นำ (Leading) และด้านการประเมินผล (Evaluating)

3.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ประกอบด้วย การจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล องค์การกีฬา ค่าตอบแทน ด้านการสื่อสาร และประชาสัมพันธ์ และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา

3.3 เครื่องมือและการพัฒนาเครื่องมือ

3.3.1 เครื่องมือรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน ได้แก่ ด้านบุคลากร (Man) ด้านการเงินและงบประมาณ (Money) ด้านวัสดุ อุปกรณ์และสารสนเทศ (Material) และด้านการจัดการ (Management) เกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสีประกอบด้วย คำถามด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการชี้นำ และด้านการประเมินผล และแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพเป็นแบบสอบถามประเภทมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ เพื่อวัดระดับการปฏิบัติกรดำเนินงาน และแนวทางความสำคัญ คือ มากที่สุด มากปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List) โดยถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล ประกอบไปด้วย เพศ อายุ หน้าที่ความรับผิดชอบ และระดับการศึกษา เป็นแบบสอบถามปลายปิด (Closed-ended Questionnaire) จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ ตามแนวของ ลิเคอร์ท สเกล (Likert Scale, 1932) จำนวน 19 ข้อ

โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกคำตอบ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ความหมาย
5	ปัจจัยนั้นมีระดับการปฏิบัติมากที่สุด
4	ปัจจัยนั้นมีระดับการปฏิบัติมาก
3	ปัจจัยนั้นมีระดับการปฏิบัติปานกลาง
2	ปัจจัยนั้นมีระดับการปฏิบัติน้อย
1	ปัจจัยนั้นมีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

เกณฑ์ในการแปลค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับการปฏิบัติของปัจจัยเกื้อหนุนระดับการดำเนินงานการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาสี

และระดับแนวทางการสำคัญของตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ ได้แปลระดับความคิดเห็น ออกเป็น 5 ระดับ โดยการหาความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์, 2542)

$$\begin{aligned} \text{ช่วงกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแปลความหมายแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย
คะแนน 4.21-5.00	มีระดับการปฏิบัติมากที่สุด
คะแนน 3.41-4.20	มีระดับการปฏิบัติมาก
คะแนน 2.61-3.40	มีระดับการปฏิบัติปานกลาง
คะแนน 1.81-2.60	มีระดับการปฏิบัติน้อย
คะแนน 1.00-1.80	มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็น กีฬาอาซีฟ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ ตามแนวของ ลิเคอร์ท จำนวน 18 ข้อ โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกคำตอบ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ความหมาย
5	ปัจจุบันมีระดับการดำเนินงานมากที่สุด
4	ปัจจุบันมีระดับการดำเนินงานมาก
3	ปัจจุบันมีระดับการดำเนินงานปานกลาง
2	ปัจจุบันมีระดับการดำเนินงานน้อย
1	ปัจจุบันมีระดับการดำเนินงานน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแปลความหมายแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย
คะแนน 4.21-5.00	มีระดับการดำเนินงานมากที่สุด
คะแนน 3.41-4.20	มีระดับการดำเนินงานมาก
คะแนน 2.61-3.40	มีระดับการดำเนินงานปานกลาง
คะแนน 1.81-2.60	มีระดับการดำเนินงานน้อย
คะแนน 1.00-1.80	มีระดับการดำเนินงานน้อยที่สุด

ตอนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ เป็นลักษณะของคำถามเป็น มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ จำนวน 22 ข้อ

โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกคำตอบ ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ความหมาย
5	ปัจจัยนั้นมีระดับแนวทางการความสำคัญมากที่สุด
4	ปัจจัยนั้นมีระดับแนวทางการความสำคัญมาก
3	ปัจจัยนั้นมีระดับแนวทางการความสำคัญปานกลาง
2	ปัจจัยนั้นมีระดับแนวทางการความสำคัญน้อย
1	ปัจจัยนั้นมีระดับแนวทางการความสำคัญน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแปลความหมายแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย
คะแนน 4.21-5.00	มีระดับแนวทางการความสำคัญมากที่สุด
คะแนน 3.41-4.20	มีระดับแนวทางการความสำคัญมาก
คะแนน 2.61-3.40	มีระดับแนวทางการความสำคัญปานกลาง
คะแนน 1.81-2.60	มีระดับแนวทางการความสำคัญน้อย
คะแนน 1.00-1.80	มีระดับแนวทางการความสำคัญน้อยที่สุด

3.3.2 เครื่องมือรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interviews) โดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 5 คน

3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือและทดสอบเครื่องมือมีกระบวนการและขั้นตอนดังนี้

3.4.1 การสร้างเครื่องมือเป็นแบบสอบถาม ดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีจากตำรา เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาออลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบแนวคิด และนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างเครื่องมือให้ได้ตรงและครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถาม โดยนำนิยามปฏิบัติการมากำหนดเป็นตัวบ่งชี้ และข้อคำถามในแต่ละตัวแปร พร้อมกับตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อคำถามให้มีความครอบคลุมตามกรอบแนวคิดของการวิจัย เพื่อความชัดเจนและถูกต้อง

3. ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้พิจารณาเนื้อหาข้อคำถามของแบบสอบถามจากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมทั้งด้านการใช้ภาษา ความถูกต้องและครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด

3.4.2 การทดสอบเครื่องมือ

ข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ก่อนนำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือวัด ดังนี้

1. นำร่างแบบสอบถามเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC: Index of Item-Objective Congruence) โดยกำหนดให้ระดับความคิดเห็นในแบบสอบถามแต่ละข้อ ดังนี้

สอดคล้อง	=	+1
ไม่แน่ใจ	=	0
ไม่สอดคล้อง	=	-1

โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าตั้งแต่ 0.67 ขึ้นไป

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ (Try Out) กับกลุ่มทดลองที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มประชากรที่ต้องการศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย แล้วนำผลการตอบแบบสอบถามไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือเพื่อดูความสอดคล้องของข้อคำถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งไม่ต่ำกว่า 0.70 โดยผู้วิจัยได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามในภาพรวมเท่ากับ 0.97 และได้แบบสอบถามที่ สมบูรณ์พร้อมนำไปเก็บข้อมูลจริง

3. นำแบบสอบถามมาทำการปรับปรุงใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

4. นำแบบสอบถามไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

3.4.3 การสร้างเครื่องมือเป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีจากตำรา เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาออลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ และวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบปลายเปิด ให้ครอบคลุมตามกรอบแนวคิดของการวิจัย เพื่อความชัดเจนและถูกต้อง

3. ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้พิจารณาเนื้อหาคำถาม จากนั้นจึงนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมทั้งด้านการใช้ภาษา ความถูกต้อง และครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด

4. นำแบบสัมภาษณ์ไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวประชากรที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

3.5.1 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยการสุ่มอย่างง่าย ผู้วิจัยขอหนังสืออนุญาตเก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

3.5.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ทุกฉบับ

3.5.3 จำแนกแบบสอบถามโดยการคัดแยกฉบับตามสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม แล้วนำคะแนนที่ได้จัดพิมพ์ลงเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อเตรียมการวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์ด้วยตนเองโดยการใช้หนังสือจากมหาวิทยาลัยเพื่อขอสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.6.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกโดยใช้คาร์้อยละเสนอในรูปแบบตาราง

3.6.2 สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสรุปและอภิปรายผล

1. การศึกษากระบวนการบริหารจัดการกีฬาบอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. การศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาบอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพกับตัวบ่งชี้กีฬาบอลเลย์บอลชายหาดอาชีพใช้สถิติการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) โดยมีเกณฑ์การแปลความหมาย 5 ระดับดังนี้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) โดยใช้สูตร (Ferguson, 1981: 113)

$$r = \frac{n \sum xy - \sum x \sum y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
	$\sum x$	คือ ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1 (X)
	$\sum y$	คือ ผลรวมของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2 (Y)
	$\sum x^2$	คือ ผลรวมกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 1
	$\sum y^2$	คือ ผลรวมกำลังสองของข้อมูลที่วัดได้จากตัวแปรตัวที่ 2
	$\sum xy$	คือ ผลรวมของผลคูณระหว่าง X และ Y
	N	คือ จำนวนคนหรือกลุ่มตัวอย่าง

โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง $-1 \leq r \leq 1$ ความหมายของค่า r คือ เครื่องหมายบวกและลบ จะเป็นตัวบ่งบอกถึงทิศทางของความสัมพันธ์

ค่า r ที่มีค่าเป็นบวก หมายถึง ตัวแปรทั้งสองตัวมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน

ค่า r ที่มีค่าเป็นลบ หมายถึง ตัวแปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามสำหรับขนาดของความสัมพันธ์สามารถดูได้จากค่า r ที่เป็นตัวเลข

ค่า r ที่มีค่าสูง (ค่าเข้าใกล้ 1) หมายถึง มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์กันมาก

ค่า r ที่มีค่าต่ำ (ค่าเข้าใกล้ -1) หมายถึง มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามและมีความสัมพันธ์กันน้อย

ค่า r ที่มีค่าเป็นศูนย์ หมายถึง ไม่มีความสัมพันธ์กันเลย

ค่า r ที่มีค่าเข้าใกล้ศูนย์ หมายถึง มีความสัมพันธ์กันน้อย

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ใช้เกณฑ์การแปลความหมายแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ความหมาย
มีค่า 0.81 ขึ้นไป	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
มีค่า 0.61 – 0.80	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง
มีค่า 0.41 – 0.60	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
มีค่า 0.21 – 0.40	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ
น้อยกว่า 0.20	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาและการตีความ เพื่อสนับสนุนข้อค้นพบจากการวิจัยเชิงปริมาณ

GRAD VRU

บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุน และกระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ กับตัวบ่งชี้กีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ และเพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อการอธิบายและการทดสอบสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับ ตัวแปรแต่ละตัว ซึ่งข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมจากแบบสอบถามที่มีค่าตอบครบถ้วนสมบูรณ์ จำนวนทั้งสิ้น 160 ชุด คิดเป็นอัตราการตอบกลับร้อยละ 100 และนำมาประมวลผลด้วยโปรแกรม ทางสถิติสำเร็จรูป โดยผลการวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ประกอบด้วย

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอล ชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

4.3 การทดสอบสมมติฐาน

4.4 แนวทางการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจง ความถี่ ค่าร้อยละ เพื่ออธิบายถึงลักษณะทั่วไปของตัวแปรข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ หน้าที่ความรับผิดชอบ และระดับการศึกษา

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ อายุ หน้าที่ความรับผิดชอบ และระดับการศึกษา

n = 160

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	94	59.00
1.2 หญิง	66	41.00
รวม	160	100
2. อายุ		
2.1 ต่ำกว่า 20 ปี	4	2.50
2.2 อายุ 21-35 ปี	68	42.50
2.3 อายุ 36-50 ปี	63	39.40
2.4 ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป	25	15.60
รวม	160	100

ตารางที่ 2 (ต่อ)

n = 160

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3. หน้าที่ความรับผิดชอบ		
3.1 ผู้บริหารสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย	11	6.90
3.2 ตัวแทนสโมสรกีฬา วอลเลย์บอล	41	25.60
3.3 ผู้ตัดสิน	55	34.40
3.4 คณะกรรมการจัดการแข่งขัน	9	5.60
3.5 ผู้ฝึกสอน	9	5.60
3.6 สื่อมวลชนด้านกีฬา	5	3.10
3.7 นักกีฬา	30	18.80
รวม	160	100
4. ระดับการศึกษา		
4.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี	6	3.80
4.2 ปริญญาตรี	130	81.20
4.3 สูงกว่าปริญญาตรี	24	15.00
รวม	160	100

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 94 คน คิดเป็นร้อยละ 59 และเพศหญิง จำนวน 66 คน ร้อยละ 41 ด้านอายุกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 21-35 ปี จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 42.50 รองลงมา มีอายุ 36-50 ปี จำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 39.40 รองลงมา มีอายุ ตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 15.60 และอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ด้านหน้าที่ความรับผิดชอบกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ตัดสิน จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 34.40 รองลงมา เป็นตัวแทนสโมสรกีฬา วอลเลย์บอล จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 25.60 รองลงมา เป็นนักกีฬา จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 18.80 รองลงมา เป็นผู้บริหารสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 6.90 รองลงมา เป็นคณะกรรมการจัดการแข่งขันและผู้ฝึกสอน เท่ากันจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.60 และสื่อมวลชนด้านกีฬา จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 3.10 ด้านระดับการศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 81.20 รองลงมา มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 15 และมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.80

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยเกื้อหนุน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน แบ่งเป็นหัวข้อหลักออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านการเงินและงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศและด้านการจัดการ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยต่อความเห็นได้ผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยเกื้อหนุน ในภาพรวม

n = 160

ปัจจัยเกื้อหนุน	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. ด้านบุคลากร	4.68	0.25	มากที่สุด
2. ด้านการเงินและงบประมาณ	4.64	0.31	มากที่สุด
3. ด้านวัสดุ อุปกรณ์และสารสนเทศ	4.63	0.39	มากที่สุด
4. ด้านการจัดการ	4.58	0.38	มากที่สุด
รวม	4.63	0.24	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนโดยรวม มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.24) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านบุคลากร ด้านการเงินและงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ และด้านการจัดการ ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.25; $\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.31; $\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.39 และ $\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.38 ตามลำดับ)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านบุคลากร

n = 160

ด้านบุคลากร	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยมีความพร้อมในด้านบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและทักษะในการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดระดับกีฬาอาชีพ	4.64	0.50	มากที่สุด
2. สโมสรกีฬา มีความพร้อมในด้านบุคลากรเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	4.66	0.50	มากที่สุด
3. สื่อมวลชนด้านกีฬา มีบุคลากรพร้อมร่วมจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	4.78	0.42	มากที่สุด

ตารางที่ 4 (ต่อ)

n = 160

ด้านบุคลากร	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
4. ผู้ฝึกสอน มีบุคลากรพร้อมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	4.68	0.48	มากที่สุด
5. นักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดทั้งชายและหญิงมีความพร้อมเข้าแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	4.64	0.48	มากที่สุด
รวม	4.68	0.25	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านบุคลากร โดยรวมมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.25) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านบุคลากรในระดับการปฏิบัติผู้ฝึกสอน สื่อมวลชนด้านกีฬา มีบุคลากรพร้อมร่วมจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ผู้ฝึกสอน มีบุคลากรพร้อมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ สโมสรกีฬา สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยมีความพร้อมในด้านบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและทักษะในการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดระดับกีฬาอาซีฟและนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดทั้งชายและหญิงมีความพร้อมเข้าแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ มีบุคลากรพร้อมร่วมจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ ($\bar{X} = 4.78$, S.D. = 0.42; $\bar{X} = 4.68$, S.D. = 0.48; $\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.50; $\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.48 และ $\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.48 ตามลำดับ)

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการเงินและงบประมาณ

n = 160

ด้านการเงินและงบประมาณ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. มีเงินและงบประมาณเพียงพอจากองค์การภาครัฐ ภาคเอกชนในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขัน วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟ	4.58	0.51	มากที่สุด
2. สมาคมฯ สามารถหาสปอนเซอร์จัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟได้	4.53	0.50	มากที่สุด
3. มีงบประมาณสนับสนุนสโมสรกีฬาสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขัน	4.74	0.46	มากที่สุด
4. มีเบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือนให้กับนักกีฬาและผู้ฝึกสอนสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขัน	4.66	0.47	มากที่สุด
5. มีเงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ให้กับนักกีฬาอาซีฟสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขัน	4.71	0.45	มากที่สุด
รวม	4.64	0.31	มากที่สุด

จากตารางที่ 5 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการเงินและงบประมาณ โดยรวมมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.31) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการเงินและงบประมาณในระดับการปฏิบัติ มีงบประมาณสนับสนุนสโมสรกีฬาสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันสูงสุด รองลงมา ได้แก่ มีเงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ให้กับนักกีฬาอาชีพ สำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันมีเบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือนให้กับนักกีฬาและมีเบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือนให้กับนักกีฬาและผู้ฝึกสอนสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขัน มีเงินและงบประมาณเพียงพอจากองค์การภาครัฐ ภาคเอกชนในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อเป็นลีกอาชีพ และสามารถหาสปอนเซอร์จัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพได้ ($\bar{X} = 4.74$, S.D. = 0.46; $\bar{X} = 4.71$, S.D. = 0.45; $\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.47; $\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.51 และ $\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.50 ตามลำดับ)

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ

n = 160

ด้านวัสดุ อุปกรณ์และสารสนเทศ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. มีอาคารสถานที่ที่พร้อมในการฝึกซ้อม เพื่อการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	4.63	0.48	มากที่สุด
2. มีวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	4.66	0.49	มากที่สุด
3. มีความพร้อมในเทคโนโลยีสารสนเทศหรือไอที รวมถึงระบบอินเทอร์เน็ต ในการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	4.64	0.49	มากที่สุด
4. มีความพร้อมสำหรับการถ่ายทอดสดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพหลากหลายช่องทาง	4.60	0.46	มากที่สุด
รวม	4.63	0.39	มากที่สุด

จากตารางที่ 6 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ โดยรวมมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.39) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการ ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศในระดับการปฏิบัติมีวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพสูงสุด รองลงมา ได้แก่ มีความพร้อมสำหรับการถ่ายทอดสดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพหลากหลายช่องทาง มีอาคารสถานที่ที่พร้อมในการฝึกซ้อม เพื่อการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ และมีความพร้อมสำหรับการถ่ายทอดสดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพหลากหลายช่องทาง ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.49; $\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.49; $\bar{X} = 4.63$, S.D. = 0.48 และ $\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.46 ตามลำดับ)

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการจัดการ

n = 160

ด้านการจัดการ	\bar{X}	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. มีความพร้อมในการวางแผนที่ดีสำหรับโปรแกรมการแข่งขัน	4.59	0.52	มากที่สุด
2. มีความพร้อมในการประสานงานที่ดีระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาซิฟ	4.66	0.48	มากที่สุด
3. คณะกรรมการจัดการแข่งขันมีความสามารถจัดการการตลาดกีฬาเกี่ยวกับสปอนเซอร์ได้	4.56	0.50	มากที่สุด
4. มีความพร้อมในการจัดการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพโดยการดำเนินงานมีการแบ่งงาน มีเอกภาพในการบังคับบัญชากำกับดูแล	4.61	0.49	มากที่สุด
5. มีความพร้อมในระบบจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาซิฟให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล	4.51	0.53	มากที่สุด
รวม	4.58	0.38	มากที่สุด

จากตารางที่ 7 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการจัดการ โดยรวมมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.38) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการจัดการในระดับการปฏิบัติมีความพร้อมในการประสานงานที่ดีระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาซิฟสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ มีความพร้อมในการจัดการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพโดยการดำเนินงานมีการแบ่งงาน มีเอกภาพในการบังคับบัญชากำกับดูแล มีความพร้อมในการวางแผนที่ดีสำหรับโปรแกรมการแข่งขัน คณะกรรมการจัดการแข่งขันมีความสามารถจัดการการตลาดกีฬาเกี่ยวกับสปอนเซอร์ได้ และมีความพร้อมในระบบจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาซิฟให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.48; $\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.49; $\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.52; $\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.50 และ $\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.53 ตามลำดับ)

ส่วนที่ 2 กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพแบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การ ด้านการขึ้นนำ และด้านการประเมินผล โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยต่อความเห็นได้ผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ในภาพรวม

n = 160

กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	\bar{X}	S.D.	ระดับการดำเนินงาน
1. ด้านการวางแผน	4.44	0.43	มากที่สุด
2. ด้านการจัดองค์การ	4.50	0.38	มากที่สุด
3. ด้านการชี้แนะ	4.45	0.38	มากที่สุด
4. ด้านการประเมินผล	4.48	0.40	มากที่สุด
รวม	4.47	0.32	มากที่สุด

จากตารางที่ 8 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยรวมมีการดำเนินงานในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.32) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านการจัดองค์การอยู่ในระดับการดำเนินงานสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการประเมินผล ด้านการชี้แนะและด้านการวางแผน ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.38; $\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.40; $\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.38 และ $\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.43 ตามลำดับ)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการวางแผน

n = 160

ด้านการวางแผน	\bar{X}	S.D.	ระดับการดำเนินงาน
1. สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยมีการวางแผนกลยุทธ์เพื่อให้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ	4.37	0.66	มากที่สุด
2. มีการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์วัตถุประสงค์กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านชัดเจนเพื่อให้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ	4.49	0.60	มากที่สุด
3. การวางแผนกลยุทธ์ จัดทำโดยให้ทุกฝ่ายที่มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วม	4.46	0.60	มากที่สุด
4. แผนกลยุทธ์ มุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายและความเป็นหุ้นส่วนของกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	4.47	0.62	มากที่สุด
5. แผนกลยุทธ์ มีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติในการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อเป็นกีฬาอาชีพ	4.40	0.63	มากที่สุด
รวม	4.44	0.43	มากที่สุด

จากตารางที่ 9 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการวางแผน โดยรวมมีการดำเนินงานในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.43) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านชัดเจนเพื่อให้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาอาชีพที่สูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ แผนกลยุทธ์มุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายและความเป็นหุ้นส่วนของกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ การวางแผนกลยุทธ์จัดทำโดยให้ทุกฝ่ายที่มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วม แผนกลยุทธ์มีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติในการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ และสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยมีการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อให้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ ($\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.60; $\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.62; $\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.60; $\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.63 และ $\bar{X} = 4.37$, S.D. = 0.66 ตามลำดับ)

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการจัดองค์การ

n = 160

ด้านการจัดองค์การ	\bar{X}	S.D.	ระดับการดำเนินงาน
1. การจัดองค์การของสมาคมฯ สอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	4.44	0.56	มากที่สุด
2. มีการแบ่งงานตามหน้าที่ ความรู้ความสามารถให้บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาดไปปฏิบัติชัดเจน	4.51	0.53	มากที่สุด
3. มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาดไปปฏิบัติ ชัดเจน	4.56	0.51	มากที่สุด
4. การบริหารจัดการมีการรวมอำนาจและกระจายอำนาจอย่างสมดุลเหมาะสม	4.49	0.53	มากที่สุด
5. มีการจัดสรรบุคคลและทรัพยากรต่าง ๆ ให้พร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	4.51	0.50	มากที่สุด
รวม	4.50	0.38	มากที่สุด

จากตารางที่ 10 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการจัดองค์การ โดยรวมมีการดำเนินงานในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.38) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาดไปปฏิบัติชัดเจนสูงสุด รองลงมา ได้แก่ มีการแบ่งงานตามหน้าที่ความรู้ความสามารถให้บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาดไปปฏิบัติชัดเจน มีการจัดสรรบุคคล

และทรัพยากรต่าง ๆ ให้พร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ การบริหารจัดการจัดการมีการรวมอำนาจและกระจายอำนาจอย่างสมดุลเหมาะสม และการจัดองค์การของสมาคมฯ สอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.51; $\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.53; $\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.50; $\bar{X} = 4.49$, S.D. = 0.53 และ $\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.56 ตามลำดับ)

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการขึ้นนำ

n = 160

ด้านการขึ้นนำ	\bar{X}	S.D.	ระดับการดำเนินงาน
1. บุคลากรของสมาคม ได้รับการปลูกเร้าให้เกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน	4.47	0.53	มากที่สุด
2. ผู้บริหารของสมาคมมีภาวะผู้นำ เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง	4.44	0.51	มากที่สุด
3. ผู้บริหารของสมาคม กล้าตัดสินใจ เพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน	4.43	0.51	มากที่สุด
4. ผู้นำแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มและทีมในสมาคม มีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วน	4.46	0.51	มากที่สุด
รวม	4.45	0.38	มากที่สุด

จากตารางที่ 11 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการขึ้นนำ โดยรวมมีการดำเนินงานในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.45$, S.D. = 0.38) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บุคลากรของสมาคมได้รับการปลูกเร้าให้เกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ผู้นำแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มและทีมในสมาคมมีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วน ผู้บริหารของสมาคมมีภาวะผู้นำ เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงและผู้บริหารของสมาคม กล้าตัดสินใจเพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 4.47$, S.D. = 0.53; $\bar{X} = 4.46$, S.D. = 0.51; $\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.51 และ $\bar{X} = 4.43$, S.D. = 0.51 ตามลำดับ)

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการประเมินผล

n = 160

ด้านการประเมินผล	\bar{X}	S.D.	ระดับการดำเนินงาน
1. มีความพร้อมในกระบวนการประเมินผล มีการปฏิบัติเป็นขั้นตอน เริ่มต้นโดยการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์การ	4.39	0.49	มากที่สุด
2. มีความพร้อมในการวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้	4.52	0.50	มากที่สุด
3. บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาด ได้มีส่วนร่วมในการประเมินผล	4.50	0.50	มากที่สุด
4. มีความพร้อมในการประเมินผลระหว่างปฏิบัติงาน เพื่อปรับปรุงแก้ไข	4.52	0.51	มากที่สุด
รวม	4.48	0.40	มากที่สุด

จากตารางที่ 12 พบว่า การบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการประเมินผล โดยรวมมีการดำเนินงานในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.40) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความพร้อมในการวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้และมีความพร้อมในการประเมินผลระหว่างปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาดได้มีส่วนร่วมในการประเมินผลและมีความพร้อมในกระบวนการประเมินผล มีการปฏิบัติเป็นขั้นตอนเริ่มต้นโดยการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์การ ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.51; $\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.50; $\bar{X} = 4.50$, S.D. = 0.50 และ $\bar{X} = 4.39$, S.D. = 0.49 ตามลำดับ)

ส่วนที่ 3 ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ แบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นทางการเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ด้านองค์กรกีฬา ด้านค่าตอบแทน ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายเพื่อจัดระดับคะแนนเฉลี่ยต่อความเห็นได้ผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ในภาพรวม

n = 160

ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล	4.57	0.42	มากที่สุด
2. ด้านองค์กรกีฬา	4.57	0.48	มากที่สุด
3. ด้านค่าตอบแทน	4.54	0.55	มากที่สุด
4. ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์	4.55	0.53	มากที่สุด
5. ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา	4.58	0.49	มากที่สุด
รวม	4.56	0.46	มากที่สุด

จากตารางที่ 13 พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.46) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลและด้านองค์กรกีฬา ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ และด้านค่าตอบแทน ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.49; $\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.48; $\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.48; $\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.53 และ $\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.55 ตามลำดับ)

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล

n = 160

ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. นักกีฬาต้องมีการขอจดแจ้งการเป็นนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ กับสมาคมฯ และการกีฬาแห่งประเทศไทย	4.53	0.51	มากที่สุด
2. ต้องมีการเตรียมความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคาร สถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ	4.57	0.56	มากที่สุด
3. ต้องมีมาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อยรวมถึงการตรวจสอบสุขภาพนักกีฬาอาซีฟโดยแพทย์ และมีบุคลากรทางการแพทย์ อุปกรณ์ทางการแพทย์อยู่ประจำสนามแข่งขัน	4.58	0.50	มากที่สุด

ตารางที่ 14 (ต่อ)

n = 160

ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตาม มาตรฐานสากล	\bar{X}	S.D.	ระดับ
4. ต้องมีการอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องในการใช้ศูนย์ฝึก และสนามแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดลือชัย	4.61	0.57	มากที่สุด
5. สมาคมฯ และคณะกรรมการจัดการแข่งขันต้องมีการเตรียมการจัดการการตลาดธุรกิจกีฬา เช่น การหาสปอนเซอร์ การถ่ายทอดสด รางวัล การโฆษณา	4.59	0.55	มากที่สุด
รวม	4.57	0.42	มากที่สุด

จากตารางที่ 14 พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดลือชัย ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.42) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ต้องมีการอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องในการใช้ศูนย์ฝึกและสนามแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดลือชัยสูงสุด รองลงมา ได้แก่ สมาคมฯ และคณะกรรมการจัดการแข่งขันต้องมีการเตรียมการจัดการการตลาดธุรกิจกีฬา เช่น การหาสปอนเซอร์ การถ่ายทอดสด รางวัล การโฆษณา ต้องมีมาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อยรวมถึงการตรวจสอบสุขภาพนักกีฬาอาชีพโดยแพทย์และมีบุคลากรทางการแพทย์ อุปกรณ์ทางการแพทย์อยู่ประจำสนามแข่งขัน ต้องมีการเตรียมความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคารสถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดลือชัย และนักกีฬาต้องมีการขอจัดแจ้งการเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดลือชัยกับสมาคมฯ และการกีฬาแห่งประเทศไทย ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.57; $\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.55; $\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.50; $\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.56 และ $\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.51 ตามลำดับ)

GRAD VRU

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้านองค์กรกีฬา

n = 160

ด้านองค์กรกีฬา	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นองค์การจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ต้องทำการเตรียมความพร้อมไว้แล้วทุกด้าน	4.55	0.58	มากที่สุด
2. สโมสรกีฬาอาซีฟหรือสมาคมกีฬาอาซีฟ ต้องมีการจัดทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันกับนักกีฬาอาซีฟและบุคลากรกีฬาอาซีฟ	4.56	0.58	มากที่สุด
3. นักกีฬาอาซีฟและบุคลากรกีฬาอาซีฟ ต้องมีการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรเพื่อรักษาผลประโยชน์และผดุงศักดิ์ศรีของสมาชิก	4.56	0.57	มากที่สุด
4. การกีฬาแห่งประเทศไทย ต้องทำหน้าที่ส่งเสริมและเป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ	4.60	0.53	มากที่สุด
รวม	4.57	0.48	มากที่สุด

จากตารางที่ 15 พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้านองค์กรกีฬา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.48) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การกีฬาแห่งประเทศไทยต้องทำหน้าที่ส่งเสริมและเป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ สโมสรกีฬาอาซีฟหรือสมาคมกีฬาอาซีฟต้องมีการจัดทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันกับนักกีฬาอาซีฟและบุคลากรกีฬาอาซีฟ นักกีฬาอาซีฟและบุคลากรกีฬาอาซีฟ ต้องมีการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรเพื่อรักษาผลประโยชน์และผดุงศักดิ์ศรีของสมาชิก และสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นองค์การจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ต้องทำการเตรียมความพร้อมไว้แล้วทุกด้าน ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.53; $\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.58; $\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.57 และ $\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.58 ตามลำดับ)

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีฟ ด้านค่าตอบแทน

n = 160

ด้านค่าตอบแทน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ต้องมีการทำสัญญาค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ได้แก่ เงินเดือน ค่าจ้าง ไม่ว่าจะรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ ระหว่างสโมสรกับนักกีฬา	4.54	0.60	มากที่สุด
2. ต้องมีค่าตอบแทนจูงใจจากการปฏิบัติงาน เพื่อผลักดันให้เกิดผลโดยเฉพาะ เช่น ค่านายหน้า โบนัส	4.54	0.64	มากที่สุด
3. ต้องมีค่าตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินได้แก่ลักษณะงานที่ดี มีความก้าวหน้า มีความท้าทาย การพัฒนาทางสายอาชีพ ระดับตำแหน่งงาน	4.53	0.63	มากที่สุด
4. ต้องมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี เช่น นโยบายการจ่ายค่าตอบแทนการบังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน การมีส่วนร่วมในการบริหารโดยการแสดงความคิดเห็น และสภาพเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน	4.53	0.63	มากที่สุด
รวม	4.54	0.56	มากที่สุด

จากตารางที่ 16 พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีฟ ด้านค่าตอบแทน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ต้องมีการทำสัญญาค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ได้แก่ เงินเดือน ค่าจ้าง ไม่ว่าจะรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ ระหว่างสโมสรกับนักกีฬาและต้องมีค่าตอบแทนจูงใจจากการปฏิบัติงาน เพื่อผลักดันให้เกิดผลโดยเฉพาะ เช่น ค่านายหน้า โบนัส สูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ต้องมีค่าตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินได้แก่ลักษณะงานที่ดี มีความก้าวหน้า มีความท้าทาย การพัฒนาทางสายอาชีพระดับตำแหน่งงาน และต้องมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี เช่น นโยบายการจ่ายค่าตอบแทนการบังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน การมีส่วนร่วมในการบริหารโดยการแสดงความคิดเห็น และสภาพเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.64; $\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.60; $\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.63 และ $\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.63 ตามลำดับ)

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์

n = 160

ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ต้องมีการสื่อสารที่ถ่ายทอดข่าวสารข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็นความต้องการจากผู้ส่งสารและผู้รับสาร	4.54	0.62	มากที่สุด
2. ต้องมีการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลายไปยังผู้รับสาร	4.52	0.60	มากที่สุด
3. ต้องมีการสื่อสารที่ตีระหว่างสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย กับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ทำให้ภารกิจหลักเป็นไปอย่างราบรื่น	4.58	0.60	มากที่สุด
4. ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยงานสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง	4.52	0.64	มากที่สุด
5. ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายนอกหน่วยงานสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง	4.57	0.57	มากที่สุด
รวม	4.55	0.53	มากที่สุด

จากตารางที่ 17 พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.53) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ต้องมีการสื่อสารที่ตีระหว่างสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยกับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ทำให้ภารกิจหลักเป็นไปอย่างราบรื่นสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายนอกหน่วยงานสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้องต้องมีการสื่อสารที่ถ่ายทอดข่าวสารข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็นความต้องการจากผู้ส่งสารและผู้รับสาร ต้องมีการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใดการแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลายไปยังผู้รับสาร ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยงานสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.60; $\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.57; $\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.62; $\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.64 และ $\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.60 ตามลำดับ)

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้าน
สวัสดิการแก่นักกีฬา

n = 160

ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา	\bar{X}	S.D.	ระดับ
1. ต้องมีการจัดสวัสดิการแก่นักกีฬาโดยเป็นค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางอ้อม หรือประโยชน์เกื้อกูล นอกเหนือเงินเดือนค่าจ้าง	4.51	0.59	มากที่สุด
2. ต้องมีการจัดสวัสดิการด้านความมั่นคงในชีวิต ได้แก่ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือผลประโยชน์แก่นักกีฬา ภายหลังออกจากงาน	4.57	0.57	มากที่สุด
3. ต้องมีการประกันชีวิต ประกันอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาล การประกันสุขภาพแก่นักกีฬา	4.64	0.54	มากที่สุด
4. ต้องมีการกำหนดให้มีวันหยุดที่มีค่าตอบแทน หรือวันหยุดพักผ่อนประจำปีแก่นักกีฬา	4.59	0.55	มากที่สุด
รวม	4.58	0.50	มากที่สุด

จากตารางที่ 18 พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา โดยภาพรวมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ต้องมีการประกันชีวิต ประกันอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาล การประกันสุขภาพแก่นักกีฬาสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ต้องมีการกำหนดให้มีวันหยุดที่มีค่าตอบแทนหรือวันหยุดพักผ่อนประจำปีแก่นักกีฬา ต้องมีการจัดสวัสดิการด้านความมั่นคงในชีวิต ได้แก่ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือผลประโยชน์แก่นักกีฬา ภายหลังออกจากงาน และต้องมีการจัดสวัสดิการแก่นักกีฬาโดยเป็นค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางอ้อมหรือประโยชน์เกื้อกูลนอกเหนือเงินเดือนค่าจ้าง ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.54; $\bar{X} = 4.59$, S.D. = 0.55; $\bar{X} = 4.57$, S.D. = 0.57 และ $\bar{X} = 4.51$, S.D. = 0.59 ตามลำดับ)

ส่วนที่ 4 สรุปผลการสัมภาษณ์

จากผลการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 คน ผู้วิจัยได้นำข้อมูลผลการสัมภาษณ์ มาวิเคราะห์เนื้อหาและตีความ สรุปได้ดังนี้

ข้อคำถามที่ 1 สภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟ ด้านปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการ 4 M คือ บุคลากร การเงิน และงบประมาณ วัสดุ อุปกรณ์ และสารสนเทศและการจัดการ เป็นอย่างไร สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า สภาพและปัญหาทั่วไปของ การบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟ มีดังนี้

ด้านบุคลากร ในปัจจุบันมีนักกีฬาและคนที่สนใจในกีฬาโอลิมปิกชายหาด จำนวนน้อยทำให้ขาดแคลนผู้เล่นที่จะขึ้นมาทดแทนรุ่นพี่ เพื่อสร้างผลงานและชื่อเสียงได้อย่างต่อเนื่อง ในส่วนของผู้บริหารมีการส่งเสริมในระดับเยาวชนและเยาวชน แต่ในระดับเพื่อการอาซีฟยังไม่

มีความต่อเนื่องทำให้นักกีฬาไม่สามารถยึดเป็นอาชีพได้อย่างมั่นคง นักกีฬาจึงเลือกเส้นทางที่สามารถเลี้ยงชีพของตัวเองได้

ด้านการเงินและงบประมาณ ทางภาครัฐและเอกชน มีความสนใจที่จะสนับสนุนกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดแต่กระบวนการที่จะนำเงินออกมาใช้ต้องผ่านกระบวนการต่าง ๆ โดยอิงระบบราชการเช่น ต้องมีการเขียนโครงการ มีกระบวนการตรวจสอบการใช้งบประมาณต่าง ๆ อย่างรัดกุมให้เป็นไปตามแผนที่กำหนดไว้ และจะต้องใช้ระยะเวลาในการพิจารณา

ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ ในปัจจุบันสนามวอลเลย์บอลชายหาดในประเทศไทยมีน้อย ทำให้การพัฒนาทักษะของผู้เล่นไม่มีความต่อเนื่องในการฝึกซ้อม

ด้านการจัดการทางผู้บริหารมีความร่วมมือในการดำเนินงาน เช่น มีการประชุมปรึกษาหารือกันเพื่อรับฟังความคิดเห็น และการมีเครือข่ายในแต่ละภูมิภาคทั่วประเทศให้ทุกฝ่ายได้มีส่วนร่วม ในการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดของไทยได้ดียิ่งขึ้น

ข้อคำถามที่ 2 สภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านกระบวนการบริหารจัดการ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การขึ้นนำ และการประเมินผลเป็นอย่างไร สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า ผู้บริหารสมาคมฯ มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ และแผนพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดในประเทศเพื่อที่จะพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดให้ได้รับความ นิยมมากขึ้น มีการจัดทำแผนการปฏิบัติงานสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และนโยบายขององค์กรและสอดคล้องกับแผนพัฒนาชาติในด้านกีฬาเพื่อการอาชีพ แต่ยังขาดการต่อเนื่องของกิจกรรม

ด้านการจัดองค์การ บุคลากรที่รับผิดชอบหน้าที่ด้านกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดมีหน้าที่การแบ่งงานออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ ให้มีเอกภาพในการบังคับบัญชา มีการมอบอำนาจหน้าที่ให้แก่ผู้รับผิดชอบรอง ๆ ลงไปตามสายงานและมีการกำหนดขอบเขตแต่ละงานอย่างชัดเจนเพื่อที่จะส่งเสริมพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาด

ด้านการขึ้นนำ ผู้บริหารมีภาวะผู้นำ เป็นผู้วิสัยทัศน์เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจเพื่อแก้ไขปัญหาในการปฏิบัติงานและเป็นผู้นำแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วนเพื่อพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดให้เป็นที่นิยม และมีนักกีฬาที่มาสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่อง

ด้านการประเมินผล ผู้บริหารมีการติดตามการทำงานระหว่างผลปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไข และนำผลมาปรับปรุงให้มีมาตรฐานในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น

ข้อคำถามที่ 3 ท่านคิดว่าในอนาคตแนวทางการบริหารจัดการด้านการตลาดสำหรับกีฬาโดยเฉพาะการหาผู้สนับสนุน (สปอนเซอร์) สำหรับการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพควรมีรูปแบบอย่างไร สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า ในอนาคตต้องมีการจัดการประชาสัมพันธ์ทั่วประเทศที่เหมาะสม ทั้งในด้านการถ่ายทอดสดการแข่งขัน การสร้างแฟนเพจ (social media) และมีรายงานรายสัปดาห์ให้กับผู้สนับสนุน แต่ละทีมเพื่อให้รู้จักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดและตัวนักกีฬาให้มากขึ้น ควรมีการจัดหาผู้สนับสนุนให้แต่ละทีมส่งเข้าแข่งขันใช้ชื่อของแต่ละทีมตามผู้สนับสนุน จะเป็นการช่วยประชาสัมพันธ์ทั้งผู้สนับสนุนและตัวนักกีฬา

ข้อคำถามที่ 4 ตัวบ่งชี้การแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีประกอบด้วย การจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลองค์กรกีฬา การประชาสัมพันธ์และการสื่อสาร ค่าตอบแทน และสวัสดิการแก่นักกีฬา ท่านคิดว่าประเทศไทยมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด มีปัญหา และอุปสรรคใดบ้างโปรดอธิบาย สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า ในปัจจุบันประเทศไทยมีความพร้อมในการจัดการแข่งขันสูง ทั้งภาครัฐและเอกชน ทางภาครัฐการกีฬาแห่งประเทศไทย ก็พร้อมให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ทั้งสนับสนุนด้านงบประมาณ บุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แต่ก็ต้องเป็นไปตามระบบ ระเบียบทางขั้นตอนของภาครัฐในการปฏิบัติงาน ส่วนภาคเอกชนก็มีหลายหน่วยงานพร้อมเข้ามาสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีขึ้น

ข้อคำถามที่ 5 สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยควรมีแนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพในอนาคตอันใกล้ได้อย่างไร สรุปผลการวิเคราะห์การสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า แนวทางการบริหารจัดการของสมาคมต้องวางแผนทั้งระยะสั้นและระยะยาวให้เกิดความต่อเนื่องของกิจกรรม มีการกระจายการจัดแข่งขันให้ทั่วทั้งประเทศ และจัดการแข่งขันให้มากขึ้นเพื่อช่วยในการประชาสัมพันธ์ให้มีการรู้จักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดมากขึ้น ทำให้มีนักกีฬาที่มีทักษะความสามารถที่จะมาเป็นตัวแทนของประเทศไทยส่งผลให้ผู้ฝึกสอนสามารถวางแผนการพัฒนานักกีฬาสู่ระดับโลกได้อย่างต่อเนื่องได้ทำให้การบริหารจัดการเป็นระบบมีแบบแผนมีการวัดผลได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น

4.3 การทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย คือ ปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซี

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซี ใช้สถิติการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) โดยมีเกณฑ์การแปล ความหมาย 5 ระดับ ดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	ความหมาย
มีค่า 0.81 ขึ้นไป	มีความสัมพันธ์กันในระดับสูง
มีค่า 0.61 – 0.80	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างสูง
มีค่า 0.41 – 0.60	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
มีค่า 0.21 – 0.40	มีความสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ
น้อยกว่า 0.20	มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ

4.3.1 ผลการทดสอบสมมติฐาน ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด อาซี

ตารางที่ 19 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากร กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ

n = 160

ปัจจัยเกื้อหนุน	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	r	p-value	ระดับ
ด้านบุคลากร	1. ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล	0.22**	0.01	ค่อนข้างต่ำ
	2. ด้านองค์กรกีฬา	0.28**	0.00	ค่อนข้างต่ำ
	3. ด้านค่าตอบแทน	0.21**	0.01	ค่อนข้างต่ำ
	4. ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์	0.21**	0.01	ค่อนข้างต่ำ
	5. ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา	0.20**	0.01	ค่อนข้างต่ำ
	รวม	0.24**	0.00	ค่อนข้างต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 19 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากรมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ ($r = 0.24^{**}$, $p\text{-value} = 0.00$) ในระดับค่อนข้างต่ำโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากรมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ในด้านองค์กรกีฬาสูงที่สุด ($r = 0.28^{**}$, $p\text{-value} = 0.00$) รองลงมา ได้แก่ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ($r = 0.22^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.21^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) ด้านค่าตอบแทน ($r = 0.21^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.20^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) ตามลำดับ

GRAD VRU

ตารางที่ 20 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านการเงินและงบประมาณ กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ

n = 160

ปัจจัยเกื้อหนุน	ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	r	p-value	ระดับ
ด้านการเงินและงบประมาณ	1. การจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล	0.19*	0.02	ต่ำ
	2. องค์กรกีฬา	0.19*	0.02	ต่ำ
	3. ค่าตอบแทน	0.12	0.14	ต่ำ
	4. การสื่อสารและประชาสัมพันธ์	0.14	0.08	ต่ำ
	5. สวัสดิการแก่นักกีฬา	0.19*	0.02	ต่ำ
	รวม	0.17*	0.03	ต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 20 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านการเงินและงบประมาณมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ ($r = 0.17^*$, $p\text{-value} = 0.03$) ในระดับต่ำ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านการเงินและงบประมาณมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ($r = 0.19^*$, $p\text{-value} = 0.02$) ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.19^*$, $p\text{-value} = 0.02$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาสูงที่สุด ($r = 0.19^*$, $p\text{-value} = 0.02$) รองลงมา ได้แก่ ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.14$, $p\text{-value} = 0.08$) และด้านค่าตอบแทน ($r = 0.12$, $p\text{-value} = 0.14$) ตามลำดับ

GRAD VRU

ตารางที่ 21 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพร

n = 160

ปัจจัยเกื้อหนุน	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพร	r	p-value	ระดับ
ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ	1. การจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล	0.00	0.10	ต่ำ
	2. องค์กรกีฬา	0.02	0.88	ต่ำ
	3. ค่าตอบแทน	- 0.07	0.45	ต่ำ
	4. การสื่อสารและประชาสัมพันธ์	- 0.01	0.88	ต่ำ
	5. สวัสดิการแก่นักกีฬา	0.02	0.79	ต่ำ
	รวม	- 0.01	0.92	ต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 21 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพร ($r = - 0.01$, $p\text{-value} = 0.92$) ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพรที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ ได้แก่ ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.02$, $p\text{-value} = 0.88$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.02$, $p\text{-value} = 0.79$) และตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพรที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ ได้แก่ ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = - 0.01$, $p\text{-value} = 0.88$) และด้านค่าตอบแทน ($r = - 0.07$, $p\text{-value} = 0.45$) และด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ ($r = 0.00$, $p\text{-value} = 0.10$)

ตารางที่ 22 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการ กับตัวบ่งชี้กีฬา
วอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ

n = 160

ปัจจัยเกื้อหนุน การบริหารจัดการ	ตัวบ่งชี้กีฬา วอลเลย์บอลชาย หาดอาซีฟ	r	p-value	ระดับ
ด้านการจัดการ	1. ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล	0.10	0.21	ต่ำ
	2. ด้านองค์กรกีฬา	0.03	0.75	ต่ำ
	3. ด้านค่าตอบแทน	0.00	0.98	ต่ำ
	4. ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์	0.03	0.71	ต่ำ
	5. ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา	0.03	0.67	ต่ำ
	รวม	0.04	0.63	ต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 22 พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ ($r = 0.04$, $p\text{-value} = 0.63$) ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลสูงสุด ($r = 0.10$, $p\text{-value} = 0.21$) รองลงมา ได้แก่ ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.75$) ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.71$) ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาสูงสุด ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.67$) และด้านค่าตอบแทนไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการ ($r = 0.00$, $p\text{-value} = 0.96$)

GRAD VRU

4.3.2 ผลการทดสอบสมมติฐานระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ

ตารางที่ 23 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพด้านการวางแผนกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ

n = 160

กระบวนการบริหาร จัดการกีฬาโอลิมปิก ชายหาดเพื่อการเป็นกีฬา อาชีพ	ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิก ชายหาดอาชีพ	r	p-value	ระดับ
ด้านการวางแผน	1. ด้านการจัดแข่งขันอย่าง เป็นระบบตาม มาตรฐานสากล	0.12	0.14	ต่ำ
	2. ด้านองค์กรกีฬา	0.10	0.21	ต่ำ
	3. ด้านค่าตอบแทน	0.03	0.70	ต่ำ
	4. ด้านการสื่อสารและ ประชาสัมพันธ์	0.06	0.46	ต่ำ
	5. ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา	0.04	0.60	ต่ำ
	รวม	0.07	0.37	ต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 23 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการวางแผนมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ ($r = 0.07$, $p\text{-value} = 0.37$) ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการวางแผนมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลสูงที่สุด ($r = 0.12$, $p\text{-value} = 0.14$) รองลงมา ได้แก่ ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.10$, $p\text{-value} = 0.21$) ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.06$, $p\text{-value} = 0.46$) ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.04$, $p\text{-value} = 0.60$) และด้านค่าตอบแทน ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.70$) ตามลำดับ

ตารางที่ 24 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อ
การเป็นกีฬาอาชีพด้านการจัดการกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

n = 160

กระบวนการบริหาร จัดการกีฬาวอลเลย์บอล ชายหาดเพื่อการเป็น กีฬาอาชีพ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอล ชายหาดอาชีพ	r	p-value	ระดับ
ด้านการจัดการ	1. ด้านการจัดแข่งขันอย่าง เป็นระบบตาม มาตรฐานสากล	0.15	0.07	ต่ำ
	2. ด้านองค์กรกีฬา	0.10	0.22	ต่ำ
	3. ด้านค่าตอบแทน	0.07	0.40	ต่ำ
	4. ด้านการสื่อสารและ ประชาสัมพันธ์	0.07	0.41	ต่ำ
	5. ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา	0.09	0.27	ต่ำ
	รวม	0.10	0.23	ต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 24 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการจัดการมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ($r = 0.10$, $p\text{-value} = 0.23$) ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการจัดการมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลสูงที่สุด ($r = 0.15$, $p\text{-value} = 0.07$) รองลงมา ได้แก่ ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.10$, $p\text{-value} = 0.22$) ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.09$, $p\text{-value} = 0.27$) ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.07$, $p\text{-value} = 0.4$) และด้านค่าตอบแทน ($r = 0.07$, $p\text{-value} = 0.40$) ตามลำดับ

ตารางที่ 25 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด
เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการชู้่นำกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

n = 160

กระบวนการบริหาร จัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอล ชายหาดอาชีพ	r	p-value	ระดับ
ด้านการชู้่นำ	1. ด้านการจัดแข่งขันอย่าง เป็นระบบตาม มาตรฐานสากล	0.02	0.79	ต่ำ
	2. ด้านองค์กรกีฬา	0.07	0.38	ต่ำ
	3. ด้านค่าตอบแทน	0.03	0.67	ต่ำ
	4. ด้านการสื่อสารและ ประชาสัมพันธ์	0.01	0.93	ต่ำ
	5. ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา	- 0.01	0.95	ต่ำ
	รวม	0.03	0.74	ต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 25 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการชู้่นำมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.74$) ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการชู้่นำมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ด้านองค์กรกีฬาสูงที่สุด ($r = 0.07$, $p\text{-value} = 0.38$) รองลงมา ได้แก่ ค่าตอบแทน ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.67$) การจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ($r = 0.02$, $p\text{-value} = 0.79$) การสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.01$, $p\text{-value} = 0.93$) และสวัสดิการแก่นักกีฬามีความสัมพันธ์กับกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการชู้่นำในทิศทางตรงกันข้าม ($r = - 0.01$, $p\text{-value} = 0.95$) ในระดับต่ำ

ตารางที่ 26 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อ
การเป็นกีฬาอาชีพด้านการประเมินผลกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

n = 160

กระบวนการบริหาร จัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอล ชายหาดอาชีพ	r	p-value	ระดับ
ด้านการประเมินผล	1. การจัดแข่งขันอย่างเป็น ระบบตามมาตรฐานสากล	0.11	0.18	ต่ำ
	2. องค์กรกีฬา	0.08	0.30	ต่ำ
	3. ค่าตอบแทน	0.04	0.58	ต่ำ
	4. การสื่อสารและ ประชาสัมพันธ์	0.05	0.54	ต่ำ
	5. สวัสดิการแก่นักกีฬา	0.03	0.73	ต่ำ
	รวม	0.06	0.42	ต่ำ

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 26 พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการประเมินผลมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ($r = 0.06$, $p\text{-value} = 0.42$) ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการประเมินผลมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลสูงที่สุด ($r = 0.11$, $p\text{-value} = 0.18$) รองลงมา ได้แก่ ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.08$, $p\text{-value} = 0.30$) ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.05$, $p\text{-value} = 0.54$) ด้านค่าตอบแทน ($r = 0.04$, $p\text{-value} = 0.58$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.73$) ตามลำดับ

4.4 แนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพแล้ว ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ผลและเสนอแนะแนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ปัจจัยทุกด้านล้วนมีความสำคัญและมีความสัมพันธ์กันเสมอจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านบุคลากรและงบประมาณเป็นหลักสำคัญสุด ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ก็มีความสำคัญรองลงมาแต่ละสถานการณ์ จากผลการศึกษาในครั้งนี้ ต้องพัฒนาและเพิ่มศักยภาพในด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ จากค่าความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิง

ลีกของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดสู่ระดับอาชีพ พบว่า ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารเทศในปัจจุบันมีอยู่อย่างจำกัด เช่น สนามวอลเลย์บอลชายหาดที่ใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนมีจำนวนน้อย ทำให้การพัฒนาทักษะของผู้เล่นไม่มีความต่อเนื่องที่จะนำไปต่อยอดในระดับอาชีพได้ จึงส่งผลให้นักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดในปัจจุบันขาดแคลนผู้เล่นที่จะมาทดแทนรุ่นพี่ที่มีอายุการเล่นมานาน มีสมรรถภาพร่างกายที่ถดถอย ทำให้ไม่มีความต่อเนื่องในการพัฒนานักกีฬาที่จะมาสร้างชื่อเสียงและผลงานให้กับประเทศชาติในอนาคต ในแนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพของประเทศไทยในอนาคตควรต้องมีองค์ประกอบสำคัญดังนี้

การวางแผนกลยุทธ์ โดยกระบวนการในการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำในอนาคตให้บรรลุผลสำเร็จเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยการวางแผนมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมการสร้างเครือข่ายและความเป็นหุ้นส่วน

กระบวนการในการจัดบุคคลและทรัพยากรที่จะปฏิบัติงานตามเป้าประสงค์ร่วมกันของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ซึ่งครอบคลุมเรื่องการแบ่งงาน การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ปฏิบัติ การกำหนดความสัมพันธ์ตามสายการบังคับบัญชา การจัดช่วงการบังคับบัญชา การรวมอำนาจและกระจายอำนาจ การเป็นทางการของระเบียบกฎเกณฑ์และการประสานงาน รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

กระบวนการของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้น ชี้นำ จูงใจ และรักษาให้คงอยู่ มีการปลุกเร้าให้เกิดความกระตือรือร้น การใช้ภาวะผู้นำ และสั่งการโดยตรงไปสู่ความมุ่งมั่นพยายามของทรัพยากรมนุษย์เพื่อให้มุ่งไปสู่เป้าหมายของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยผู้บริหารต้องมีภาวะผู้นำ เป็นผู้วิสัยทัศน์ มีบารมี เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง กล้าตัดสินใจ มีการติดต่อสื่อสารหลายทาง เป็นผู้นำแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มและทีมมีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วนขององค์กรได้และมุ่งมั่นให้องค์กรบรรลุเป้าหมาย

กระบวนการควบคุม ตรวจสอบ ติดตาม ประเมินผลระบบ กระบวนการและกิจกรรมที่ปฏิบัติตามแผนกลยุทธ์ของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะบรรลุผลสำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งกระบวนการประเมินผล ทำเป็นขั้นตอน คือการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์กร การวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับ มาตรฐานที่กำหนดไว้ และการเข้าไปจัดการแก้ไข รวมถึงมีการประเมินผลระหว่างปฏิบัติงานและสรุปรวมโดยบุคลากรและเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผล

ดังนั้น การบริหารจัดการตามแนวทาง P-O-L-E ในฐานะที่เป็นการพัฒนาการบริหารจัดการ ให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล มีจุดเน้นที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ เน้นโครงสร้างหน้าที่เป็น

แนว การศึกษาแบบเก่า เน้นระบบแนวการศึกษาจะมองการพัฒนาในลักษณะที่เป็นระบบใหญ่ และ เน้นสภาพแวดล้อมแนวการศึกษาสภาพแวดล้อม หรือนิเวศวิทยา เช่น ในปัจจุบันผลกระทบจาก โรคระบาดวิทยา โควิด-19 (COVID-19) เป็นต้น

ข้อเสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ประกอบด้วย

1. ควรส่งเสริมและสนับสนุนปัจจัยเกื้อหนุนด้านการจัดการและด้านวัสดุอุปกรณ์และ สารสนเทศโดยเฉพาะจัดหาสนามกีฬาให้พร้อมสำหรับจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ
2. กระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพต้องมุ่งเน้น ด้านการวางแผนโดยเฉพาะการวางแผนกลยุทธ์ และด้านการชี้แจงโดยผู้นำองค์กร
3. ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพต้องเพิ่มแรงจูงใจด้านค่าตอบแทน ด้านการสื่อสาร และการ ประชาสัมพันธ์
4. สร้างการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมให้เกิดความเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคมเพื่อพัฒนาธุรกิจการกีฬาสำหรับจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ
5. จัดการแข่งขันลีกอาชีพโดยทำเป็นโครงการนำร่องเพื่อขยายผลในอนาคต

GRAD VRU

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุน และกระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นอาชีพกับตัวบ่งชี้กีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ และ (3) เสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อ การเป็นกีฬาอาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ คณะผู้บริหารสมาคมกีฬา วอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย คณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อการอาชีพ ผู้ตัดสินที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจาก สมาคมกีฬา วอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ผู้ฝึกสอนที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจากสมาคมกีฬา วอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย นักกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดที่ได้รับการขึ้นทะเบียนของสมาคมกีฬา วอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย และสื่อมวลชน คำนวณกลุ่มตัวอย่างได้ จำนวน 160 คน เครื่องมือที่ใช้ ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสถิติการวิเคราะห์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation)

5.1 สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 94 คน (ร้อยละ 59) และเพศหญิง จำนวน 66 คน (ร้อยละ 41) ด้านอายุกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุ 21-35 ปี จำนวน 68 คน (ร้อยละ 42.50) มีอายุ 36-50 ปี จำนวน 63 คน (ร้อยละ 39.40) มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป จำนวน 25 คน (ร้อยละ 15.60) และอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 4 คน (ร้อยละ 2.50) ด้านหน้าที่ความรับผิดชอบกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ตัดสิน จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 34.40 รองลงมาเป็นตัวแทนสโมสรกีฬา วอลเลย์บอล จำนวน 41 คน (ร้อยละ 25.6) เป็นนักกีฬา จำนวน 30 คน (ร้อยละ 18.80) เป็นผู้บริหารสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย จำนวน 11 คน (ร้อยละ 6.90) เป็นคณะกรรมการจัดการแข่งขันและผู้ฝึกสอน เท่ากัน จำนวน 9 คน (ร้อยละ 5.60) และสื่อมวลชนด้านกีฬา จำนวน 5 คน (ร้อยละ 3.10) ด้านระดับ การศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 130 คน (ร้อยละ 81.20) มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 24 คน (ร้อยละ 15) และมีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญา ตรี จำนวน 6 คน (ร้อยละ 3.80)

ส่วนที่ 2 สภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็น กีฬาอาชีพ

2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุนโดยภาพรวมอยู่ในระดับการปฏิบัติมาก ($\bar{X} = 4.63$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการ ด้านบุคลากรสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการเงินและงบประมาณ ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ และด้านการจัดการ ($\bar{X} = 4.68, 4.64, 4.63$ และ 4.58 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาจำแนกตามด้านปรากฏผลดังนี้

2.1.1 ด้านบุคลากร โดยภาพรวมอยู่ในระดับการปฏิบัติมาก ($\bar{X} = 4.68$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านบุคลากรในระดับการปฏิบัติผู้ฝึกสอน สื่อมวลชนด้านกีฬา มีบุคลากร ร่วมร่วมจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ผู้ฝึกสอน มีบุคลากรร่วมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ สโมสรกีฬา สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยมี ความพร้อมในด้านบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และทักษะในการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาด ระดับอาชีพ และนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทั้งชายและหญิงมีความพร้อมเข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ มีบุคลากรร่วมร่วมจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ ($\bar{X} = 4.78, 4.68, 4.66, 4.64$ และ 4.64 ตามลำดับ)

2.1.2 ด้านการเงินและงบประมาณ โดยภาพรวมอยู่ในระดับการปฏิบัติมาก ($\bar{X} = 4.64$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการเงินและงบประมาณในระดับการปฏิบัติมีงบประมาณสนับสนุนสโมสรกีฬาสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันสูงสุด รองลงมา ได้แก่มีเงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ให้กับนักกีฬาอาชีพสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขันมีเบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือนให้กับนักกีฬาและมีเบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือนให้กับนักกีฬาและผู้ฝึกสอน สำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขัน มีเงินและงบประมาณเพียงพอจากองค์การภาครัฐ ภาคเอกชนในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ และสมาคมฯ สามารถหาสปอนเซอร์จัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพได้ ($\bar{X} = 4.74, 4.71, 4.66, 4.58$ และ 4.53 ตามลำดับ)

2.1.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ โดยภาพรวมอยู่ในระดับการปฏิบัติมาก ($\bar{X} = 4.63$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศในระดับการปฏิบัติมีวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาชีพสูงสุด รองลงมา ได้แก่ มีความพร้อมสำหรับการถ่ายทอดสดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาชีพ หลากหลายช่องทาง มีอาคารสถานที่ที่พร้อมในการฝึกซ้อม เพื่อการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาชีพ และมีความพร้อมสำหรับการถ่ายทอดสดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาชีพหลากหลายช่องทาง ($\bar{X} = 4.66, 4.64, 4.63$ และ 4.60 ตามลำดับ)

2.1.4 ด้านการจัดการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับการปฏิบัติมาก ($\bar{X} = 4.58$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการจัดการในระดับการปฏิบัติมีความพร้อมในการประสานงานที่ดีระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาชีพสูงสุด รองลงมา ได้แก่ มีความพร้อมในการจัดการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพโดยการดำเนินงานมีการแบ่งงาน มีเอกภาพในการบังคับบัญชากำกับดูแล มีความพร้อมในการวางแผนที่ดีสำหรับโปรแกรมการแข่งขัน คณะกรรมการจัดการแข่งขันมีความสามารถจัดการการตลาดกีฬาเกี่ยวกับสปอนเซอร์ได้ และมีความพร้อมในระบบจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดอาชีพให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล ($\bar{X} = 4.66, 4.61, 4.59, 4.56$ และ 4.51 ตามลำดับ)

2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับการดำเนินงานมาก ($\bar{X} = 4.47$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านการจัด

องค์การอยู่ในระดับการดำเนินงานสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการประเมินผล ด้านการชี้แนะและด้านการวางแผน ($\bar{X} = 4.50, 4.48, 4.45$ และ 4.44 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า

2.2.1 ด้านการวางแผน โดยภาพรวมอยู่ในระดับการดำเนินงานมาก ($\bar{X} = 4.44$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านชัดเจนเพื่อให้กีฬาโอลิมปิกชายหาดเป็นกีฬาอาชีพสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ แผนกลยุทธ์มุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายและความเป็นหุ้นส่วนของกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ การวางแผนกลยุทธ์จัดทำโดยให้ทุกฝ่ายที่มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วม แผนกลยุทธ์มีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติในการพัฒนากีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ และสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยมีการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อให้กีฬาโอลิมปิกชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ ($\bar{X} = 4.49, 4.47, 4.46, 4.40$ และ 4.37 ตามลำดับ)

2.2.2 ด้านการจัดองค์การ โดยภาพรวมอยู่ในระดับการดำเนินงานมาก ($\bar{X} = 4.50$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้บุคลากรและเครือข่ายโอลิมปิกชายหาดไป ปฏิบัติชัดเจนสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ มีการแบ่งงานตามหน้าที่ความรู้ความสามารถให้บุคลากรและ เครือข่ายโอลิมปิกชายหาดไปปฏิบัติชัดเจน มีการจัดสรรบุคคลและทรัพยากรต่าง ๆ ให้พร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ การบริหารจัดการมีการรวมอำนาจและกระจายอำนาจ อย่างสมดุลเหมาะสม และการจัดองค์การของสมาคมฯ สอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ ในการเตรียมความพร้อม จัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ($\bar{X} = 4.56, 4.51, 4.51, 4.49$ และ 4.44 ตามลำดับ)

2.2.3 การบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านการชี้แนะ โดย ภาพรวมอยู่ในระดับการดำเนินงานมาก ($\bar{X} = 4.45$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า บุคลากรของสมาคม ได้รับการปลูกฝังให้เกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ผู้นำแบบมีส่วนร่วมของ กลุ่มและทีมในสมาคมมีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วน ผู้บริหารของสมาคมมีภาวะ ผู้นำ เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงและผู้บริหารของสมาคม กล้าตัดสินใจ เพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 4.47, 4.46, 4.44$ และ 4.43 ตามลำดับ)

2.2.4 ด้านการประเมินผล โดยภาพรวมอยู่ในระดับการดำเนินงานมากที่สุด ($\bar{X} = 4.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความพร้อมในการวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้และความพร้อมในการประเมินผลระหว่างปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ บุคลากรและเครือข่ายโอลิมปิกชายหาด ได้มีส่วนร่วมในการประเมินผล และมีความพร้อมในกระบวนการประเมินผลมีการปฏิบัติเป็นขั้นตอนเริ่มต้นโดยการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์การ ($\bar{X} = 4.52, 4.52, 4.50$ และ 4.39 ตามลำดับ)

2.3 การวิเคราะห์ข้อมูลตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาสูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นทางการเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ด้านองค์กรกีฬา ด้านการสื่อสารและ

ประชาสัมพันธ์ และด้านค่าตอบแทน ($\bar{X} = 4.58, 4.57, 4.57, 4.55$ และ 4.54 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาารายด้าน พบว่า

2.3.1 ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$) เมื่อพิจารณาารายข้อ พบว่า ต้องมีการอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องในการใช้ศูนย์ฝึกและสนามแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพที่สูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ สมาคมฯ และคณะกรรมการจัดการแข่งขันต้องมีการเตรียมการจัดการการตลาดธุรกิจกีฬา เช่น การหาสปอนเซอร์ การถ่ายทอดสด รางวัล การโฆษณา ต้องมีมาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อยรวมถึงการตรวจสอบสุขภาพนักกีฬาอาชีพโดยแพทย์และมีบุคลากรทางการแพทย์ อุปกรณ์ทางการแพทย์อยู่ประจำสนามแข่งขัน ต้องมีการเตรียมความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคาร สถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดลีกอาชีพ และนักกีฬาต้องมีการขอจดแจ้งการเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ กับสมาคมฯ และการกีฬาแห่งประเทศไทย ($\bar{X} = 4.61, 4.59, 4.58, 4.57$ และ 4.53 ตามลำดับ)

2.3.2 ด้านองค์กรกีฬา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.57$) เมื่อพิจารณาารายข้อ พบว่า การกีฬาแห่งประเทศไทย ต้องทำหน้าที่ส่งเสริมและเป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพที่สูงที่สุด รองลงมา ได้แก่ สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพ ต้องมีการจัดทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันกับนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ ต้องมีการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรเพื่อรักษาผลประโยชน์และผดุงศักดิ์ศรีของสมาชิก และสมาคมกีฬาอาชีพแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นองค์กรจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ต้องทำการเตรียมความพร้อมไว้แล้วทุกด้าน ($\bar{X} = 4.60, 4.56, 4.56$ และ 4.55 ตามลำดับ)

2.3.3 ด้านค่าตอบแทน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$) เมื่อพิจารณาารายข้อ พบว่า ต้องมีการทำสัญญาค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ได้แก่ เงินเดือน ค่าจ้าง ไม่ว่าจะรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ ระหว่างสโมสรกับนักกีฬาและต้องมีค่าตอบแทนจูงใจจากการปฏิบัติงาน เพื่อผลักดันให้เกิดผลโดยเฉพาะ เช่น ค่านายหน้า โบนัสสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ต้องมีค่าตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินได้แก่ลักษณะงานที่ดี มีความก้าวหน้า มีความท้าทาย การพัฒนาทางสายอาชีพระดับตำแหน่งงานและต้องมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี เช่น นโยบายการจ่ายค่าตอบแทนการบังคับบัญชาเพื่อนร่วมงาน การมีส่วนร่วมในการบริหารโดยการแสดงความคิดเห็นและสภาพเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 4.54, 4.54, 4.53$ และ 4.53 ตามลำดับ)

2.3.4 ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$) เมื่อพิจารณาารายข้อ พบว่า ต้องมีการสื่อสารที่ดีระหว่างสมาคมกีฬาอาชีพแห่งประเทศไทย กับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ทำให้ภารกิจหลักเป็นไปอย่างราบรื่นสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายนอกหน่วยงานสำหรับการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องมีการสื่อสารที่ถ่ายทอดข่าวสารข้อมูลความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็นความต้องการจากผู้ส่งสารและผู้รับสาร ต้องมีการพูดการเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลายไปยังผู้รับสาร

ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยงานสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 4.58, 4.57, 4.54, 4.52$ และ 4.52 ตามลำดับ)

2.3.5 ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ต้องมีการประกันชีวิต ประกันอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาล การประกันสุขภาพแก่นักกีฬาสูงสุด รองลงมา ได้แก่ ต้องมีการกำหนดให้มีวันหยุดที่มีค่าตอบแทน หรือวันหยุดพักผ่อนประจำปีแก่นักกีฬา ต้องมีการจัดสวัสดิการด้านความมั่นคงในชีวิต ได้แก่ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือผลประโยชน์แก่นักกีฬา ภายหลังจากออกจากงาน และต้องมีการจัดสวัสดิการแก่นักกีฬาโดยเป็นค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางอ้อม หรือประโยชน์เกื้อกูล นอกเหนือเงินเดือนค่าจ้าง ($\bar{X} = 4.64, 4.59, 4.57$ และ 4.51 ตามลำดับ)

2.4 การวิเคราะห์ปัจจัยเกื้อหนุนและการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ พบว่า

2.4.1 ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านบุคลากรมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ($r = 0.24^{**}$, $p\text{-value} = 0.00$) ในระดับค่อนข้างต่ำโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และเมื่อพิจารณาเป็น รายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากรมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านองค์กรกีฬาสูงสุด ($r = 0.28^{**}$, $p\text{-value} = 0.00$) รองลงมา ได้แก่ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ($r = 0.22^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.21^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) ด้านค่าตอบแทน ($r = 0.21^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.20^{**}$, $p\text{-value} = 0.01$) ตามลำดับ

2.4.2 ปัจจัยเกื้อหนุน ด้านการเงินและงบประมาณมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ($r = 0.17^*$, $p\text{-value} = 0.03$) ในระดับต่ำโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านการเงินและงบประมาณมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ($r = 0.19^*$, $p\text{-value} = 0.02$) ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.19^*$, $p\text{-value} = 0.02$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาสูงสุด ($r = 0.19^*$, $p\text{-value} = 0.02$) รองลงมา ได้แก่ ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.14$, $p\text{-value} = 0.08$) และด้านค่าตอบแทน ($r = 0.12$, $p\text{-value} = 0.14$) ตามลำดับ

2.4.3 ปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ($r = -0.01$, $p\text{-value} = 0.92$) ในระดับต่ำและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ ได้แก่ ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.02$, $p\text{-value} = 0.88$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.02$, $p\text{-value} = 0.79$) และตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ ได้แก่ ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = -0.01$, $p\text{-value} = 0.88$) และด้านค่าตอบแทน ($r = -0.07$, $p\text{-value} = 0.45$) และด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากลไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ ($r = 0.00$, $p\text{-value} = 0.10$)

กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ ด้านการจัดแข่งขันอย่างเป็นทางการเป็นระบบตามมาตรฐานสากลสูงที่สุด ($r = 0.11$, $p\text{-value} = 0.18$) รองลงมา ได้แก่ ด้านองค์กรกีฬา ($r = 0.08$, $p\text{-value} = 0.30$) ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ($r = 0.05$, $p\text{-value} = 0.54$) ด้านค่าตอบแทน ($r = 0.04$, $p\text{-value} = 0.58$) และด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา ($r = 0.03$, $p\text{-value} = 0.73$) ตามลำดับ

กล่าวโดยสรุป พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากร ($r = 0.24^{**}$) มีความสัมพันธ์ในระดับค่อนข้างต่ำโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และปัจจัยเกื้อหนุนด้านการเงินและงบประมาณ ($r = 0.17^*$) มีความสัมพันธ์ในระดับต่ำโดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟส่วนปัจจัยอื่น ๆ มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำรองลงมาแต่ละสถานการณ์ ซึ่งปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากร และด้านการเงินและงบประมาณ มีความสำคัญเกี่ยวกับส่วนได้ส่วนเสียและเกี่ยวข้องโดยตรงในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟ ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาด้วยวิธีการเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ พบว่า ในปัจจุบันการพัฒนาของผู้บริหารสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยมีการพัฒนาด้านบุคลากรตั้งแต่ระดับผู้บริหารให้เข้าไปมีส่วนร่วมในสหพันธ์โอลิมปิกนานาชาติ (FIVB) และสหพันธ์โอลิมปิกแห่งเอเชีย (AVC) ทั้งในด้านการกรรมการบริหาร รองประธานสหพันธ์ เลขานุการฝ่ายผู้ตัดสิน ผู้ควบคุมผู้ตัดสิน ผู้ควบคุมการแข่งขัน ในรายการต่าง ๆ ผู้แทนฝ่ายสื่อมวลชน และผู้ตัดสินนานาชาติ เป็นต้น ในส่วนนักกีฬาทางผู้บริหารก็มีการส่งเสริมในระดับเยาวชน เยาวชน มีส่วนของภาครัฐและเอกชนเข้ามาสนับสนุนอย่างต่อเนื่องในทุก ๆ ปี ซึ่งผู้บริหารเห็นความสำคัญและโอกาสในการพัฒนาของนักกีฬาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จึงมีการวางแผนที่จะพัฒนาต่อยอดให้กีฬาโอลิมปิกชายหาดเป็นกีฬาอาซีฟให้เกิดขึ้นในอนาคตได้ ในส่วนด้านการเงินและงบประมาณก็มีเป็นส่วนสำคัญที่จะเข้ามาสนับสนุนทั้งภาครัฐและเอกชน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา จากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า ทางภาครัฐการกีฬาแห่งประเทศไทยก็พร้อมที่จะให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ทั้งด้านงบประมาณ บุคลากร และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แต่ก็ต้องเป็นไปตามระบบ ระเบียบทางขั้นตอนของภาครัฐ ส่วนภาคเอกชนก็มีหลายหน่วยงานก็พร้อมเข้ามาสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดระดับอาซีฟขึ้น ส่วนปัจจัยด้านอื่น ๆ ก็มีส่วนสำคัญและสัมพันธ์กันตามแต่ละสถานการณ์ ซึ่งจะทำให้เกิดการพัฒนากีฬาโอลิมปิกชายหาดระดับอาซีฟที่ได้มาตรฐานมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างยั่งยืนได้ในอนาคต

2.5 แนวทางการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาซีฟ ปัจจัยทุกด้านล้วนมีความสำคัญและมีความสัมพันธ์กันเสมอจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านงบประมาณและด้านบุคลากรเป็นหลักสำคัญสุด ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ก็มีความสำคัญรองลงมาแต่ละสถานการณ์ ดังนั้นจากการศึกษาครั้งนี้ ต้องพัฒนาและเพิ่มศักยภาพในด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ จากผลการศึกษาในครั้งนี้มีค่าความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟที่มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนากีฬาโอลิมปิกชายหาดสู่ระดับอาซีฟ พบว่า ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศในปัจจุบันมีอยู่อย่างจำกัด เช่น สนามโอลิมปิกชายหาดที่ใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนมีจำนวนน้อย ทำให้การ

พัฒนาทักษะของผู้เล่นไม่มีความต่อเนื่องที่จะนำไปต่อยอดในระดับอาชีพได้ จึงส่งผลให้นักกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดในปัจจุบันขาดแคลนผู้เล่นที่จะมาทดแทนรุ่นพี่ที่มีอายุการเล่นมานาน มีสมรรถภาพร่างกายที่ถดถอย ทำให้ไม่มีความต่อเนื่องในการพัฒนานักกีฬาที่จะมาสร้างชื่อเสียง และผลงานให้กับประเทศชาติในอนาคต รองลงมาคือด้านการชี้แนะและการจัดการของผู้ที่มีส่วน เกี่ยวข้องหรือผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย โดยผู้บริหารต้องเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง กล้าตัดสินใจ มีการ ติดต่อสื่อสารหลายทาง เป็นผู้นำแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มและทีม มีการปลุกเร้าให้เกิดความ กระตือรือร้นในการทำงาน มุ่งมั่นในองค์การบรรลุเป้าหมาย มีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้าง ความเป็นหุ้นส่วนขององค์การได้ และต้องพัฒนาบุคลากร ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องเข้าใจในกีฬาอาชีพ ให้มากขึ้นโดยสร้างความเป็นมืออาชีพให้เกิดกับกีฬาและบุคลากรทางการกีฬา เป็นหลักในการให้มี การบริหารจัดการเพื่อให้มีแนวโน้มความเป็นไปได้และประสบความสำเร็จในการจัดกีฬาอาชีพในกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดให้เป็นไปได้

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 ปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็น กีฬาอาชีพมีผลต่อสภาพและปัญหาในการปฏิบัติการระดับสูงมากที่สุด เนื่องจากสมาคมกีฬา วอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยยังคงมุ่งเน้นพัฒนากีฬา วอลเลย์บอลชายหาดให้เป็นกีฬาอาชีพ เพื่อสร้างรายได้ให้แก่สมาคมฯ นักกีฬา บุคลากรทางการกีฬาและยังนำเงินตราจากต่างประเทศเข้ามา มากขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2560-2564 มีวิสัยทัศน์ว่า “พัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศและการกีฬาเพื่อการอาชีพ ให้สามารถสร้างความสุข และสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้สังคม ด้วยระบบบริหารจัดการที่ได้มาตรฐาน” (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2560) มุ่งเน้นด้านการสร้างและการพัฒนานักกีฬาของชาติให้ประสบ ความสำเร็จในการแข่งขันในระดับต่าง ๆ เพื่อสร้างชื่อเสียง เกียรติยศ และเกียรติภูมิของประเทศชาติ ให้ทัดเทียมกับนานาชาติ สามารถสร้างความภาคภูมิใจและเป็นเครื่องมือในการรวมจิตใจซึ่งจะเป็น การสร้างความรัก ความสามัคคีของคนในชาติ อีกทั้งยังส่งเสริมการพัฒนาต่อยอดนักกีฬาที่มีความเป็น เลิศไปสู่การมีอาชีพทางการกีฬาอย่างเต็มตัว สามารถสร้างรายได้จากความรู้ ความสามารถ ทักษะ และประสบการณ์โดยจัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่พร้อมรองรับการพัฒนา ประกอบกับการจัดให้มี ระบบสวัสดิการช่วยเหลือและส่งเสริมการสร้างร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในการร่วม พัฒนาตลอดเส้นทางอาชีพนักกีฬา นั้นมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีปริญญา รูปกระจ่าง (2560) ศึกษาปัจจัยเกื้อหนุนที่มีอิทธิพลต่อการบริหารการพัฒนาฟุตบอลเยาวชนเพื่อการอาชีพ ผลการวิจัยพบว่า การบริหารการพัฒนาฟุตบอลเยาวชนเพื่อการอาชีพ ขึ้นอยู่กับการมีส่วนร่วมของ ผู้ปกครอง และภาคีเครือข่ายขึ้นอยู่กับการประชาสัมพันธ์โดยสื่อ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น ร่วมกับผู้ปกครองประสานความร่วมมือ เพื่อดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์การ บริหารการพัฒนาฟุตบอลเยาวชนเพื่อการอาชีพอย่างต่อเนื่องและเป็นรูปธรรม และประชาสัมพันธ์ ต่อประชาชนทั่วไปให้รับรู้ เชื่อถือฟุตบอลเยาวชนศรัทธาที่จะสนับสนุนเพื่อการอาชีพต่อไป ดังนั้นปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ จึงเป็นส่วนสำคัญเข้ามาพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้ได้มาตรฐานสากล เปิดโอกาสทุกภาคส่วน

เช่น ภาครัฐ รัฐวิสาหกิจ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไป ได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดให้เป็นกีฬายอดนิยมของประเทศและพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพได้ตามแผนยุทธศาสตร์สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2560 - 2564)

5.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ พบว่า ปัจจัยเกื้อหนุนด้านบุคลากรและด้านการเงินและงบประมาณมีความสัมพันธ์กันมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤตภาค พูลเพิ่ม (2556) ศึกษาการพัฒนาการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลไทยแลนด์ลีก ผลการวิจัยพบว่า ด้านบุคลากร เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการบริหารจัดการเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ ผู้ชม การประชาสัมพันธ์ การสร้างเครือข่าย วิทยาศาสตร์และภาษาอังกฤษ ด้านงบประมาณ ต้องมีความโปร่งใสเปิดเผย มีสภาพคล่อง มีการวางแผนเงิน 5-10 ปี ทำให้การแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลไทยแลนด์ลีกในปัจจุบันได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล ปัจจุบันการพัฒนา กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพเป็นเพราะปัจจัยด้านบุคลากรที่มีส่วนได้ส่วนเสียและเกี่ยวข้องโดยตรงในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อเป็นลีกอาชีพ โดยประกอบด้วยสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย สโมสรกีฬา คณะกรรมการจัดการแข่งขัน สปอนเซอร์ ผู้ฝึกสอน กรรมการผู้ตัดสิน สื่อมวลชนด้านกีฬา และนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดทั้งชายและหญิง ซึ่งมีคุณสมบัติเกี่ยวกับความรู้ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงานจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดระดับอาชีพ และการบริหารการเงินการงบประมาณเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการบริหารจัดการต้องมีการกำหนดแนวทางการบริหารการใช้จ่ายเงินหรือต้นทุนการผลิตอย่างประหยัดและคุ้มค่า ให้ได้ผลลัพธ์มากกว่าต้นทุนที่กำหนดไว้ ต้องมีการควบคุมการผลิตงานให้มีคุณภาพมากที่สุด ซึ่งมาจากเทคนิคเครื่องมือเครื่องใช้และฝ่ายผลิตที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงเป็นหลักของการบริหารในด้านการควบคุมตรวจสอบและกำกับติดตามงานซึ่ง เฮนรี ฟาโยล (Henry Fayol) นักวิชาการด้านการบริหารเห็นว่ามีความสำคัญมากการใช้เครื่องมืออย่างระมัดระวังและช่วยกันดูแลรักษาเพื่อให้ต้นทุนการผลิตที่มีในกระบวนการต่าง ๆ เป็นไปอย่างประหยัดคุ้มค่า ทำให้องค์การมีเงินไปพัฒนาด้านอื่น ๆ หรือการจัดสวัสดิการอื่นเพิ่มเติมให้บุคลากรได้ต่อไป กล่าวคือการบริหารการเงินเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเชิงกลยุทธ์ โดยคำนึงถึง 1) ลักษณะการดำเนินงานขององค์กร 2) ลักษณะธุรกิจในอนาคต 3) สภาพแวดล้อม 4) การจัดสรรทรัพยากร 5) การปฏิบัติงานให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์นอกจากนั้นการบริหารการเงินอย่างประหยัดและคุ้มค่าที่มีความสอดคล้องกับการกำหนดกลยุทธ์ระดับธุรกิจที่ต้องการเป็นผู้นำด้านต้นทุนต่ำ (Cost Leadership) ในเชิงการแข่งขันเป็นการกำหนดกลยุทธ์ที่ครอบคลุมวิธีการในการแข่งขันแก่ผู้เกี่ยวข้องในหน่วยงานตามหน้าที่ (Function) มุ่งเน้นให้แผนงานตามหน้าที่พัฒนากลยุทธ์ขึ้นมาโดยอยู่ภายใต้กรอบของกลยุทธ์ เช่น แผนการผลิต แผนการตลาดแผนการดำเนินงานทั่วไป แผนด้านทรัพยากรบุคคล แผนการเงิน เป็นต้น ปัจจัยด้านทรัพยากรการเงินและงบประมาณซึ่งได้รับการสนับสนุนช่วยเหลือจากองค์การภาครัฐและภาคเอกชนในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ประกอบด้วยสปอนเซอร์ การเตรียมทีม เบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือน เงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์ เป็นต้น

5.2.3 แนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ปัจจัยทุกด้านล้วนมีความสำคัญและมีความสัมพันธ์กันเสมอจะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ เสมอ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านบุคลากรและงบประมาณเป็นหลักสำคัญสุด ส่วนปัจจัยอื่น ๆ ก็มีความสำคัญรองลงมาแต่ละสถานการณ์สอดคล้องกับแนวคิดของ ปีเตอร์ เอฟ.ดริคเกอร์ (Drucker, 1954) ได้เขียนไว้ในหนังสือ “The Practice of Management” ว่าในทางจัดการการกีฬาเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการปฏิบัติมากกว่าแนวคิดเป้าหมายของผู้บริหารกีฬาทุกคน คือ ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการบริหารและจัดการทุกระดับ เริ่มตั้งแต่ การจัดทำนโยบาย การวางแผนยุทธศาสตร์ การนำนโยบายไปปฏิบัติ การจัดการกีฬาไม่ได้มีหน้าที่เพียงการจัดเพื่อให้ นักกีฬาได้ชัยชนะในการแข่งขันเท่านั้น ต้องอาศัยความร่วมมือกันตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงจนถึง ผู้ปฏิบัติงานระดับล่างตลอดจนอาสาสมัคร ต้องการมีการสื่อสารและประสานงานที่ดี ดังนั้น โครงสร้างมีความสำคัญอย่างยิ่ง การแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบควรมีความสอดคล้องและเหมาะสมการบริหารและการจัดการการกีฬาเป็นความรับผิดชอบทั่วไปของฝ่ายบริหารที่มีใช่เป็นการทำงาน เพียงแค่มอบหมายให้แก่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านเท่านั้น มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลิน-ฮวน ฮู, ชิน-ฟูเซง, และเจ-เซงวู (Lin-Huan Hu, Chin-Fu Cheng, & Jei-Zheng Wu, 2018) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลระดับมืออาชีพในอุตสาหกรรมกีฬาของไต้หวัน ผลการวิจัยพบว่า วอลเลย์บอลอาชีพในไต้หวัน ตั้งอยู่บนพื้นฐาน 6 มิติ จำนวน 30 เกณฑ์ ซึ่งพัฒนาเป็นตัวแบบ DEMATEL โดยการพัฒนาเชิงกลยุทธ์ของไต้หวันที่มีต่อความเป็นมืออาชีพของกีฬาวอลเลย์บอลสามารถแบ่งได้ดังนี้ คุณภาพของการบริหารทีม ความยิ่งใหญ่ของเกมการแข่งขัน และเป็นปัจจัยขับเคลื่อนที่สำคัญ รวมถึงการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลในระดับพื้นฐาน การกระตุ้นอุตสาหกรรมกีฬาของไต้หวัน กลยุทธ์การตลาดและระบบจัดการแข่งขันของวอลเลย์บอลลีกอาชีพของไต้หวัน จากผลการศึกษาในครั้งนี้ ต้องพัฒนาและเพิ่มศักยภาพในด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศ มีค่าความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดสู่ระดับอาชีพ พบว่า ด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศในปัจจุบันมีอยู่อย่างจำกัด เช่น สนามวอลเลย์บอลชายหาดที่ใช้ในการฝึกซ้อมของนักกีฬาและผู้ฝึกสอนมีจำนวนน้อย ทำให้การพัฒนาทักษะของผู้เล่นไม่มีความต่อเนื่องที่จะนำไปต่อยอดในระดับอาชีพได้ จึงส่งผลให้นักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดในปัจจุบันขาดแคลนผู้เล่นที่จะมาทดแทนรุ่นพี่ที่มีอายุการเล่นมานาน มีสมรรถภาพร่างกายที่ถดถอย ทำให้ไม่มีความต่อเนื่องในการพัฒนานักกีฬาที่จะมาสร้างชื่อเสียงและผลงานให้กับประเทศชาติในอนาคต ซึ่งมีความสอดคล้องงานวิจัยของ แมคโกเวอน (McGovern, 1999) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบที่ดีที่สุดในการประเมินผลการให้บริการอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักกีฬาชั้นนำของศูนย์ฝึกกีฬานานาชาติแคนาดา พบว่า รูปแบบการจัดบริการอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีและเป็นสิ่งที่นักกีฬาชั้นนำต้องการมากเป็นพิเศษ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานที่ตามมา ในแนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพของประเทศไทยในอนาคตควรต้องมียุทธศาสตร์ประกอบสำคัญดังนี้คือ

การวางแผนกลยุทธ์ โดยกระบวนการในการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำในอนาคตให้บรรลุผลสำเร็จเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขัน

วอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยการวางแผนมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมการสร้างเครือข่าย และความเป็นหุ้นส่วน

กระบวนการในการจัดบุคคลและทรัพยากรที่จะปฏิบัติงานตามเป้าประสงค์ร่วมกัน ของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ซึ่งครอบคลุมเรื่องการแบ่งงาน การกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้ปฏิบัติ การกำหนดความสัมพันธ์ตามสายการบังคับบัญชา การจัดช่วงการบังคับบัญชา การรวมอำนาจและกระจายอำนาจ การเป็นทางการของระเบียบกฎเกณฑ์และการประสานงาน รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรต่าง ๆ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

กระบวนการของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้น ชี้นำ จูงใจ และรักษาให้คงอยู่ มีการปลุกเร้าให้เกิดความกระตือรือร้น การใช้ภาวะผู้นำ และสั่งการโดยตรงไปสู่ความมุ่งมั่นพยายามของ ทรัพยากรมนุษย์เพื่อให้มุ่งไปสู่เป้าหมายของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ โดยผู้บริหารต้องมีภาวะผู้นำ เป็นผู้วิสัยทัศน์ มีบารมี เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง กล้าตัดสินใจ มีการติดต่อสื่อสารหลายทาง เป็นผู้นำแบบ มีส่วนร่วมของกลุ่มและทีม มีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วน ขององค์การได้และมุ่งมั่นให้องค์การบรรลุเป้าหมาย

กระบวนการควบคุม ตรวจสอบ ติดตาม ประเมินผลระบบ กระบวนการ และกิจกรรมที่ ปฏิบัติตามแผนกลยุทธ์ของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะบรรลุผลสำเร็จตามแผนที่กำหนดไว้ ซึ่งกระบวนการประเมินผล ทำเป็นขั้นตอน คือการกำหนด วัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์การ การวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการ ปฏิบัติงานกับ มาตรฐานที่กำหนดไว้ และการเข้าไปจัดการแก้ไข รวมถึงมีการประเมินผลระหว่าง ปฏิบัติงานและสรุปรวมโดยบุคลากรและเครือข่ายมีส่วนร่วมในการประเมินผล

ดังนั้น การบริหารจัดการตามแนวทาง P-O-L-E ในฐานะที่เป็นการพัฒนาการบริหารจัดการ ให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล มีจุดเน้นที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ เน้นโครงสร้างหน้าที่เป็นแนว การศึกษาแบบเก่า เน้นระบบแนวการศึกษาจะมองการพัฒนาในลักษณะที่เป็นระบบใหญ่ และเน้นสภาพแวดล้อมแนวการศึกษาสภาพแวดล้อม หรือนิเวศวิทยา

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะระดับบริหาร

1. จากการศึกษาครั้งนี้ กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาด เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้านการชี้นำมีความสัมพันธ์กับตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพอยู่ใน ระดับต่ำมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญและเพิ่มศักยภาพด้านการ ชี้นำทั้งส่วนฝ่ายบริหารและฝ่ายปฏิบัติเพื่อที่จะทำให้การดำเนินงานมีความคล่องตัวและรวดเร็วมากขึ้น
2. ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรมีการจัดตั้งหน่วยงานหรือฝ่ายเฉพาะด้าน วอลเลย์บอลชายหาด ในการจัดหน้าที่อย่างชัดเจนแยกออกมาเป็นหน่วยงานหรือฝ่ายเฉพาะด้าน จะทำให้การพัฒนาของกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติการ

1. จากผลการวิจัยปัจจัยเกื้อหนุนด้านวัสดุอุปกรณ์และสารสนเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับเกณฑ์มาตรฐานกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ควรส่งเสริมและสนับสนุนให้มีความพร้อมโดยเฉพาะสนามกีฬาสำหรับจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

2. จากผลการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ในปัจจุบันประเทศไทยมีความพร้อมในการจัดการแข่งขัน ทั้งภาครัฐและเอกชนพร้อมให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ ดังนั้นผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรริเริ่มการจัดแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ โดยการนำร่องเพื่อขยายผลในอนาคต

3. จากผลการศึกษาปัจจัยทุกด้านล้วนมีความสำคัญและมีความสัมพันธ์กันเสมอ จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านต่าง ๆ เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านบุคลากรและงบประมาณเป็นหลักสำคัญสุด ควรส่งเสริมเปิดกว้างให้ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุนและส่งเสริมกีฬาอาชีพได้อย่างกว้างขวาง ไม่ควรผูกขาดหรือตั้งกฎเกณฑ์ในการดำเนินการไว้ที่ส่วนใดส่วนหนึ่ง ซึ่งจะทำให้การดำเนินการขาดความคล่องตัวและให้ทันสถานการณ์โลกที่เปลี่ยนแปลง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาภาวะความเสี่ยงในการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

2. ควรทำการศึกษาแนวโน้มความเป็นไปได้ของการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพและบรรยากาศจิตใจในนักกีฬา คณะผู้บริหารและองค์กรกีฬา

GRAD VRU

บรรณานุกรม

- กฤตภาค พูลเพิ่ม. (2556). การพัฒนาการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลอาชีพไทยแลนด์ลีก. ปรินญา ศิลปะศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล.
- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2560). แผนยุทธศาสตร์การกีฬาแห่งประเทศไทย พ.ศ.2560-2564. กรุงเทพฯ: ฝ่ายนโยบายและแผนการกีฬาแห่งประเทศไทย กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- เกียรติพงษ์ รัชตเกรียงไกร. (2552). แผนพัฒนาสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย. สืบค้นจาก <http://oknation.nationtv.tv/blog/volleyball/2009/12/11/entry-2>.
- ชนินทร์ ชุนหพันธ์รักษ์. (2550). แนวคิดการจัดการสมัยใหม่ในการจัดการองค์การและทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.
- ชำนาญ บูรณ์ไอศ. (2547). กระบวนการวางแผนพัฒนามหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพและปริมณฑล. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โชคชัย สุเวชวัฒน์กุลและกนกกานต์ แก้วนุช. (2555). ทางเลือก-ทางรอดจากวิกฤตเศรษฐกิจของกิจกรรมทุนมนุษย์ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง : กิจกรรมการบริหารและการพัฒนาทุนมนุษย์. การประชุมวิชาการระดับชาติในวันคล้ายวันสถาปนาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ประจำปี 2555.
- ณัฐพันธ์ เขจรนนท์. (2551). พฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ณัฏฐณิชา พุดซ้อน. (2561). ปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการสู่องค์กรสมรรถนะสูงของสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย. สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย. ปรินญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2537). การบริหารงานบุคคล. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ธนรัศมีฐา อุดมฉวี. (2561). การบริหารจัดการสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยกับการมีส่วนร่วมของนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดทีมชาติไทย. ปรินญา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ธ สุนทรายุธ. (2551). การบริหารจัดการเชิงปฏิรูปทฤษฎีวิจัยและปฏิบัติทางการศึกษา: เนติกุลการพิมพ์.
- นิรมน กิติกุล. (2545). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิเวศน์ วงศ์สุวรรณ และอินภา ศิริวรรณ. (2560). การบริหารแบบมีส่วนร่วม. พระนครศรีอยุธยา: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.
- เบญจพล เบจพลากร. (2545). การศึกษาตัวบ่งชี้ในการพัฒนากีฬาแบดมินตันไปสู่การเป็นกีฬากอล์ฟอาชีพ. มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์, กรุงเทพฯ.
- ปกรณ ปรียากร. (2552). การวางแผนกลยุทธ์ : แนวคิดและแนวทางเชิงประยุกต์. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: เสมาธรรม.

- พงษ์ศักดิ์ สวัสดิ์เกียรติ. (2550). **ธุรกิจเรื่องง่าย ๆ (Easy Business)**. กรุงเทพฯ: โกลเมนเอก.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พะยอม วงศ์สารศรี. (2542). **องค์การและการจัดการ**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สภา.
- พิชาย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต. (2552). **องค์การและการบริหารจัดการ**. กรุงเทพฯ: อิงค์ปัยอนด์บุ๊กส์.
- พิทยา บวรวัฒนา. (2541). **รัฐประศาสนศาสตร์: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา (ค.ศ. 1887 - ค.ศ. 1970)**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สำนักแห่งพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิสนุ ฟองศรี. (2550). **การประเมินทางการศึกษา : แนวคิดสู่การปฏิบัติ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เทียมฝาการพิมพ์.
- ภรณ์ กীরติบุตรมหานนท์. (2529). **การประเมินประสิทธิผลขององค์กร**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วรภัตสร รดรงค์. (2561). **ปัจจัยการบริหารสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยที่มีผลต่อความผูกพันขององค์กรของนักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทีมชาติไทย**. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- วิรัช วิรัชนิการวรรณ. (2548). **การบริหารจัดการและการบริหารยุทธศาสตร์ของหน่วยงานของรัฐ**. กรุงเทพฯ: โพรเพซ.
- วิลาวรรณ รพีพิศาล. (2550). **หลักการจัดการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: วิจิตรหัตถกร.
- วิสุทธิ์ ทิพย์พงษ์. (2544). **การศึกษาสภาพปัญหาการพัฒนามวยไทยเพื่อการอาชีพ**. ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีปริญญา ฐประจ่าง. (2560). **ปัจจัยเกื้อหนุนที่มีอิทธิพลต่อการบริหารพัฒนาฟุตบอลเยาวชนเพื่อการอาชีพ**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2550). **การบริหาร**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย. (2560). **ตามแผนยุทธศาสตร์สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย (พ.ศ. 2560 - 2564)**. กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2556). **พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556**. กรุงเทพฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2559). **คู่มือการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการของส่วนราชการ ประจำปีงบประมาณ 2559**. กรุงเทพฯ.
- สุจิตรา บุญรัตน์พันธุ์. (2542). **ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับรัฐประศาสนศาสตร์**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2547). **การประเมินผลโครงการ : หลักการและการประยุกต์**. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- สุนันทา เลานันทน์. (2556). **การบริหารทรัพยากรมนุษย์**. กรุงเทพฯ: ธนการพิมพ์.
- สุรพันธ์ ฉันทแดนสุวรรณ. (2550). **องค์การและการจัดการ**. กรุงเทพฯ: จุดทอง.
- สุรัสวดี ราชกุลชัย. (2546). **การบริหารสำนักงาน**. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสนาะ ดิยาว. (2546). **การบริหารจัดการ**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยพานิช.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2540). **“ภาวะผู้นำ” ทฤษฎีและแนวทางในการบริหารการศึกษาหน่วยที่ 5**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

- อนิวัช แก้วจำนงค์. (2550). **หลักการจัดการ**. สงขลา: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยทักษิณ.
- อร่าม ตั้งใจ. (2539). **จิตวิทยาการกีฬา (แรงจูงใจ) การฝึกสมรรถภาพทางกาย**. กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์.
- อัมพร ชำรงลักษณ์. (2553). **องค์การ: ทฤษฎี โครงสร้าง และการออกแบบ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อาพัทธ์ เตียวตระกูล. (2548). **การวิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลของการบริหารองค์การกีฬาของมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์.
- Barnard, C. (1961). **The Functions of the Executive** (17th ed.). Cambridge: Mass Harvard Business School.
- Baron, R. A. (1986). **Behavior in Organization**. Boston: Allyn and Bacon.
- Bridges, J. & Roquemore, L. (2001). **Management for athletic sport administration**. Georgia: ESM Books.
- Burns, J. M. (1978). **Leadership**. New York: Harper Row.
- Chelladurai, P. (1985). **Sport Management**. Ontario: Sports Dynamic.
- Crosby, P. B. (1988). **Quality is Free**. New York: McGraw-Hill.
- Drucker, P. F. (1954). **The Practice of Management**. New York: Harper & Row.
- Dubrin, A. J. & Ireland, R.D. (1993). **Management and Organization**. (2nd ed.). Ohio: South Western Publishing Company.
- Faylor, H. (1949). **General and Industrial Management**. London: Sir Issac Pitman & Sons Ltd.
- Haimann, T. & Scott, W. G. (1970). **Management in modern organization**. Boston: Houghton Mifflin.
- Hall. (1991). **Organizations : Structures, Processes, and Outcomes**. New Jersey: Prentice Hall.
- Katz, D., & Kahn, R. L. (1978). **The Social Psychology of organization** 2nd ed. New York: John Wiley & Sons.
- Kim, H. D. (1990). **Government Policy for the Promotion of Sport for All in South Korea**. Dissertation Abstract International.
- Ko, Y. J. (2001). **A Multidimensional and Hierarchical Model of Service Quality in the Participant Sport Industry**. Dissertation Abstract International.
- Koehler, J. (1996). **Quality Government: Designing, Developing and Implementing TQM**. N.J.: St. Lucie Press.
- Koont, H., & Weihrich, H. (1998). **Essentials of management**. Mason: Ohio : South-Western.

- Lin-Huan Hu, C.-F. C., & Jei-Zheng Wu. (2018). Professional Volleyball in Taiwan's Sports Industry. **International journal of Computational Intelligence Systems**. 11(1), 1082-1090.
- Longenecker, J. G., & Pringle, C. D. (1981). **Management**. Ohio: Merrill.
- Luthan, F. (1995). **Organization Behavior**. New Jersey: McGraw - Hill.
- Marsh, R. (1977). **Organizational Commitment and Turnover: A Prediction Study**. Administrative Science Quarterly.
- McGovern, S. L. (1999). **An Evolution of Service Provided to Current Practices in Ohio Middle and Junior High School Sports Program**. Dissertation Abstract International. 47 (09), 3298.
- Neilson, R. L. (1979). **An Analysis of Intramural Sport Program in the State Supported Senior University in Tennessee**. Dissertation Abstract International. 40 (04), 1951
- Nimakorn, C., Samahito, S. & Kutintara, I. (2013). **A Business Model Development for Professional Women's Volleyball League in Thailand**. ABAC Journal. 33 (1), 38-56.
- Pitter, R. (1993). **The State and Sport Development in Alberta: Conflict, Corporation and Change**. Dissertation Abstract International.
- Porter, et al. (1974). Organizational Commitment, Job Satisfaction and Turnover among Psychiatric Technicians. **Journal of Applied Psychology**.
- Reeser, J. C., et al. (2006). Strategies for the Prevention of Volleyball Related Injuries. **British Journal of Sports Medicine**. 40(7), 34-38.
- Richards, D. & Engle, S. (1986). **After the vision: Suggestions to corporate visionaries and vision champions**. Alexandria: Miles River.
- Robbins, S. P. (1990). **Organization Theory: Structure, Design, and Application**. New Jersey: Prentice Hall.
- Robbin, S.P. & Coulter, M.K. (2007). **Fundamentals of Management**. (9th ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson-Prentice Hall.
- Samual, S. C. (2006). **Modern management : International edition**. U.S.A.: Peason.
- Schermerhorn, J. R. (2002). **Management**. USA: John Wiley & Sons.
- Schmenner, R. W. (1995). **Service Operations Management**. Englewood Cliifs, NJ: Prentice-Hall.
- Scott, W. R. (2003). **Organizations: Rational, Natural, and Open Systems**. New Jersey: Prentice Hall.
- Simon, H. A. (1976). **Administrative Behavior**. New York: the Free Press.
- Steers, R. M. (1977). **Organization Effectiveness**. California: Goodyear Publishers Inc.

- Vander, Z. W. (1998). **Policy development in sport manement**. (2nd ed.). Westpost, Ct: Praeger.
- Watson, J. F. (1997). **The Impact of Leisure Attitude Motivation on the Physical Recreation/Leisure Participation Time of College Student**. Dissertation Abstract International
- Weber, M. (1864-1920). **Essays in Sociology**. New York: Oxford University Press.
- Willams, C. (2005). **Management** (3rd ed.). U.S.A.: South-Western.
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An Introductory Analysis**. New York: Harper and Row Publications.
- Yukl, G. A. (2002). **Leadership in organization** (5th ed.).New Jersey: Prentice Hall.
- Zeithaml, V. A., Parasuraman, & Berry, L. L. (1990). **Delivering Quality Service: Balancing Customer Perceptions**. New York: The Free Press.
- Zetou, et al. (2013a). the Role of Involvement in the Royalty of Sports Fans in Professional Volleyball. **International Journal of Sport Management, Recreation & Tourism**. 12: 1-16.
- Zetou, et al. (2013b). **Statistics: An Introductory Analysis**. New York: Harper and Row Publications.

GRAD VRU

GRAD VRU

ภาคผนวก ก
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลและรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ
ในการตรวจสอบเครื่องมือ

GRAD VRU

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๕๓๙

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประตูน้ำพระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์ ดร.พรนภา เตียสุธิกุล

ด้วยนางสาวว่าไพพฤทธิ นุ่มวงศ์ รหัสนักศึกษา ๕๙B๕๓๓๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำกรค้นคว้าอิสระ เรื่อง "ปัจจัยเกื้อหนุนที่มีผลต่อการบริหารจัดการกีฬาบอลเลย์บอลชายหาดเพื่อเป็นลีกอาชีพ" โดยมี อาจารย์ ดร.นภาพร สิงห์นวล เป็นประธาน ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำ การค้นคว้าอิสระดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้ มอบหมายให้ นางสาวว่าไพพฤทธิ นุ่มวงศ์ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙๕-๓๙๔๒๙๐๙๙ เป็นผู้ติดต่อประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้า ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กัณฑ์ฤทัย คลังพล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ตบ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ตบ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/ศษ

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ ประตูน้พระอินทร์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน เรืออากาศเอก จักรสุวรรณ โตเจริญ

ด้วยนางสาวรำไพฤทธิ์ นุ่มวงศ์ รหัสนักศึกษา ๕๙B๕๓๓๓๐๑๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง "ปัจจัยเกื้อหนุนที่มีผลต่อการบริหารจัดการกีฬาบอลเลย์บอลชายหาดเพื่อเป็นลีกอาชีพ" โดยมี อาจารย์ ดร.นภาพร สิงห์นวล เป็นประธาน ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำการค้นคว้าอิสระดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้มอบหมายให้ นางสาวรำไพฤทธิ์ นุ่มวงศ์ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙๕-๓๙๔๐๙๖๖๙ เป็นผู้ติดต่อประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้า ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กันต์ตฤทัย คลังพล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ที่ อว ๐๖๓๐.๑๒/๕๓๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
ในพระบรมราชูปถัมภ์
ปณจ. ประจวบคีรีขันธ์
จ.ปทุมธานี ๑๓๑๘๐

๖๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน พันจ่าอากาศเอก เพชรราช ทุฒซ้อน

ด้วยนางสาวรวิไพฑูถธิ นุ่มวงศ์ รหัสนักศึกษา ๕๙B๕๓๓๓๐๓๐๓ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี ซึ่งอยู่ในระหว่างการทำการศึกษาเรื่อง "ปัจจัยเกื้อหนุนที่มีผลต่อการบริหารจัดการกีฬาอีสปอร์ตเพื่อเป็นลีกอาชีพ" โดยมี อาจารย์ ดร.นภาพร สิงหนวล เป็นประธาน ที่ปรึกษาการศึกษาเรื่อง มีความจำเป็นต้องทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพื่อประกอบการทำการศึกษาดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ให้แก่นักศึกษา ทั้งนี้ได้ มอบหมายให้ นางสาวรวิไพฑูถธิ นุ่มวงศ์ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๙๕-๓๙๔๒๙๖๙ เป็นผู้ติดต่อประสานงานโดยตรง บัณฑิตวิทยาลัย หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กัณฑ์ คลังพล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๑, ๔๐๒, ๔๐๓

โทรสาร ๐-๒๕๒๙ ๑๖๓๘ ต่อ ๔๐๖

ภาคผนวก ข
เครื่องมือในการวิจัย

GRAD VRU

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาเท่านั้นและจะเก็บรักษาไว้เป็นความลับ จึงขอความกรุณาท่านตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงของท่านมากที่สุด แบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานทั่วไปส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาสละเวลาตอบแบบสอบถามเพื่อเป็นข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านเคารพนับถือจงดลบันดาลให้ท่าน และครอบครัวจงประสบแต่ความสุขและความเจริญ

ร่ำไพพฤทธิ นุ่มวงศ์

นักศึกษาปริญญาโท

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

GRAD VRU

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่เป็นจริง

1. เพศ

() ชาย () หญิง

2. อายุ

() ต่ำกว่า 20 ปี () 21- 35 ปี
() 36- 50 ปี () ตั้งแต่ 51 ปีขึ้นไป

3. หน้าที่ความรับผิดชอบ

() ผู้บริหารสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย () คณะกรรมการจัดการแข่งขัน
() ผู้ฝึกสอน () ผู้ตัดสิน
() สื่อมวลชนด้านกีฬา () ตัวแทนสโมสรวอลเลย์บอล
() นักกีฬา () อื่น ๆ (ระบุ)

4. ระดับการศึกษา

() ต่ำกว่าปริญญาตรี () ปริญญาตรี
() สูงกว่าปริญญาตรี

GRAD VRU

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเห็นท่านมากที่สุด

ข้อ	ปัจจัยเกื้อหนุน	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านบุคลากร						
1	สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยมีความพร้อมในด้านบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและทักษะในการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดระดับโลกอาชีพ					
2	สโมสรกีฬา มีความพร้อมในด้านบุคลากรเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ					
3	สื่อมวลชนด้านกีฬา มีบุคลากรพร้อมร่วมจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ					
4	ผู้ฝึกสอน มีบุคลากรพร้อมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ					
5	นักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทั้งชายและหญิงมีความพร้อมเข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ					
ด้านการเงินและงบประมาณ						
6	มีเงินและงบประมาณเพียงพอจากองค์การภาครัฐ ภาคเอกชนในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ					
7	สมาคมฯ สามารถหาสปอนเซอร์จัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพได้					
8	มีงบประมาณสนับสนุนสโมสรกีฬาสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขัน					
9	มีเบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือนให้กับนักกีฬาและผู้ฝึกสอน					

ข้อ	ปัจจัยเกื้อหนุน	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
10	มีเงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ให้กับนักกีฬาอาชีพ					
ด้านวัสดุ อุปกรณ์และสารสนเทศ						
11	มีอาคารสถานที่ที่พร้อมในการฝึกซ้อมเพื่อการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ					
12	มีวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ					
13	มีความพร้อมในเทคโนโลยีสารสนเทศหรือไอที รวมถึงระบบอินเทอร์เน็ต ในการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ					
14	มีความพร้อมสำหรับการถ่ายทอดสดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพหลากหลายช่องทาง					
ด้านการจัดการ						
15	มีความพร้อมในการวางแผนที่ดีสำหรับโปรแกรมการแข่งขัน					
16	มีความพร้อมในการประสานงานที่ดีระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ					
17	คณะกรรมการจัดการแข่งขันมีความสามารถจัดการการตลาดกีฬาเกี่ยวกับสปอนเซอร์ ได้					
18	มีความพร้อมในการจัดการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพโดยการดำเนินงานมีการแบ่งงาน มีเอกภาพในการบังคับบัญชา กำกับดูแล					
19	มีความพร้อมในระบบจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับกระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ
คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเห็นท่านมากที่สุด

ข้อ	กระบวนการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลเพื่อเป็นกีฬาอาชีพ	ระดับการดำเนินงาน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการวางแผน						
20	สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยมีการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อให้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ					
21	มีการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ ในแต่ละด้านชัดเจน เพื่อให้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ					
22	การวางแผนกลยุทธ์ จัดทำโดยให้ทุกฝ่ายที่มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วม					
23	แผนกลยุทธ์ มุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายและความเป็นหุ้นส่วนของกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ					
24	แผนกลยุทธ์ มีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติในการพัฒนากีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ					
ด้านการจัดองค์การ						
25	การจัดองค์การของสมาคมสอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ					
26	มีการแบ่งงานตามหน้าที่ ความรู้ความสามารถให้บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาดไปปฏิบัติ ชัดเจน					
27	มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้บุคลากรและเครือข่าย					

ข้อ	กระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลเพื่อเป็นลีกอาชีพ	ระดับการดำเนินงาน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	วอลเลย์บอลชายหาดไปปฏิบัติชัดเจน					
28	การบริหารจัดการมีการรวมอำนาจและกระจายอำนาจอย่างสมดุลเหมาะสม					
29	มีการจัดสรรบุคคลและทรัพยากรต่างๆ ให้พร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ					
ด้านการชี้นำ						
30	บุคลากรของสมาคม ได้รับการปลูกเร้าให้เกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน					
31	ผู้บริหารของสมาคมมีภาวะผู้นำ เป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง					
32	ผู้บริหารของสมาคม กล้าตัดสินใจเพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน					
33	ผู้นำแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มและทีมในสมาคม มีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วน					
ด้านการประเมินผล						
34	มีความพร้อมในกระบวนการประเมินผล มีการปฏิบัติเป็นขั้นตอน เริ่มต้นโดยการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์การ					
35	มีความพร้อมในการวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้					
36	บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาด ได้มีส่วนร่วมในการประเมินผล					

ข้อ	กระบวนการบริหารจัดการกีฬา วอลเลย์บอลเพื่อเป็นลีกอาชีพ	ระดับการดำเนินงาน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
37	มีความพร้อมในการประเมินผล ระหว่างปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไข					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางความสำคัญของตัวบ่งชี้กีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ

ข้อ	ตัวบ่งชี้กีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล						
38	นักกีฬา ต้องมีการขจัดแจ้งการเป็นนักกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ กับสมาคมฯ และ การกีฬาแห่งประเทศไทย					
39	ต้องมีการเตรียมความปลอดภัยและมาตรฐาน ของอาคาร สถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ					
40	ต้องมีมาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความ สงบเรียบร้อยรวมถึงการตรวจสอบสุขภาพนักกีฬา อาชีพโดยแพทย์และมีบุคลากรทางการแพทย์ อุปกรณ์ทางการแพทย์อยู่ประจำสนามแข่งขัน					
41	ต้องมีการอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬา อาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้อง ในการใช้ศูนย์ฝึกและสนามแข่งขันกีฬา วอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ					
42	สมาคมฯ และคณะกรรมการจัดการแข่งขัน ต้องมีการเตรียมการจัดการการตลาดธุรกิจ กีฬา เช่น การหาสปอนเซอร์ การถ่ายทอดสด รางวัล การโฆษณา					
ด้านองค์กรกีฬา						
43	สมาคมกีฬา วอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยซึ่ง เป็นองค์กรจัดการแข่งขันวอลเลย์บอล ชายหาดลีกอาชีพ ต้องทำการเตรียมความ พร้อมไว้แล้วทุกด้าน					

ข้อ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
44	สโมสรกีฬาอาชีพหรือสมาคมกีฬาอาชีพ ต้องมีการจัดทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันกับนักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ					
45	นักกีฬาอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพ ต้องมีการรวมกลุ่มกันเป็นองค์การเพื่อรักษาผลประโยชน์และผดุงศักดิ์ศรีของสมาชิก					
46	การกีฬาแห่งประเทศไทย ต้องทำหน้าที่ส่งเสริมและเป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ					
ด้านค่าตอบแทน						
47	ต้องมีการทำสัญญาค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ได้แก่ เงินเดือน ค่าจ้าง ไม่ว่าจะรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ ระหว่างสโมสรกับนักกีฬา					
48	ต้องมีค่าตอบแทนจูงใจจากการปฏิบัติงานเพื่อผลักดันให้เกิดผลโดยเฉพาะ เช่น ค่านายหน้า โบนัส					
49	ต้องมีค่าตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินได้แก่ ลักษณะงานที่ดี มีความก้าวหน้า มีความท้าทาย การพัฒนาทางสายอาชีพ ระดับตำแหน่งงาน					
50	ต้องมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี เช่น นโยบายการจ่ายค่าตอบแทนการบังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน การมีส่วนร่วมในการบริหาร โดยการแสดงความคิดเห็น และสภาพเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน					
ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์						
51	ต้องมีการสื่อสารที่ถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารและผู้รับสาร					

ข้อ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
52	ต้องมีการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลายไปยังผู้รับสาร					
53	ต้องมีการสื่อสารที่ดีระหว่างสมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย กับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ทำให้ภารกิจหลักเป็นไปอย่างราบรื่น					
54	ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยงาน สำหรับการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง					
55	ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายนอกหน่วยงาน สำหรับการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง					
ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา						
56	ต้องมีการจัดสวัสดิการแก่นักกีฬาโดยเป็นค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางอ้อม หรือประโยชน์เกื้อกูล นอกเหนือเงินเดือนค่าจ้าง					
57	ต้องมีการจัดสวัสดิการด้านความมั่นคงในชีวิต ได้แก่ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือผลประโยชน์แก่นักกีฬา ภายหลังจากออกจากงาน					

GRAD VRU

ข้อ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาด อาชีพ	ระดับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
58	ต้องมีการประกันชีวิต ประกันอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาล การประกันสุขภาพ แก่นักกีฬา					
59	ต้องมีการกำหนดให้มีวันหยุดที่มี ค่าตอบแทน หรือวันหยุดพักผ่อน ประจำปีแก่นักกีฬา					

ปัญหา อุปสรรคข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

.....

GRAD VRU

แบบสัมภาษณ์
เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาด
เพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนและกระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ กับตัวปัจจัยกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ
3. เพื่อเสนอแนวทางการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ

คำชี้แจง โปรดตอบให้ตรงกับความคิดเห็นและความรู้สึกของท่านให้มากที่สุดและกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาสละเวลาตอบแบบสัมภาษณ์เพื่อเป็นข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านเคารพนับถือจงดลบันดาลให้ท่าน และครอบครัวจงประสบแต่ความสุขและความเจริญ

ร่ำไพพฤทธิ นุ่มวงศ์

นักศึกษาปริญญาโท

มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

GRAD VRU

แบบสัมภาษณ์

1. สภาพและปัญหาทั่วไปของ การบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ด้านปัจจัยเกื้อหนุนการบริหารจัดการ 4 M คือ บุคลากร การเงินและงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และ สารสนเทศ และการจัดการเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2. สภาพและปัญหาทั่วไปของการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพด้าน กระบวนการบริหารจัดการของสมาคมฯ ได้แก่ การวางแผน การจัดองค์การ การชี้แนะ และการ ประเมินผล เป็นอย่างไร

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าในอนาคตแนวทางการบริหารจัดการด้านการตลาดสำหรับกีฬาโดยเฉพาะการหา ผู้สนับสนุน (สปอนเซอร์) สำหรับการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ ควรจะมีรูปแบบ อย่างไร

.....

.....

.....

4. วัตถุประสงค์การแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพประกอบด้วย การจัดแข่งขันอย่างเป็นระบบตาม มาตรฐานสากลองค์กรกีฬา การประชาสัมพันธ์และการสื่อสาร ค่าตอบแทน และสวัสดิการแก่นักกีฬา ท่านคิดว่าประเทศไทยมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด มีปัญหาและอุปสรรคใดบ้าง โปรดอธิบาย

.....

.....

.....

5. สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยควรมีแนวทางการบริหารจัดการกีฬาวอลเลย์บอล ชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ ในอนาคตอันใกล้ อย่างไร

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค
การตรวจสอบเครื่องมือ (IOC)

GRAD VRU

การทดสอบค่า IOC

ข้อ	ปัจจัยเกื้อหนุน	ประมาณค่าความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
ด้านบุคลากร						
1	สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยมีความพร้อมในด้านบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและทักษะในการจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดระดับอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
2	สโมสรกีฬา มีความพร้อมในด้านบุคลากรเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
3	สื่อมวลชนด้านกีฬา มีบุคลากรพร้อมร่วมจัดการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
4	ผู้ฝึกสอน มีบุคลากรพร้อมเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
5	นักกีฬาโอลิมปิกชายหาดทั้งชายและหญิงมีความพร้อมเข้าแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านการเงินและงบประมาณ						
6	มีเงินและงบประมาณเพียงพอจากองค์การภาครัฐภาคเอกชนในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
7	สมาคมฯ สามารถหาสปอนเซอร์จัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพได้	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
8	มีงบประมาณสนับสนุนสโมสรกีฬาสำหรับการเตรียมทีมเพื่อเข้าแข่งขัน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
9	มีเบี้ยเลี้ยงหรือเงินเดือนให้กับนักกีฬาและผู้ฝึกสอน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	ปัจจัยเกื้อหนุน	ประมาณค่าความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
10	มีเงินรางวัลพิเศษ และสิทธิประโยชน์อื่น ๆ ให้กับนักกีฬาอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านวัสดุ อุปกรณ์และสารสนเทศ						
11	มีอาคารสถานที่ที่พร้อมในการฝึกซ้อม เพื่อการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
12	มีวัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
13	มีความพร้อมในเทคโนโลยีสารสนเทศหรือไอที รวมถึงระบบอินเทอร์เน็ต ในการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
14	มีความพร้อมสำหรับการถ่ายทอดสดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพหลากหลายช่องทาง	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านการจัดการ						
15	มีความพร้อมในการวางแผนที่ดีสำหรับโปรแกรมการแข่งขัน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
16	มีความพร้อมในการประสานงานที่ดีระหว่างผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
17	คณะกรรมการจัดการแข่งขันมีความสามารถจัดการการตลาดกีฬาเกี่ยวกับสปอนเซอร์ ได้	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
18	มีความพร้อมในการจัดการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพโดยการดำเนินงานมีการแบ่งงาน มีเอกภาพในการบังคับบัญชากำกับดูแล	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
19	ระบบจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาชีพ เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	กระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	ประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
ด้านการวางแผน						
20	สมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทยมีการวางแผนกลยุทธ์ เพื่อให้กีฬาโอลิมปิกชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
21	มีการกำหนดกลยุทธ์ ประกอบด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์วัตถุประสงค์ กลยุทธ์หรือยุทธศาสตร์ในแต่ละด้านชัดเจนเพื่อให้กีฬาโอลิมปิกชายหาดเป็นกีฬาอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
22	การวางแผนกลยุทธ์ จัดทำโดยให้ทุกฝ่ายที่มีส่วนได้ส่วนเสียเข้ามามีส่วนร่วม	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
23	แผนกลยุทธ์ มุ่งเน้นการสร้างเครือข่ายและความเป็นหุ้นส่วนของกีฬาโอลิมปิกชายหาดอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
24	แผนกลยุทธ์ มีความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติในการพัฒนากีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านการจัดองค์กร						
25	การจัดองค์กรของสมาคมสอดคล้องกับแผนกลยุทธ์ ในการเตรียมความพร้อมจัดการแข่งขันโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
26	มีการแบ่งงานตามหน้าที่ ความรู้ความสามารถ ให้บุคลากรและเครือข่ายโอลิมปิกชายหาดไปปฏิบัติ ชัดเจน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
27	มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบให้บุคลากรและเครือข่ายโอลิมปิกชายหาดไปปฏิบัติ ชัดเจน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
28	การบริหารจัดการมีการรวมอำนาจและกระจายอำนาจอย่างสมดุลเหมาะสม	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	กระบวนการบริหารจัดการกีฬาโอลิมปิกชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	ประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
29	มีการจัดสรรบุคคลและทรัพยากรต่าง ๆ ให้พร้อมจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดเพื่อการเป็นกีฬาอาชีพ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านการชี้นำ						
30	มีความพร้อมในกระบวนการประเมินผล มีการปฏิบัติเป็นขั้นตอน เริ่มต้นโดยการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์กร	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
31	ผู้บริหารของสมาคมมีภาวะผู้นำ เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
32	ผู้บริหารของสมาคม กล้าตัดสินใจ เพื่อแก้ปัญหาในการปฏิบัติงาน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
33	ผู้นำแบบมีส่วนร่วมของกลุ่มและทีมในสมาคม มีการบริหารแบบเครือข่ายเพื่อเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านการประเมินผล						
34	มีความพร้อมในกระบวนการประเมินผล มีการปฏิบัติเป็นขั้นตอน เริ่มต้นโดยการกำหนดวัตถุประสงค์และมาตรฐานขององค์กร	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
35	มีความพร้อมการวัดผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นจริง การเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานกับมาตรฐานที่กำหนดไว้	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
36	บุคลากรและเครือข่ายวอลเลย์บอลชายหาด ได้มีส่วนร่วมในการประเมินผล	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
37	มีความพร้อมในการประเมินผลระหว่างปฏิบัติงานเพื่อปรับปรุงแก้ไข	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	ประมาณค่าความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
ด้านการจัดการแข่งขันอย่างเป็นระบบตามมาตรฐานสากล						
38	นักกีฬา ต้องมีการขจัดแจ้งการเป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ กับสมาคมฯและการกีฬาแห่งประเทศไทย	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
39	ต้องมีการเตรียมความปลอดภัยและมาตรฐานของอาคาร สถานที่ที่จัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
40	ต้องมีมาตรการควบคุม ดูแล และรักษาความสงบเรียบร้อยรวมถึงการตรวจสอบสุขภาพนักกีฬาอาซีฟโดยแพทย์และมีบุคลากรทางการแพทย์อุปกรณ์ทางการแพทย์อยู่ประจำสนามแข่งขัน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
41	ต้องมีการอำนวยความสะดวกแก่นักกีฬาอาซีฟ บุคลากรกีฬาอาซีฟ และผู้ซึ่งเกี่ยวข้องในการใช้ศูนย์ฝึกและสนามแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
42	สมาคมฯ และคณะกรรมการจัดการแข่งขันต้องมีการเตรียมการจัดการ การตลาดธุรกิจกีฬา เช่น การหาสปอนเซอร์ การถ่ายทอดสด รางวัล การโฆษณา	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านองค์กรกีฬา						
43	สมาคมกีฬาวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นองค์การจัดการแข่งขันวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ ต้องทำการเตรียมความพร้อมไว้แล้วทุกด้าน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
44	สโมสรกีฬาอาซีฟหรือสมาคมกีฬาอาซีฟ ต้องมีการจัดทำสัญญาจ้างหรือความตกลงร่วมกันกับนักกีฬาอาซีฟและบุคลากรกีฬาอาซีฟ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	ตัวบ่งชี้กีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	ประมาณค่าความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
45	นักกีฬาอาซีฟและบุคลากรกีฬาอาซีฟ ต้องมีการรวมกลุ่มกันเป็นองค์การเพื่อรักษาผลประโยชน์และผดุงศักดิ์ศรีของสมาชิก	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
46	การกีฬาแห่งประเทศไทย ต้องทำหน้าที่ส่งเสริมและเป็นศูนย์กลางในการประสานงานเกี่ยวกับการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลชายหาดอาซีฟ	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านค่าตอบแทน						
47	ต้องมีการทำสัญญาค่าจ้าง ค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงิน ได้แก่ เงินเดือน ค่าจ้าง ไม่ว่าจะรายชั่วโมง รายวัน รายสัปดาห์ ระหว่างสโมสรกับนักกีฬา	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
48	ต้องมีค่าตอบแทนจูงใจจากการปฏิบัติงาน เพื่อผลักดันให้เกิดผลโดยเฉพาะ เช่น ค่านายหน้า โบนัส	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
49	ต้องมีค่าตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินได้แก่ลักษณะงานที่ดี มีความก้าวหน้า มีความท้าทาย การพัฒนาทางสายอาชีพ ระดับตำแหน่งงาน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
50	ต้องมีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี เช่น นโยบายการจ่ายค่าตอบแทนการบังคับบัญชา เพื่อนร่วมงาน การมีส่วนร่วมในการบริหารโดยการแสดงความคิดเห็น และสภาพเครื่องมืออุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์						
51	ต้องมีการสื่อสารที่ถ่ายทอดข่าวสาร ข้อมูลความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก ความคิดเห็น ความต้องการจากผู้ส่งสารและผู้รับสาร	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง

ข้อ	ตัวบ่งชี้กีฬาโอลิมปิกชายหาดอาซีฟ	ประมาณค่าความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิคนที่			ค่า IOC	แปลผล
		1	2	3		
52	ต้องมีการพูด การเขียน สัญลักษณ์อื่นใด การแสดงหรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลายไปยังผู้รับสาร	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
53	ต้องมีการสื่อสารที่ดีระหว่างสมาคมกีฬาโอลิมปิกแห่งประเทศไทย กับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ทำให้ภารกิจหลักเป็นไปอย่างราบรื่น	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
54	ต้องมีการประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยงานสำหรับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกชายหาดลีกอาซีฟไปยังผู้ชม แฟนคลับ และผู้ที่เกี่ยวข้อง	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
ด้านสวัสดิการแก่นักกีฬา						
56	ต้องมีการจัดสวัสดิการแก่นักกีฬาโดยเป็นค่าตอบแทนที่เป็นตัวเงินทางอ้อม หรือประโยชน์เกื้อกูล นอกเหนือเงินเดือนค่าจ้าง	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
57	ต้องมีการจัดสวัสดิการด้านความมั่นคงในชีวิต ได้แก่ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือผลประโยชน์แก่นักกีฬา ภายหลังจากออกจากงาน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
49	ต้องมีค่าตอบแทนที่ไม่เป็นตัวเงินได้แก่ลักษณะงานที่ดี มีความก้าวหน้า มีความท้าทาย การพัฒนาทางสายอาชีพ ระดับตำแหน่งงาน	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
58	ต้องมีการประกันชีวิต ประกันอุบัติเหตุ ค่ารักษาพยาบาล การประกันสุขภาพแก่นักกีฬา	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง
59	ต้องมีการกำหนดให้มีวันหยุดที่มีค่าตอบแทนหรือวันหยุดพักผ่อนประจำปีแก่นักกีฬา	+1	+1	+1	1.0	สอดคล้อง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวรำไพพฤทธิ นุ่มวงศ์
วัน เดือน ปี เกิด 30 มิถุนายน 2537
สถานที่เกิด จังหวัดเชียงราย
วุฒิการศึกษา พ.ศ. 2559 การบริหารทั่วไป แขนงวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะ
วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
จังหวัดปทุมธานี
ที่อยู่ปัจจุบัน 1 หมู่ 20 ถนนพหลโยธิน ตำบลคลองหนึ่ง อำเภอคลองหลวง จังหวัด
ปทุมธานี

GRAD VRU